

/ELP/

Hadak árja - Antológia

Thomas Norm

Csigás Gábor

Patrick Feline

Németh Áron

Juhász Viktor

Gáspár Péter

Halász András

Fehér László

Valló Gábor

Stöckert Gábor

© Szerzők, 2003

Szerkesztés © Horváth Norbert, 2003

Főszerkesztő: Dr. Pálincás Imre

Sorozatszerkesztő: Horváth Norbert

Lektor: Vértessy Tamás

Tipográfia: Papp Cseperke

Borító grafika: Lipták László

Térkép: Dományi Bálint és Kotsis Levente

Felelős kiadó: Bogdán Miklós

ISBN szám: 963 212 398 0

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. -
231146

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

INOMI KIADÓ

Tartalom

Előszó.....	5
Thomas Norm Hadak árja.....	7
Csigás Gábor Vérszívók.....	19
Patrick Feline Raggar.....	26
Norman Fellings Hosszútávú befektetés.....	32
Juhász Viktor Amíg meg nem halnak.....	46
Jan van den Boomen Kárhozottak.....	60
A. A. Ravenwood A hamvakból.....	70
John Done A csótány neve.....	78
Gabriel Wayland Bevégeztetett.....	86
Stöckert Gábor Túlélők.....	92
Kronológia.....	98

Előszó

A Legendák és Enigmák sorozat ezen kötete újabb mérföldkő a M.A.G.U.S. megújulásának olykor rögzös útján. Az antológia régi-új ismerősként tér vissza, immár a kilencedik kötetével. A borítón innen a változás kevésbé látványos, ám ugyanolyan lényeges – a kötet tíz válogatott írást, tíz egyedi hangvétellű novellát mutat be népszerű M.A.G.U.S.-veteránok és most bemutatkozó szerzők tollából.

A történetek Dél-Ynev legdrámaibb korszakát, a Dúlást mutatják be. A kaleidoszkóp-szerű összhata nem véletlen: a novellák válogatáskor egyaránt gondoltunk a világot a szerepjátékon keresztül megismerő rajongókra és az Ynev „alternatív történelmét” figyelemmel követő olvasókra is.

A könyv kellemes csapatmunka eredménye, amiért különösen hálás vagyok mindenkinek, aki lehetővé tette megszületését: Ynev régi krónikásainak, akik bizalmat szavaztak az új stábnak, valamint az új szerzőknek, akik olykor felülmúlták várakozásainkat; Kornya Zsoltnak, aki válaszolt a kérdésekre és tanácsokkal látta el az írókat; a fejlesztőknek, különösen az idővonal egyeztetésért; Gáspár Péternek, aki végül maga is tollat ragadott; Cseperkének az új sorozattervért; és Celsiornak, aki megbízott a kötet szerkesztésével, és a novellák összeállításával.

Az eredmény tíz olyan történet, melyekben a szerzők saját hangjukon szólalnak meg, olykor szokatlan, új stílusban. Reményeink szerint a jövőben egyre olajozottabban gördül előre a M.A.G.U.S. szekere és hasonló, élvezetes összjáték eredményét tárhatjuk olvasóink elé.

a szerkesztő

Hadak árja

Thomas Norm

1.

A később hibásnak bizonyuló döntések elhatározásuk pillanatában többnyire jó ötletnek tűnnek. Annak tűnt például megbundázni legutóbbi viadalunkat. Ez csúnya dolog volt a részünkről, elvégre mégiscsak mi voltunk a yankari Kék karám válogatott harcosai. Mentségünkre szolgáljon, hogy rengeteg pénzt hozott. Csak akkor vált igazán rossz ötletté, mikor az egész kiderült.

Pedig olyan szépen indult minden! Ötödik alkalommal sétáltunk végig az arénába vezető dohos folyosón, s álltunk meg a Mantikor kapu előtt, melyet itt a Mennyek Kapuja néven emlegettek. Hülye név egy vasalt tölgyfakapunak, ami megfeketedett már a kortól és a koromtól, de e névnek megvolt a maga története: egy shadoni viador, Ravol Garanto nevezte el így, arra utalva, hogy az itt átlépők hamarosan Domvik színe elé kerülnek. Megvolt a maga története minden apró bejegyzésnek is, melyet a Mennyek Kapujába véstek az arénába bocsátásra váró viadorok. Szomorú és vidám, hősi és hétköznapi mesék a harcosok félelmeiről és elszántságáról, szerelmeikről, életükről és persze leginkább halálukról. Száz év is kevés lenne, hogy megfejtsem, és papírra vessem, mi mindent rejt pár szőnyi kusza macskakaparás. Elnehezedett a szívem a szomorúságtól – Nastar szolgájának születtem, hiába.

Lorzo csendesen vigyorgott, és az abasziszi nagykirály nevét, meg egy jókora hímtagot próbált a fába vésni, mérsékelt sikerrel. A fáklyafény megcsillant tökéletesen fehér; hibátlan fogsorán. Volt már némi tapasztalatom vele kapcsolatban; tudtam, hogy örökös mosolya korántsem jelent mindig féktelen derűt. Egyik ivászatunk vége felé, már félig eszméletlenül megpróbáltam osztályozni Lorzo vigyorait; meglepő, hogy milyen helyzetekben kísért meg olykor a régmúlt. Valami húsz-harminc főtípust számoltam össze, a csintalant, a gúnyost, a kényszeredettet, az önelégültet és persze az aggodalmast. Megnéztem Lorzo vigyorát – nem az aggodalmas fajtából való volt. Kicsit megnyugodtam.

Talán sokkal jobban is megnyugodtam volna, ha mellettem áll gladiátorunk, a K'Harad bérceinek tövében született Ut, ám ő ekkor már a belső ív felé trappolt a földalatti folyosókon keresztül, szokása szerint harci dalokat bömbölve. Nem mintha szükség lett volna efféle féleleműzőkre, de jól tudta vele idegesíteni a segédek. A hangok alapján már messze járhatott. Rajta kívül még négy, igen megnyugtató kinézetű alak állt körülöttem: a számszeríját markoló Kapitány, aki tiadlani matrózként egykor a Bíbor úton szolgált; Seen Tami, az egyik törvetőnk: ő is tiadlani, szerzetesi csuháját cserélte láncingre; párja, Targaol Wollendul, udvari ork Toronból. Egyikük sem nyomott kevesebbet mázsánál, vért nélkül, természetesen. És persze ott állt Lorzo, a Kék karám csapatának boszorkánymestere, aki bár vékony testalkatú volt, de – gorvikiakhoz képest szokatlan módon – egy fejvel magasodott mindenki fölé. Jó csapat, erős fiúk, megbízhatók bennük, mormogtam az orrom alatt a litániát. Rászorul-

tam arra, hogy bátorítanom kell magam: tudtam, hogy a viadal alatt én leszek a leginkább kiszolgáltatott helyzetben az egész bandából. Tizennyolc láb magasan, fegyvertelenül lekötözve egy székbe; ha az ellenfelek egyike felmászik, elég egy törszúrás, és végem. Persze, ha minden a tervek szerint alakul, a mai nap erre nem kerülhet sor.

- Harmincegyesé a huszonkettes, negyvenkettes kígyó. Mehet?

- Igen, atyám.

- Nastar áldása legyen rajtunk.

E különös, föld alatti világ izzadtságszagú félhomályában igyekeztem minél halkabban suttozni az utasításokat, de tudtam, hogy úgyis lesz, aki meghallja. Hiába, a csapatok stratégiájának tudása pénzt ért, sok pénzt - hiszen ha az ellenfél előre fel tud rá készülni, az eldöntheti a viadalt. Márpedig errefelé jókora summákban szokás fogadni. Ezért volt hát a nagy konspiráció, a taktikai utasítások utolsó pillanatban való közlése, a titokszavak és kézjelek. Most persze mind díszlet csupán, eszköz arra, hogy hitelesnek állítsuk be jövőendő győzelmünket.

A Kék karám legegyszerűbb titokszavait használtuk. Lorzo és a Kapitány menjenek a huszonkettes syrcumba - a Mantikor negyed középső ívszeletébe; az elővédet Seen, az utóvédet Targaol adja. A személyeket és a területeket számok jelentették, az alakzatot egy állatnév - az egész jelentésére pedig pár perc alatt rájöhet bármelyik eszesebb, segéd. De ezalatt a pár perc alatt többnyire véget ér a viadal. Yankarban nem volt értelme bonyolultabb titokszavaknak; veszélyes is lett volna, mert egyik-másik viador már ezt is nehezen fogta fel.

Egy decernor finoman köhintett. Indulnom kellett; utam során még egy percem lesz a csapdák tanulmányozására, hogy aztán székembe szíjazzanak a stratégia tornyában. A csapdákkal nem számoltunk, mert az aréna urait nem avattuk be a mi kis üzletünkbe; szívből reméltem, hogy nem tesznek tönkre mindent.

A yankari aréna tornyában ülve talán az a legszebb pillanat, amikor az aréna fölül eltűnik a mágikus sötétség burka, és fel-tűnnek a harcosok. Garven, a Zöldek stratégiója persze inkább arra a látványra esküszik, amikor a toronyba felmászó törvetőt az utolsó pillanatban hátba lövik, és az megtört tekintettel a mélybe zuhan, de ez a kép nyilván nem megfoghatatlan szépsége miatt vésődött ennyire az emlékezetébe.

Látnivaló azonban az első pillanat után is bőven akadt. Felbukkantak az egyes csapatok; az ellenséges sárga csapat közvetlenül tőlük jobbra, a Griff negyedből indult előre. Gloki ekkor épp fanatikus rajongótábort játszott frissen lopott bádogfedőivel, és a lelátó biztos menedékéből habzó szájjal skandált valami goblin nyelvű átokrigmust.

- Uuutüüüüt!

Előtűnt a félvértbe burkolt Ut is, aki teli tüdővel bömbölt, akár egy sebzett medve. A közönség hasonló lelkesedéssel kezdett üvölni - a mennydörgésszerű hangorkán ékesen igazolta Ut csatakezdő produkciójának népszerűségét. Kárörvendő vigyorral gondoltam arra, hogy dicső gladiátorunk ma este nem fogja learatni sikerének gyümölcsseit, számos nádszálderekű polgárleány nagy bánatára.

- Ötvenhaté a tizenegyes!

Sárga boszorkánymester és számszeríjász a külső íven. Kiáltásomra az ellenséges stratégá felelt csupán:

- Csokor a vázában.

Virágnyelvet használnak? Nem túl fantáziadús. A csokor vélhetőleg a teljes csapat, a váza meg a helyzetünk.

- Nyolcvanhété a hetes.

A sárga törvetők a középső íven, a többiekével azonos negyedben.

Lelkesen, a másik stratégával felváltva harsogtuk az előre megbeszélt pozíciókat. Hasonló lelkesedéssel zengtek a lelátók is - sokan fogadtak igen nagy összeggel a mai viadalra.

És az emberek legtöbbször a sárgák csapatára tette fel pénzét. Nem is csoda: az egyik legveszettebb hírű boszorkánymesteri rendből szerzett embert a karám gazdája, de legendákat meséltek törvetői pontosságáról is. Gladiátora pedig korábban zászlóhordozó volt Rowon vértesei között. Egyedül a számszeríjászáról nem lehetett tudni semmi közelebbit - friss húsnak számított, akit alig egy hete vett fel Jaszif el Gester.

A csapatok megindultak külső ívekről az aréna belseje felé. Ut fergeteges rohamba kezdett; a lassan előrehaladó ellenséges gladiátor megtorpant, hogy illő módon fogadhassa ellenfelét. Nem fogadtam volna rá - Ut vérbeli korg harcokként úgy dübörgött előre, mint egy toroni harci kocsi. Ilyenkor kevesen feltételezték volna róla, hogy vaskos koponyájában ész is rejlik, s mellé nem is kevés. Sőt, kifejezetten ravasznak számított azokhoz képest, akik fajtajából erre a tájra vetődtek. Szakított a hagyományos, nyers erőre épülő barbár harcmodorral, és talpig vasba préselte irdatlan testét. Saját bevallása szerint ahhoz úgyszemint lehet elég gyors, hogy a mérgezett lövedékek elől félreugorjon; akkor inkább lassú lesz, de a lövészekről védi magát.

- Kígyófej, százhárom szürke!

A felderítőnk közelítse meg a csapdát rejtő ajtót, és megadott jelre süsse ki. Jópofák a yankari aréna csapdái - itt belegyalogolsz, amott kisül. Arra gondoltam, hogy ez a csapda a kezünkre játszhat, ha a szemközt ülő stratégá nem szól közbe... És nem fog közbeszólni, ha megelőzőm. Disznó szerencse, hogy hasonló a hangunk, mikor üvöltünk. Hogy hívják a boszorkánymestereket virágnyelven? Biztos valami mérges növény nevéen... Galóca? Beléndek? Nadragulya? - Nadragulya hasra! Kígyófej - MOST!

Meglepő fejlemény: a sárgák számszeríjásza vetődött a földre. Talán ő kente fel a lövedékeinek hegyére a fegyvermérget, melyből egy-egy üvegcsényit használhatnak fel a csapatok. Seen berúgta az ajtót, és az íjász feje mellett dühödött skorpiók hada özönlött elő a lyukból. Ilyen messziről nem láttam a fajtajukat, de nem lehettek túl veszélyesek - a viadalok rendezői ódzkodnak a halálos csapdák használatától. Talán, mert túlságosan rövidde tennék az összezsapásokat. A tömeg mindenestre elborzadva hördült fel.

A sárga számszeríjász rémulten üvöltözve igyekezett talpra kecmeregni. Komoly hiba, mert így lehetőséget adott Lorzónak,

hogyan bemérje helyzetét. Ilyen távolságból nem hallottam a kántálást, és nem éreztem a mana megsűrűsödését sem – de azt tisztán láttam, ahogy a bal kezéből kicsapódó villám átível a két negyed elválasztó fal felett, és belevágódik a skorpióhad által szorongatott lövész oldalába. Boszorkánymesterünk áldozata eszméletlenül, és sejtésem szerint enyhén füstszagúan omlott össze. Nem hiszem, hogy meghalt volna – a másik csapattal kötött megállapodásunk egyik sarkalatos pontja volt, hogy a lehetőségekhez képest igyekszünk óvni egymás életét. A nézősereg erről persze mit sem tudott, és magából kivetkezve éljenezte a számszeríjász látványos pusztulását.

- Talált!

Lorzo elégedett vigyorral nyugtázta tájékoztatásomat a sikeres manőverről; én legalábbis még innen is látni véltem hófehér fogainak csillanását. Pár önelégült pillanat múltán mindenesetre gyorsan iszkolt a többiek után a középső ívbe – hosszú lábaival egy pillanat alatt utolérte őket.

Ut közben nekiment ellenfelének, és vadul csépelni kezdte bordás buzogányával. Ha kitart a lendülete, pont a boszorkánymesterünk szájába fogja terelni. Lendületnek pedig úgy tűnt, nincs híjával; ránézésre még az Onpor-hegységet is bele tudta volna szorítani Quiron-tengerbe. Ehhez képest viszont még nem okozott ellenfelén komolyabb sérülést. Nem tudom, mire gondolt a közönség, de én hálát adtam az égieknek, hogy ebbe a korgba ennyi önuralom szorult. És buzgón imádkoztam, hogy rajta se ejtsen sebet ellenfele, mert akkor esetleg eldurvul eddig önmegtartóztató gladiátorunk. Addig kéne elintézni mindent, amíg ilyen finom és bársonyos a stílusa...

- Kóró, pipacs – medve a tölgyesben!

A sárgák csapata is bejutott a középső negyedbe, és a boszorkánymester az egyik törösükkel megindult a csapatom felé. Eljött a nagy alkalom, az előre megbeszélt összehangolt támadás.

- Állj! Kígyófej, százhárom sólyom! Kettes a fejhez! Egyes, vihar!

- Indulj!

A következő események nagyon gyorsan követték egymást. Seen Tami átlépett a Harcosok idejébe, berúgta a két negyed elválasztó falat, majd kétrét görnyedve átviharzott rajta, ügyet sem vetve a sárgák jobbos törvetőjére. Igazság szerint vele már nem is kellett foglalkoznia – a laeva eszméletlenül rogyott össze, amikor a lengőajtó iszonyatos erővel a homlokának vágódott. Yrsshá, a sárgák boszorkánymestere valami varázslatba kezdett, aztán sürgősen hasra vetette magát, mikor a langaléta Lorzo lábujjhegyre állva átpillantott a falon, és útjára engedett egy különös villámnyalábot, mely embermagasságban kezdett cikázni ide-oda a Griff negyeden belül. Seen persze számított erre – ezért haladt majdhogynem négykézláb. De olyan gyorsan mozgott, hogy így is csak elmosódott folt látszott belőle. A magitor felemelte a fejét a porból, homokot köpött, és újabb varázslatba kezdett. Nyilván pusztító mágiáinak egyikét próbálta elszabadítani – a Bomlás Fiai nem tartoznak a finom megoldásokat kedvelő varázstudók közé. Abban reménykedtem, hogy csak valamelyik fegyverre, és nem egy társamra akarja mondani büvigéit; és megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor a Kapitány számszeríjával homlokra lőtte. Yrsshá eszméletlenül csuklott össze; de a Bomlás Fiainak rozsdával borított fejéke megóvta a haláltól. A Kapitány remekül célzott: mivel a boszorkánymesterek

nem hordhatnak vértet, csak ezen a pénzürményi ponton találhatta el ellenfelét úgy, hogy ne ejtsen súlyos sebet.

Már csak az utójáték maradt hátra. Villámsebes harcművészünk kapott egy törst a vállába, de így is elsöpörte a megmaradt töröset, és a földharcból hamarosan győztesként állhatott fel. A sárgák balos törvetője, az aszisz Fregghe mestere lehetett szakmájának, ha még a Harcosok idejében is eltalálta a Seent, de a közelharc nem számított az erősségei közé. És messze nem volt egy súlycsoportban dühödt ellenfelével.

Az ellenfél gladiátora kitöréssel próbálkozott, de Targaol törst dobott a lábikrájába; ezt hamarosan követte egy újabb, ezúttal mérgezett tör és két számszeríjlövedék is. Gardarok, az egykori rowoni vasas azonban tovább verekedett, talán nem is annyira a látszat, mint a becsület kedvéért. Végül Lorzo kezdett el rontásokat ráolvasni, és amikor az egyik végre megfogant, rángatózva rogyott össze az aréna közepén. Hű kardját azonban még ekkor sem engedte el.

A Mesterdöntnök megállapította, hogy a sárga gladiátor harcképtelenné vált; erre a vadul hullámozó tömeg moraja égzengéssé erősödött. Arra gondoltam, hogy a tisztelt nézősereg javarésze fel sem fogta, pontosan mi történt odalenn, és még késő este is azon erőlködik majd, hogy felidézze a villámgyorsan pergő eseményeket.

Felcaplattunk az emelvényre, átvenni a díjat; aztán egy földalatti, penészillatú folyosón hagytuk el az arénát. A fogadáson nyert összeget közvetítőn keresztül vettük fel, és ötven százalékát a legnagyobb titokban juttattuk el a sárgák stratégiájának. Eddig minden úgy történt, ahogy elterveztük.

2.

Nincs azonban olyan terv, ami tökéletes lenne. A mi számításainkba is hiba csúszott valahogy, ám akárhogy töprengek, ma sem értem, hol rontottuk el a dolgot. Mindenesetre a viadal után pár órával, kora hajnalban hamuszürke arccal rontott be házunkba Dzsaizs el Tedzs, aki a felhajtónk, általános beszerzőnk, kémünk, üzletkötőnk, lódoktorunk és bankárunk volt egy személyben. Apró, rózsaillatú felhőbe burkolózó emberke, akinek visító hangjától minden reggel zengett az utca; most azonban suttogott, és a félelem kesernyés szagát árasztotta.

- El kell tűnnünk a városból, de azonnal! Valahogy rájöttek a trükkre, és a tömeg erre tart!

Ez baj volt, nagy baj. A tömeg még nem is annyira - egy hét alatt úgyis lecsillapodnak -, de tudtuk, hogy ha az alvilág valamelyik ura, vagy netán egy yankari nemes sértésnek vette a mi kis manőverünket, nem lesz nyugvásunk a Quiron-tenger déli partján. Glokin kívül senki nem volt közülünk olyan ostoba, hogy ujjat húzzon ezekkel a cápákkal.

Persze számoltunk ezzel a lehetőséggel is. Ezért virrasztottunk indulásra készen egész éjszaka; és ezért várt ránk a kikötőben az Ezüst Sirály nevű kis galló, előre kifizetve az abasziszi Estaresig.

Lopva érkeztünk a rakparthoz, és ugyanolyan lopva távoztunk pillanatokon belül -

a hajó sehol, és az udvari ork kiszúrt egy számszerijászt az egyik háztetőn. Vártak ránk. Erre az eshetőségre nem készültünk fel...

Kénytelenek voltunk feltételezni, hogy az úti célunkat is tudják, úgyhogy új tervet kellett kovácsolnunk. Ráadásul minél hamarabb, mert az idő ellenünk dolgozott. Hajóval nem mehettünk: a kikötőt őrizték. A partmenti utakat sem választhattuk: két kis futárhajó elegendő arra, hogy külsőnk leírását elvigye a fontosabb városokba, és a legközelebbi metropolisz, ami elég nagy ahhoz, hogy kapcsolatok nélkül elrejtőzhessünk benne, a több mint ezermérföldnyire fekvő Ifin. A daerimi Szentélykaput két éve porig rombolták, az Elveszettek Kapuja pedig olyan mohón tűntette el mostanában a rajta átkelni próbálkozókat, hogy még ebben a szorult helyzetben is visszariadtunk tőle.

Így aztán a kontinens belseje felé, délnek indultunk, lopott lovakkal, álruhában csúszva át a városkapun. Önmagában kisebb csoda volt, hogy ez sikerült – a nagyobb csoda meg az, hogy átverekedtük magunkat az Északi Városállamokon, és a Nament-sivatagon át elértük Alessist, majd végül Damakot.

3.

Érdekes, hogy én, aki az évekkel korábban történt események legjelentéktelenebb részleteit is könnyedén idézem vissza, alig-alig emlékszem valamire a Yankarból induló utazás első pár hetéből. Pedig megtettünk több mint ezer mérföldet, keresztülrobogva falvak és városok százain. Talán a feszített tempó, a sebek okozta fájdalom lehet az oka, talán a félelem, vagy az üldözöttség érzése. Vagy az istenek akarata. Végső soron oly mindegy Azzal gazdálkodom hát, amivel tudok: pár emlékfoszlányral, és a többiekéből utóbb kihúzott félmondatokkal.

Az utazást természetesen lelkes vágtaival kezdtük, amint Yankar eltűnt a hátunk mögött. Hosszú percekbe került, míg az üvöltve káromkodó Dzsaish az élre verekedte magát, és valamelyest sikerült minket lelassítania. Hányattatott élete során bőséges tapasztalatokra tett szert menekülésügyileg: tudta, hogy az őrült hajsza legfeljebb arra lesz jó, hogy teljesen kikészítse a lovainkat. És bár nem nagy ördögösség új lovakat szerezni, de időt, netán túlságosan is sok időt vesz igénybe; mellé igen gyanús foglalatosság, melynek nyomai napnál világosabban fognak beszélni arról, merre vettük utunkat. Tapintatból nem említette meg, hogy mi magunk sem bíránk végig a hajszt. Erre amúgy is rájöttünk hamarosan. Mire leszállt az éj, már csak fekve tudtuk enni aszalt datolyából és kenyérből álló vacsoránkat (el nem bírom képzelni, hogy lehettünk ilyen hülyék: hagyjuk, hogy Dzsaish a saját elképzelései szerint válogassa össze az utazásra szánt elemőzsiát). Fájdalomtól lüktetett az ülepe mindenkinek. Talán még Seen bírta legjobban közülnk, de ő meg a vállsebe miatt nézett ki sápadtabbnak a szokásosnál. Amikor belegondoltam, hogy az arénák ünnepeit bajnokait jobban megviselte egynapnyi lovaglás, mint a viadalok java része, rám tört a röhögés; kénytelen voltam sürgősen arrébb vonulni, nehogy valaki megtorolja udvariatlanságomat.

Másnap kezdődött az egész előlről. Gabonaföldeken, kis akácligeteken keresztül

kanyargott a porszagú út. Olcsó, savanykás
borokat és fűszeres kecskesajtot vettünk a falvak lakóitól, korán érő gyümölcsöt
szedtünk az utat szegélyező fákról, meg szed-
ret egy nagy, tüskés bokorról. Elszedtük továbbá a fegyvereit és egyéb
értéktárgyait annak a három ostoba rablónak, akik sú-

lyosan elszámították magukat az erőviszonyok felmérésekor. Mondjuk szó se róla, az ötlet nem volt rossz. Ketten közülük elbújtak az út menti bozótban, egy-egy számszerű megnyugtató társaságában, de az eredeti terv szerint azon nyomban agyon kellett volna löniük Utot, amikor lovával legázolta az út közepén álló főrablót, udvariatlanul megszakítva az „Állj, különben...” kezdetű szövegét és életének fonálát. Ehhez képest a lövészek minden tervet felrúgva, sikoltozva kezdtek menekülni a hegyek felé. Végül persze nem jutottak el még százlábnyira sem - szegény marháknak biztos csípte a szemét az a savfelhő, amit Lorzo idézett rájuk. Legalábbis én erre a varázslatra tippeltem a cserjék sziszegve összefonnyadó, búzló csontvázról, meg a halott rablókon levő sebekről.

Mint mindig, most is húztam a számat Ut rohama miatt, de egy hangom nem lehetett: tökéletes győzelmet aratott. Rossz szokása volt egyébként, hogy szavába vágott más embereknek, lehetőség szerint ököllel vagy csatabárddal - még nevét is erről kapta. Annak idején, mikor első botladozó lépteit tette Tennenar kalmárvárosának különös világában, az „En ut” kifejezéssel figyelmeztette az elé kerülők egy részét, hogy külsejük vagy viselkedésük sérti a ramagar értékrendet, úgyhogy ha nem távoznak azonnal, pillanatokon belül csúnyán össze lesznek verve. Ezt szinte mindenki - tévesen - bemutatkozásnak hitte, ám a „Ki a szart érdekel, hogy...” és hasonló kezdetű válaszukat egyikük sem tudta már befejezni. Ut azóta megtanulta helyesen ejteni a közös nyelv „ü” hangzóját, de az „Ut” név valahogy ráragadt. Illett is hozzá, szó se róla.

Ezek után talán érthető, miért próbáltunk kerülni minden olyan helyet, ahol hős gladiátorunk önérzetét sérelem érhetné. Nem mutatkoztunk vele együtt Laimban és a többi útba eső városban; már ha felkerestük őket egyáltalán. Igyekeztünk udvariásan viselkedni mindenkivel. Kerültük a feltűnést. Meg hasonlók. És legfőképpen nem elegyedtünk szóba idegenekkel; mert ha egyszer Gloki elkezd yankari győzelmeinkről karattyolni, még a falu bolondja is rájön, kik is vagyunk valójában.

Szerencsére nem kerültünk ilyen kellemetlen helyzetbe, a kínunkban rögtönzött álca ugyanis meglepő módon elég hatékonynak bizonyult ahhoz, hogy ne abajgassanak minket a Yankarból érkező leírások, kérések és utasítások alapján. Hát így lett rövid időre yankari kyr famor Lorzóból, aki resignált vigyorral vette tudomásul, hogy ezért önmagában is rabszolgahalálra ítélnék Toronban és Yankarban egyaránt, természetesen „csatlósaival” együtt.

Egyetlen helyen nem vált be az álca - az Északi Városállamok és Alessis között, ahol a kiégett fűcsomókkal tarkított kopár pusztaságban a nyomunkba szegődtek a Viharkeltők törzséből való ork portyázók. Targaol szagolta ki őket kora hajnalban, amikor támadásra készülve megközelítették táborunkat; pár szívdobbanásnyi idő múlva már olyan sebesen menekültünk előlük, ahogy csak a lovak bírták. Most még Dzsaisz sem sajnálta őket, legalábbis erre következtettem a lova felől hallatszó kardlapozásból. Megfordulni nem mertem; tíz körömmel kapaszkodtam a nyeregkapába.

Szerencsére már közel jártunk a városhoz - máskülönben talán valamennyien otthagyjuk a fogunkat. Harcosaink jónak, sőt, az emberek mércéjével mérve nagyon jónak számítottak, de így is legfeljebb egyenrangú ellenfelei lehettek volna az orkoknak. Kéttucatnyi, egyenként közel másfél mázsás farkasfi, széles pengékkel, harci kalapácsokkal, csatabárdokkal felszerelve és tökig vasba öltözve - nos, ez azért sok lett volna.

4.

Alessisbe érve szinte megtorpanás nélkül vonultunk a kikötőbe, és Damakban már kóbor zsoldosokként szálltunk partra egy takaros kis aszisz szkún fedélzetéről. Úgy éreztük, elég messze jutottunk már ahhoz, hogy ne legyen félnivalónk yankari rossz-akaróinktól, de azért igyekeztünk nagyon körültekintően eljárni. Nagy gonddal választott szállásunkon az ajtót egy retesszel és néhány lakattal szereltük fel, melyek épségére fokozottan ügyelt a soros őr. Közös lakószobánkat hüvelykről hüvelykre átvizsgáltuk. Kidobáltuk a régi, bűdös szalmazsákokat, az ágyneműt és persze a gyertyákat – újat vettünk mind helyett. Csak olyan ételt ettünk, amit a magunk által választott anyagokból mi magunk készítettünk el; szerencsére Dzsaisz és Lorzo legalább olyan jól tudott főzni, mint mérget keverni, és nagy lelkesedéssel mérték össze tudásukat. Ügyeltünk az italtra, ügyeltünk arra, hogy ne mozogjunk kiszámíthatóan a városban, gondosan ellenőriztük még a fürdővizünket is. Dzsaisz, ez a vén róka az ibarai arénákban tanulta ki a mesterséget – tudta jól, mire kell ügyelnie a gladiátornak, ha nem akar bódító méregtől kábán ébredni a viadal napján. Még olyasmikről sem feledkezett meg, hogy megtiltsa Utnak a mezítláb való mászkálást a szállásunkon, vagy hogy betömködjék az egérlyukakat. Természetesen most is, mint mindig, elősorolta a lehetséges veszélyeket és kiosztotta a személyre szóló utasításokat és tanácsokat.

Persze az éberségünk egy hét elteltével már lankadni kezdett. Yankartól irdatlan távolság választott el minket, Damak városába a Taba el Ibara felől hoztak homokot a déli szelek. A zsebünket pedig nagyon égette már a nemrég szétosztott zsákmány – fejenként majdnem hetven arany csinos vagyon a világ bármely táján. Ha nem szórnánk el, lehetne belőle venni városi polgárjogot, és egy úri módra épült házat bármelyik városállamban. Vagy egy gyorsjáratú gallót, netán pár gyönyörű rabnőt, kinek-kinek saját szája szerint. De mi el akartuk mulatni, és pedig gyorsan. Ebben mindannyian egyetértettünk. A távolabbi jövő kapcsán viszont egyedül én tudtam épkézláb ötlettel előállni – eszembe jutottak ugyanis tavalyról egy pyarroni nemes, bizonyos Sakon da'Verthal ezredes szavai. Ám Lorzo kijelentette, hogy ő a maga részéről semmiképp nem fogadja el a megtisztelő meghívást. Jó pénzért szívesen testőrködik bárkinek, még egy pyar hadfinak is, de csak ha ez nem veszélyezteti saját testi épségét. Számba véve lehetőségeinket erősen úgy tűnt, hogy csak Shadon partjai előtt elhajózva tudunk eljutni Pyarronba. Shadonban pedig fogságba vetik a gorvikiakat, illetőleg máglyán égetik meg a boszorkánymestereket. Lorzo tapintatosan rámutatott arra, hogy ez utóbbi Pyarronban is simán előfordulhat, miközben gúnyos-elutasító vigyor terpeszkedett az arcán.

Egyelőre ejtettük a témát. De szentül megfogadtuk: ezért most elkapjuk Lorzo tökét. Ez amúgy igazi kihívás volt, ami komoly előkészületeket igényelt; másrészt pedig jó mókának ígérkezett, és nekünk már hónapok óta nem volt részünk semmilyen mulatságban. Rengeteg fölös gőz feszített bennünket – le kellett már engedni, mielőtt egy apró semmiségen egymás torkának ugrunk. Dzsaisz tudta ezt, mikor zseniális ötletét előadta.

Lorzónak pedig már elég sok volt a számláján. Meg aztán régóta bosszantott mindenkit a hányaveti gőg, amivel lefitymálta halálfélelmünket, az örökös vigyora képén, a békés, atyáskodó hangja; vagy eleve az, ahogy az ember fölé magasodott, és szelíden lenézett rá.

A tett színhelyéül a ledzs nyelven Takner Trep névre keresztelt, de mindenki által csak Taknyos Törpének hívott késdobálót választottuk. A messziről rozzant fészernak tűnő, kortól fekete gerendákból összerótt épület évek óta egyensúlyozott az összedőlés határán Damak kikötőjének egy elhagyott, rohadt hínárcsomóktól búzló részén. Kétes népszerűségéhez nagyban hozzájárult, hogy a falán tátongó, a tulaj által ablaknak becézett lyukakon pompásan lehetett bagót köpködni a Duaron-tenger vizébe. E foglalatosság közben még a legbőszebb matrózokat is megérinti a végtelen messzeségből áradó nyugalom, s ilyenkor csendesen, pipafüstbe burkolózva üldögélnek a gyalulatlan padok mellett. Azóta is furdal a kíváncsiság: vajon mire gondolnak, mikor a látóhatárt bámulják ködös tekintettel; régi csaták és viharok emlékein merengnek, vagy a végtelen kékség iránti vágy tölti el szívüket? Érkezésünk után megpróbáltam szóba elegyedni egyikükkel, de nem akaródzott válaszolnia; utána pedig hamarosan kitört egy vidám verekedés, és én jobbnak láttam távozni az ajtón keresztül, mielőtt a lelkes törzsközönség az ablakon át távolítja el az útból értékes személyemet. Azt talán nem szükséges ecsetelnem, hogy ennek milyen súlyos következményei lettek volna méltóságomra nézve.

A hely azonban megfelelőnek tűnt. Egyetlen, kellőképpen tágas terem, egy kijáráttal, melynek szüette küszöbét állítólag évek óta nem lépte át városőr. A látogatók közt nagyjából egyenlő arányban képviseltették magukat a gorvikiak, asziszok, dzsádok és a helybéliek, akik csak a legritkább esetben ugrottak össze kifejezetten a származásuk okán. Persze ez nem jelentette azt, hogy ne lett volna meg a mindennapi betevő pofozkodás - különös nép a tengerészeké, e nélkül, úgy tűnik, élni sem tudnak.

A sürgős távozásomat követő harmadik napon - a megbeszéltek szerint - Seen a rá jellemző udvarias-hajlongós módon meg-invitálta Lorzót egy kellemes helyre, némi önfeledt vigadozás céljából, ha meg nem sérti, természetesen.

Furcsán hangzott, ahogy Seen fojtóhuroktól rekedtessé vált hangján fűzi egymásba a rózsaillatúan csörgedező mondatokat; a különös hatást csak fokozta borostás arca, melynek sebhelyei és középen a számtalanszor eltörött orr fennen hirdették, hogy ez a bivalytermetű ember nem borbélyként kereste a kenyerét. Seen csúfsága talán még Glokiét is alulmúlta - úgy gondolom, illeté ahhoz a gondosan titkolt bűnhöz, ami miatt elhagyni kényszerült hazáját. Bár ki tudja; talán csak mesterei igyekeztek felkészíteni a Sárga Kolostoron kívüli világ lovagiatlan harci módszereire.

Lorzo elfogadta a meghívást. Persze, nem volt ostoba; furcsa is lett volna ez egy gorviki boszorkánymestertől. Sejtette, hogy mi vár rá, hiszen korábban is próbálkoztunk már ilyesmivel. Bízott azonban legendás szívósságában és önuralmában; s amikor rábólintott arra, hogy velünk tartson arra a görbe estére, szerintem meg volt győződve arról, hogy most sem fogjuk tudni leitatni.

Öt nappal utolsó látogatásom után, miután beállt a sötétség, a Macskák órájában teljes csapatunk belépett a Taknyos Törpe ajtaján. Egyedül Gloki nem jött el - őt szállásunkon, a súlyos aranyakért bérelt

raktárházban hagytuk, gondosan összekötözve,
és - csupán a hitelesség kedvéért - meg is rugdostuk egy kicsit.

5.

Leültünk egy asztalhoz, és elkezdünk keményen vedelni. A kocsma teljes italválasztéka égetett szeszekből állt; döntően rumból, meg a többi környékbeli pálinkafélékből. Mind olyasféle ital, amit megízlelve kedve támad az embernek leellenőrizni, hogy nincs-e benne forgács, netán frissen izzított vasreszelék. Lelkesen ittunk, és még lelkesebben itattuk Lorzót. Ő atyai mosollyal hajtotta fel az újabb és újabb áldomásokat, és úgy tett, mintha nem venné észre a társai izgalomtól csillogó tekintetét, meg azt, hogy én bizony több szeszt öntök suttyomban a padlóra, mint a belembe.

Aztán eljött a rég várt pillanat; Lorzo szóra nyitotta a száját:

- Nos, cimborák, a magam részéről elég volt. Kezd az ital a fejembe szállni, úgyhogy ma már nem iszom többet. Büszke gyorral tekintett körbe a fáklyafényben csillogó arcokon - lám, most sem jártunk sikerrel! És ekkor, a lehető legjobbkor, pont, amikor tekintete odáig vándorolt, valaki berúgta a kocsma ajtaját; és az éjszaka sötétjéből belépett rajta Jaszif el Gester. És követte őt vagy tizenöt marcona alak Lorzo vigyora olyan gyorsan párolgott el, mint a hajnali harmat Damak homokkő szikláiról.

Jaszif el Gester - gúnynevén a Kopasz Keselyű - eséllyel indulhatott volna a legnagyobb szemétláda címért Yankar szemétládáktól nyüzsgő világában. Félig dzsád, félig aszisz - a legrosszabb kombináció. Voltak persze nála kegyetlenebbek. Voltak mohóbbak, perverzebbek és aljasabbak is, de ő mindezen értékes tulajdonságok olyan szerencsés keverékével rendelkezett, ami nagyon hamar nagyon magasra juttatta. Foglalkozott mindennel. Hol tisztességes bankárnak, hol becsületes kalmárnak hazudta magát, de olykor furcsa dolgokat rejtett hajóinak raktere (az ilyesmit sokan hívják rabszolga- vagy leánykereskedelemnek); nem nagyon szeretett vámokkal bíbelődni (ezt egyesek akár csempészetnek is neveznék); és előfordult, hogy nem fizette ki a piacra dobott árut (romlott világunkban pedig ez sokak számára elég ahhoz, hogy kalózkodásról suttogjanak a kikötői csapszékben). Játékbárlangjai ontották a pénzt, csakúgy malmai, raktárai, kuplerájai és üzletei, nem csupán a Pentádban, de szerte Quironeiában. Talán még az abbitcsempészetben is benne volt a keze. Annyi lábon állt, hogy az még egy százlábútól is túlzás lett volna. De a kedvencének kétségkívül a shuluri viadal számított: ő igazgatta a Sárga karámot. És be kell valljam, annak idején senkinek nem akaródzott beavatni őt abba, hogy a viadorok előre lezsírozzák drága pénzen összevásárolgatott csapatának csúfos vereségét.

Életemet tettem volna rá, hogy most is a saját embereire fogadott, és elbukott egy jó csomó pénzt. Utána nyilván őrjöngött egy sort (azt rebesgetik, hogy egyszer saját kezűleg herélte ki egyik törvetőjét, aki - meggyőződése szerint - azért nyújtott siralmas teljesítményt, mert gyakorlatozás helyett az általa rendelkezésre bocsátott lányokkal hempergett naphosszat). De a tombolás után nyilván lecsillapodott, és elkezdett töprengeni azon, hogyan is

állhatna bosszút. Volt agya az ilyesmihez.

- Hohó, hát kit látnak öreg szemeim? Csak nem a Kék karám viadorainak színevirágát, amint épp utolsó győzelmüket ünneplik hódolóik körében? Könnyek gyűlnek a szemem sarkába az örömtől, ahogy látom, milyen pompásan érzik magukat. És itt van a boszorkánymesterek legjobbika, a mindig vidám Lorzo ab Laraqua. Dicső hősöm, ugye leereszkedsz rajongóid körébe, és iszol velünk egy pohárával verhetetlen csapatod makulátlan becsületére?

Lorzo olyan lassan emelkedett fel ültéből, mintha a teljes éjszakai égboltot egyensúlyozta volna a vállain. Arcán kényszeregett vigyor, homlokán verejtékcseppek. De mire végre felállt - Nastar segíts - megváltozott a mosolya; most már inkább annak a fajtának tűnt, amivel az ember a halál arcába néz. Mikor már leszámolt az életével.

Persze rájöttem, mit akar, hiszen ismertem évek óta. Valami varázslatot belevágni a Keselyű arcába - csak nem visel védőamulettet minden létező mágiaforma ellen. Aztán belevágni a törét is, és végül harcolni utolsó leheletig.

Ahogy tekintetem ide-oda rebkent a teremben, megállapítottam, hogy ez igen hülye ötlet. A mi harcosaink már elég rosszul néztek ki, főleg Ut és a Kapitány, akiknek lelke a jelek szerint már elhagyta az elsődleges anyagi síkot, és egy olyan helyről tekintett vissza Ynevre, ahonnan még Jaszif feltűnése is mulatságosnak tetszett. Idétlen hangon röhögtek ugyanis, félig az asztalra borulva. Seen még mindig nem tudta rendesen használni a fél kezét. Emellett mindannyiunkra három jutott a Keselyű embereiből - sajnos nem nekünk állt a zászló. És nyilván pontosan tudták, mire képes egy boszorkánymester. Úgy néztem, felkészültek arra, hogy habozás nélkül kést vágjanak Lorzóba, ha mormolni kezd. Bele se mertem gondolni, mi történik, ha a varázslata irányítatlanul elszabadul...

Borotvaélen táncoltunk, és ezt még azok is megéreztek, akik semmit sem tudtak az előzményekről. Az én figyelmemet elkerülte, de Dzsaisz később megesküdt rá, hogy a háttérben, a pipafüst-felhőkön túl elsírta magát egy toroni Láncbarát, aki már nem bírta tovább a feszültséget. Másnap pedig többektől hallottam, hogy a Taknyos Törpét elhagyták a patkányok, akár a súlylyedő hajót.

Ó, ha Gloki itt lehetne! Eljátszottam a gondolattal, ahogy kiáll a kocsma közepére, és villogó szemmel párbajra hívja a Kopasz Keselyűt, összes emberével együtt, merthogy megsértették az ő hű csatlósát, Lorzót. Vagy ahogy hangosan zokogva Jaszif elé, a padló mocskos deszkáira veti magát, átkulcsolja a gazember lábait, és kegyelmet kér kis családja részére. Vagy ahogy hatalmas rikkantással üdvözlí őt, mint régi cimboráját, aztán vén hullarablónak nevezi, és hátát lapolgatva meghívja egy körre embereivel és a kocsma teljes közönségével együtt. Gloki reakcióit igazából soha nem lehetett kiszámítani, de kétségkívül nem voltak híján bizonyos belső logikának. Sosem foglalkoztatták a tettének lehetséges következményei. Fogalmam sincs, hogyan érte meg a felnőttkort. Ellenben annál inkább törekedett arra, hogy magára irányítsa környezete figyelmét. Jó párszor sodort már életveszélybe minket zseniális magánszámaival, míg rá nem jöttünk, hogy megkötözve, netán leütve nem tud bajt keverni. Ez utóbbihoz viszont valahogy senkinek sem fűlött a foga. Érdekes, hogy mennyire védjük, és milyen erősen ragaszkodtak mindig csapatunk tagjai ehhez a kis csúfsághoz; mintha csak a közös gyermekünk lett volna. Ehelyett valószínűleg épp béklyóit rágja a szállásunkon, dühödten köpködve és morogva.

Miközben hálát adtam Nastarnak, hogy elnyűhetetlen bohócunk nincs jelen, tekintetem újra Lorzóra siklott. Ő ekkor még mindig – még csak pár pillanat, vagy már percek óta? – Jaszif szemébe fúrta tekintetét. Akaratok csaptak össze a másfajta har-
cokhoz szokott ivóban. Lorzo arcán verítékcseppek gördültek végig, ellenfele szemzugánál pedig rángani kezdett egy izom. Mindketten keményen küzdöttek, s nem lehetett megjósolni, melyiküké lesz a győzelem.

Aztán egyszer csak Lorzo vállalai elernyedtek, s kihívó vigyora bágyadt mosolynak adta át a helyét. Torkából vékonyka hang merészkedett elő:

- Üdv, Jaszif. Mit iszol?

Komolyan mondom, a megkönnyebbült sóhajok kis híján elvitték a Taknyos Törpe megroggyant tetejét. A Keselyű arcába visszatért az élet, leeresztett hordószerű mellkasa. Fáradt, ám diadalittas képpel pillantott körbe.

- Grogot! Grogot mindenkinek! Aztán megkezdődött a mulatság.

Lorzót talicskán toltuk hazáig. Ez nem volt könnyű feladat – nemcsak azért, mert részegen kellett vele végigegyensúlyozni a rakparton, hanem mert valaki mindig rálépett a kezére vagy a lábára, és estében földre rántotta mindazokat, akikben meg akart kapaszkodni. A végeredmény ilyenkor egy tucatnyi végtaggal hadonászó, alaktalan rém lett, aki a sötét utcák közepén egyszer-
re vihogott, gajdolt és káromkodott, az arra járók nem kis rémületére.

Igen cudar állapotban értünk haza, mondanom sem kell, de még nem hajthattuk álomra fejünket. Lázás pakolás kezdődött, és negyed óra múlva imbolygó csapatunk már csomagokkal és zsákokkal a hátán indult vissza a kikötő felé, élén az aggódva sipákoló Glokival, aki mindenáron megpróbálta megmenteni életünket egy általa frissiben kotyvasztott varázsfőzettel. Lorzo talicskája ezúttal az utóvédet alkotta; langaléta utasa nagy halom málha tetejéről bámulhatta porba lógó kezeit.

Szerencsésen elértük hajónkat, a Jégcsillag névre hallgató eronei galleont. Dzsaizs vidám rikkantással üdvözölte a kapitányt, nehezen forgó nyelvvel kezdte irányítani csomagjaink berakodását, majd szesztől kancsal tekintetét a móló végére fókuszálta, ahonnan egy sötét alak közeledett, némileg bizonytalan léptekkel.

- Tedzs?

- Én vagyok.

Tedzs el Meszede a fáklyák fénykörében némileg nyúzottnak tűnt. Jórészt már levakarta magáról jelmezét, de még így is nagyon hasonlított Jaszif el Gesterre, akinek figuráját az imént játszotta el. Talán a halálfélelem motiválta a mugaffei vándorszí-
nészt, hogy ilyen zseniálisat alakított. Pedig nem fajult volna idáig a dolog, ha testi épségének biztosítása érdekében nem csábít magával egy tucat statisztát, akik viszont nem ismerték a darabot.

Dzsaizs elérzékenyülve borult Tedzs nyakába, összefüggéstelen szóvirágokkal ajnározva egyszerre Tedzs tehetségét és saját remek ötletét. Aztán – mert az üzlet az üzlet – leszurkolt a markába három aszisz aranydénárt, és a kiadásoktól némileg meg-

csappant lelkesedéssel hajóra szállt. Mi pedig követtük példáját.

Hajnalban bontottunk vitorlát, és a reggeli dagállyal hagytuk el a kikötőt. Lorzo még az igazak álmát aludta, amikor elindultunk Pyarron felé, hogy elfogadjuk Sakon da'Verthal ezredes ajánlatát.

A 3674. évben jártunk ekkor, a Szent Város alapításától számítva. A kikötőben a csillagjósok közelgő áradatról pampogtak – özvénvázról, mely országokat, népeket sodor tova.

6.

Az utazás első napja nem kezdődött valami jól. Amikor az ember feje majdnem szétesik az előző napi mulatozásból kifolyólag, nem kellemes recsegésre és a kötelek fültépő nyikorgására ébredni egy imbolygó hajó sötét, hányásszagú kabinjában. Tovább rontotta a hangulatot, hogy Lorzo finoman szólva nem fogadta kitörő lelkesedéssel, hogy akarata ellenére hoztuk magunkkal. Nem hatódott meg még akkor sem, mikor biztosítottuk arról, hogy pusztán az ő érdekében, bajtársi szeretetből vettük a fedélzetre, meg hogy nélküle talán el sem indultunk volna. Dühét végül Glokin töltötte ki, mikor meglátta, hogy a goblin az ő drágalátos füveiből kotyvasztott tegnap „Csodatévő Nagysámán Gloki-féle Életmenő Varázsfőzetet”. Ha nem gyengíti le a tengeri-betegség és a másnaposság, és nem szabadítja ki kezei közül a bűnöst Targaol, napokig hallgathattuk volna apró bajkeverőnk fájdalmas siránkozását. Még így is több pofont kapott, mint máskor egy teljes hónap alatt.

Ettől eltekintve csendes, egyhangú nyomorúsággal teltek az első napok. Feküdtünk a félhomályos kabin fapriccsein, zöldesre színeződött arccal, és aprókat lélegeztünk a bűdös levegőből. Erőtlenül bámultuk a mennyezet résein beszűrődő fényt, esténként meg az egyik gerenda közepén lengő olajlámpást. Néha valaki felállt, és elbotorkált a szoba sarkában lévő vödörig, hogy kiöklendezze azt a keveset is, amit a napi fejadagokból le tudott gyűrni a torkán. A vödröt a Kapitány ürítette az őrsgváltások kezdetén – egyedül rajta nem fogott a tenger átka. Így aztán elégedett csámcsogással tömhetette rengő potrohába az általunk összeturkált maradékokat, és vidám bőföggéssel adta a világ tudtára, hogy milyen jól működik az emésztése, legyenek bármikor is a hullámok. Nagy szerencséjére egyvégtében mindig csak pár percet töltött azzal, hogy rajtunk röhögött, eltelve önnön csodálatosságával.

A Kapitány ugyanis nem bírt egy helyben maradni. A tunyaság e zsírból faragott szobrán erőt vett a nyugtalanság és a tettvágy amint fedélzetet érzett a talpa alatt. Antoh Úrnő volt egyetlen, örök szerelme, s ha a sors nem veri meg parancsot nem tűrő természettel, talán már rég fedélzetmesterként szolgált volna Tiadlan flottájában. Így azonban soha nem lett több, mint az öregmatrózok egyike, akinek annyi korbács tépte heg borította a hátát, amire még Tharr Kínfalói is büszkéek lettek volna. És mivel sosem felejtett el törleszteni, előbb a világi hatóságok, majd az alvilági testvériségek mondtak ki rá halálos ítéletet. De a Kapitány mindent túlélte, még a hajó alatt áthúzást is, és hamarosan olyan híre kerekedett a kikötők csapszékeiben, hogy egyetlen kalóz- vagy csempészkompánia sem akarta őt tagjai közé fogadni. Pedig a végén már csak élelmet kért szolgálataiért.

Ekkor találkozott Dzsaisszal.

A Jégcsillag fedélzetén úgy tűnt, elhatalmasodtak rajta a régi emlékek, s pár

nap türelmetlen járkálás után önként ajánlkozott szolgálatra Ravil Sharnnál, a hajó kapitányánál. Ő pedig, mivel nem nagyon ismerte az északi kikötőkben társunkról terjedő szóbeszédeket, rövid töprengés után rábólintott: Ettől kezdve üdvözült arccal húzta-vonta a köteleket, mezítláb tornászta fel irdatlan testét a kötélhágcsókon, sőt, az első napon még a fedélzetet is súrolta, órák hosszat, mint egy utolsó hajósinas.

Áldatlan állapotunk miatt későn, de nem megkésve jutott fülünkbe elszegődésének híre. Percek alatt összedobtunk egy csinos summát, amit a sietséghez képest lehető legnagyobb titokban osztottunk szét a Jégcsillag tisztjei között. Ők pedig kérésünknek megfelelően az egész út alatt tartózkodtak attól, hogy belegázoljanak újdonsült matrózuk érzékeny lelkivilágába.

A legénységgel végül nem lett semmi gond, leszámítva pár kockázásból eredő heveny pofozkodást. A Kapitány derekáról pedig lassan eltűntek a hurkák, arca beesett, de szemei boldogságtól ragyogtak. S mintha maga Antoh úrnő is a hajónkra mosolygott volna: komolyabb veszteségek nélkül túlélünk minden veszedelmet, ami a Keleti-óceán szegélyén hajózókra leselkedik. Az indulásunkat követő harmadik napon, a hajóharang ötödik ütése előtt egy órával fürge kis vitorlások szegődtek nyomunkba, fedélzetükön a Duaron-tenger rettegett ork kalózaival. Órák hosszat, az est leszálltáig üldöztek minket, de nem tudtak utolérni; mi pedig az éj leple alatt egérutat nyertünk. A Mélysivatag magasságában meglegyintett minket a mabbasz, a semmi-ből támadó és mindent elsőprő tengeri vihar szele - négy matrózt ragadtak magukkal a fedélzeten átcsapó hullámok, eltörött az orrárbocunk, ronggyá foszlottak a viharvitorlák és elpattant kötelek tekeregtek szerteszét a fedélzeten. Mi, akik ekkorra már megszoktuk a nyílt tenger hullámlásait, végünket jártuk a hajó gyomrában. Aztán a mabbasz elvonult; éppoly hirtelen, ahogy érkezett.

Mivel nem akartunk Gorvik tengeri farkasainak martalékává válni, önként tértünk be Ikrozz halszagú kikötőjébe Imbre-dina egyik szigetén; itt aztán megvásároltuk a nagyobb kalózttestvériségek jóindulatát biztosító menleveleket, feltöltöttük az élelem- és vízkészleteket, és úgy-ahogy kijavítottuk a hajót. A kikötő kocsmáiban három matróz veszett oda (errefelé előszeretettel késelik meg és fosztják ki a nem kellően tisztelettudó idegeneket). Öten nyom nélkül eltűntek - talán felcsaptak kalóznak, talán más sors jutott nekik. Sharn kapitány nem merte halogatni az indulást, úgyhogy vett néhány matrózt egy nemrég elfogott shadoni fregatt legénységéből, és másnap hajnalban parancsot adott a horgony felhúzására.

Jó széllel haladtunk dél felé Gorvik partjai mentén, át a Gramarro-tengeren. Sharn kapitány sikeres hazatérés esetén szabadságot és tisztességes jutalmat ígért a shadoni matrózoknak, így rögtön akadt kalauzunk is, aki eligazodott a Corma-dina szigettengerében. Útmutatásai alapján még vizet is fel tudtunk venni egy senki által nem lakott szigeten, ahol egy romba dőlt várrom emlékeztetett a Holtak tengerének történetére.

Az egy hónapon át tartó, mintegy ötezer tengeri mérföld hosszú tengeri út végén befutottunk a Gorvikkal határos Kereskedőhercegség, Erone nyüzsgő kikötőjébe. A hajó szárazdokkba került, a legénység pedig olyan helyekre, ahol patakokban folyt a bor. Mi örömmel csatlakoztunk a matrózok városnéző körútjához. Erone nem épp a kifinomult szórakozási lehetőségeiről híresült el, de a mi igényeinket bőségesen kielégítették a kikötő kocsmái és kuplerájai - talán az összes pénzünket itt verjük el,

ha Dzsaisz nem sürgeti annyira az indulást. Az apró dzsad szeretett volna mihamarább továbbállni; úgy vélte, a helybéli kereskedők még nem feledkeztek el régi elszámolási vitájukról. Nem kis dologról lehetett szó, ha még a város utcáin sem mert mutatkozni.

Buzgón kereste hát a továbbállás lehetőségét, s csengő aranyak árán sikerült is helyet szereznie egy Ternanba tartó hajóra. Egy teljes napjába került, míg sikerült meggyőznie a Hat Város tengerészeit, hogy az ő gorviki barátját nyugodtan a fedélzetre vehetik; majd még kettőbe, míg mindenkit összeszedett a csapatból. Én valami nagyon furcsát szívhattam egy helyi Noir-szentélyben, mert amikor rám akadtak, épp Nastar igazságáról prédikáltam, derékig a kikötő mocskos vizében állva. A Kapitány úgy lerészegedett, hogy végül ivócimboráinak kellett a sárban húzva a hajóig vonszolniuk. Gloki kalodában ült, mert belevizelt a herceg szobrát körülvevő dísztóba. Targaolt valahol leitatatták és eladták gályarabnak – öt aranyba, és számos halálos fenyegetésbe került kiváltani. Seen egy mosoda padlásán bújt el a városi katonaság elől, akik gyilkosság miatt keresték; előkerülésekor ártatlannak vallotta magát, azt állítva, hogy csak kinézete miatt akarták nyakába sózni az ügyet. Lorzo szerelmes lett egy karcsú, hollófekete hajú leány családjának vagyonába, és nemigen akart újra hajóra szállni. Egyedül Ut jött vissza önként és a saját lábán, mert hátbaszúrták egy kocsmai verekedés során, és félt, hogy a rozsdás bökötől elfertőződik a sebe. Mikor ezt elmesélték, könny szökött a szemembe az örömtől. Korg barátunk még pocsolyarészezen is emlékezett arra, amit tanítottam neki!

Végül aztán elindultunk Pyarron felé, elcsigázottan és morózusan, egy tetűlassú erracal hátán, amit irgalmatlanul megraktak szózott heringgel teli hordókkal. Lorzo csúf átkokat szórt Glokira, amiért bűnhődése alatt állandóan utána kiáltozott. Siránkozósa ugyanis végül eljutott a reménybeli após fülébe, végérvényesen zátonyra futtatva házassági terveit. A hajó eközben lassan vánszorgott a Gályák tengelyének északi partja mentén, néha napokig várva, hogy feltámadjon a szél. Csak az jelentett némi változatosságot, amikor a nagyobb városok kikötőibe értünk. De a rossz tapasztalatok miatt már nem mulattunk olyan féktelesen, mint Eronében.

A hónap végén aztán a móló mellé húzták hajónkat Pyarron legnagyobb tengeri kikötőjében, a Dorlan torkolatánál épült Ternanban. De ebben városban sem időztünk sokat. Nem mintha elhittük volna útitársaink fecsegéseit, akik szerint ez a hely a gonosz fészke, és hogy Orwella kénköves lehelete izzítja fel az itt lakók vérért, azért nyüzsögnek annyira. Sokkal inkább tartottunk attól, hogy lemaradunk a ránk váró zsákmányról. Mindenki arról beszélt ugyanis, hogy Tessier da'Darres, a keleti seregek vezére megverte és megfutamította Shikan nagykán hadait. Fogalmunk sem volt róla, ki a dögvész lehetett ez a nagykán, és miért támadta meg Pyarront, de örültünk, hogy megverték az illetőt – úgy okoskodtunk, hogy ha igyekszünk, leendő urunk kíséretében nekünk is jut valami a győzteseknek járó koncból. Bár még csak nem is konyitottunk a magas politikához, azt azért már mind megtanultuk, hogy a hadakozásnál sokkal biztonságosabb és kifizetődőbb módszer kivárni a háború végét, és aztán csatlakozni a győztesekhez.

Lovakat vettünk hát, és erőltetett menetben elindultunk Sakon da'Verthal ezredes birtokai felé, melyek valahol a Woron folyó egyik mellékága mellett feküdtek, Pase-Sauemtől északra. Három hét alatt szeltük át a Dorlan-síkság északi felét, a végtelen, zöld mezőket, a csendes ligeteket. Kedves népek laktak arrafelé, akik még a goblint és az orkot is érdeklődéssel és nyugodt derűvel fogadták. Gloki élt az alkalommal, és elmesélte utazásunk igaz történetét, az általunk elsüllyesztett kalózflottákkal, megcsáklyázott kísértethajókkal és úszó szigetekkel; előadásaiból egyre szebb és

színesebb legenda kerekedett. Targaol most sem beszélt sokat - ez amúgy sem volt szokása -, de mintha eltűnt volna arcáról az örökös gyász arckifejezése. Ilyet eddig csak győztes csaták után, illetve közvetlenül a merevrészség előtt tapasztalhattunk nála. Targaol szégyellte az arcát, a hangját, a szagát, toroni múltját, mindenét; végigbúsongta egész életét, s önnön sorsa felett érzett dühét a Kék karám törvetőjeként az arénában elékerülő ellenfeleken töltötte ki. Kapott pár szép becenevet emiatt; többek közt a legenyhébbnek számító „Veszett barmot”. A viadalok után aztán mindig mély levertség vett erőt rajta; nem bírta elviselni, hogy ő, aki mindig igyekezett emberként élni és érezni, dühöngő fenevaddá válik a harc alatt. Amit mellé még piszkosul élvez is.

7.

Őszbe fordult az idő, mire elértük a Sakon da'Verthal ezredesre bízott várat, Sertiont. Tisztességesen rendben tartott erődítménynek tűnt, erős körbástyákkal, magas falakkal, bőségesen megrakva készletekkel. Csinos kis város vette körbe. Az ezredes nem volt otthon - nomádokat kergetett valahol a déli puszták határán. Helyettese, az ötvenes éveit taposó várkapitány jókora szemeket meresztett, mikor meglátta furcsa csapatunkat. Hosszas fejbakarázás után megpróbálta finoman értésünkre adni, hogy az ezredes úr még igen ifjú, ezért esetleg meggondolatlan ígéretekre ragadtatja magát olykor; meg hogy talán nem is gondolta komolyan, hogy elismerő szavai hatására képesek leszünk idáig eljőnni.

Mint barátaim szószólója, tudattam vele, hogy hónapokat utaztunk, bízva bőkezű, nemes pártfogónk szavában, hogy neki ajánlhatjuk kardunkat és életünket. Némi hümmögés után a várkapitány belátta, hogy ebből az ügyből nem tud baj nélkül kiszállni. Végül nagy sóhajtozás közepette közölte velünk, hogy ura engedélye nélkül nincs joga zsolddal kapcsolatos kötelezettséget vállalni; ám addig is, míg a helyzet tisztázódik, teljes ellátást biztosít számunkra szolgálati helyünkön. Ami pedig egy dombtetőn álló vigyázó bástya lenne, a vártól tíz mérföldre délnyugatra. Mérsékelt lelkesedéssel fogadtuk sorsunk ily módon történő alakulását, és lovainkat kantárszáron vezetve nekivágtunk az éjszakának arra, amerre az örposztot sejtettük.

Odaérve vidám látvány fogadott minket: egy tucat láncinges katona épp egy bográcsot ült körbe, és ütemesen mozgó állkapcsuk arról tanúskodott, hogy ami itt nemrég megfőtt, az nemcsak jó illatú, de finom is. Vezetőjük, egy tömött bajszú tíznagy fogadott minket, bár kissé meglepettnek tűnt a kései látogatás miatt. Röviden vázoltam neki a fejleményeket, majd túlesve a sietősen elhadart bemutatkozásokon, pár célzatos kérdéssel - például: „És finom lett-e, amit főztek?” - elültettük fejében a gyanút, hogy netán megéheztünk a hosszú út alatt. Így aztán hamarosan ott ülhattunk mi is a bogrács mellett, békésen falatozva. Csendesen tervezgettük a jövőt. Nyilván irgalmatlanul megkérjük a szolgálataink árát, ha megérkezik a tisztelt ezredes úr. A győzelme után lesz neki miből megfizetnie. Aztán sürgősen elhagyjuk ezt a nyomorúságos porfészket - egy hozzánk hasonló, tehetséges zsoldoscsapat szolgálataira akad igény máshol is. S ha nem, akkor sem fog felkopni az állunk, feltaláljuk magunkat.

Hetek teltek el, de az ifjú ezredes nem tért haza. Így hát kényelmesen bevacoltuk magunkat a bástya melegébe, mint a téli álmra készülődő medvék. Seen újrakezdte a kanzanok monoton ismételtetését, mi pedig hosszú órákon át kockáztunk és kártyáztunk a katonákkal. A napi tréfaadagról Gloki gondoskodott. Dolgunk nem nagyon akadt; csupán két helybéli őrszem figyelte az egykori lakótorony tetejéről Pyarron nyugati határát, meg a tőlünk északra és délre lévő másik két erődöt. A feladat lényege a megfigyelés, magyarázta Radun Dorgom, a tíznagy. A vár előtti határfolyó két oldalán kivágták a fákat; a fehér havon még egy róka sem kelhetett át észrevétlenül. Ha bármi gyanúsat látunk, rázzuk csak fel; ő majd füst- vagy fényjelekkel jelzi a bajt a szomszédos két vigyázó bástyának és Sertionnak. Ha sok az ellen, embereivel visszavonulunk a várba, ha meg nem, lecsapunk rájuk. De nemigen lehet itt harcra számítani; semmi nem történik ezen a vidéken évtizedek óta.

Beköszöntött a tél, s már a Harc havában jártunk, amikor megindult a pusztító áradat. Először azt hittük, a föld reng; aztán felkelő nap fényében felbukkantak a Birodalmi Légiók ezredei, ahogy egyszerre lépnek a harci dobok ritmusára. Feketére edzett vérték, szörnypofát mintázó arclemezek. Kardok, lándzsák, csatabárdok. A Birodalom háromsarlós hadijelvénye. Könynyűlovas egységeik már a hátunk mögött vágtattak Sertion vára felé - az éj leple alatt, a felhők takarásában kelhettek át a folyón, nesztelenül, akár a kísértetek. Mivel a menekülés útját elvágták, jobb híján fáklyákat lengettünk és füstpamacsokat eregettünk, hátha észreveszik a városlakók, és nyernek legalább annyi időt, hogy a várfalak mögé húzódjanak.

Próbáltunk gondolkodni, hogy lehetne kimászni ebből a kelepceből, de senki nem ocsúdott még fel az első döbbenetből. Gloki zokogva végrendelkezett, melynek során földi vagyonát - a szárított siklót, a medvefogat, a különös színű kavicsot és a többi kacatot - szétosztotta a jelenlévők között. Le se szartuk szegényt.

Legnagyobb meglepetésünkre a krániak nem törődtek velünk. Rendezett sorokban vonultak el tőlünk alig kétmérföldnyire; nehézgyalogosok és lovasok, íjászok és társzekerek, ostromgépek és egyebek, hiánytalanul. Sertion alá érve alig pár óra alatt erősített tábornak építettek fel, s estére felállították a hajítógépeket is. A város eddigre már javában égett, fekete füstjét felénk sodorta a keleti szél.

Nem tudtuk, mit tegyünk. A vár környékén még most is nyargalók mozogtak, a szomszédos vigyázó bástyák ablakszeméi vakon meredtek az éjszakába. Végül a tíznagy úgy döntött, embereivel nekivág az éjszakának, és megpróbálnak a környező erdők ösvényein eljutni Pase-Sauembe.

Mi maradtunk, ők elindultak. Soha többé nem hallott róluk senki.

Az ostromgépek egész éjszaka lőtték Sertiont. Jól láttuk a vár szíve felé szálló tűzkigyókat, s egészen idáig hozta a szél a falakba csapódó mázsás sziklatömbök robaját. A vár falait magasra építették, tanakodtunk. Magasra - de nem elég vastagra. Biztos nem könnyű őket megmászni, de ezeket a lövéseket sem sokáig fogják bírni.

Virradat előtt nem sokkal bóbiskoltam el, azzal a hiú reménnyel, hogy talán nem bajlódnak velünk. Ám amint a nap felbuk-
kant a látóhatár felett, dühödött morajra ébredtem. A lassan fülsiketítővé váló
dübörgést megsokszorozva vertek vissza az Ör-
dögbérc szurdokai. Az elém táruló látványtól pedig elhagyta testemet az erő:
amerre csak elláttam, sötét hordák özönlöttek elő
az erdőkből, mint valami borzalmas, fekete özönvíz. Orkok jöttek Krán felől,
százezerszám. Gondolkodás nélkül törtek előre,
keresztül mindenre; nem érdekelte őket, hogy a határfolyó hídja kerül-e eléjük,
vagy a jeges folyón kell átgázolniuk. A mi
bástyánkat körbefolyták, mint az áradó folyó a háznyi sziklatömböket. Seen szeme
szikrázott a gyűlölettől. Ám az orkok sem
törődtek velünk. Mi meg kussoltunk, mint a magukra maradt fiókák, ha héja árnya
suhan el felettük; lapítottunk és reményked-
tünk. Ekkor hallottuk meg, hogy a távolban ledőlnek Sertion falai. Némán,
hitetlenkedve tiltakoztam magamban: ez nem lehet,
ilyen gyorsan semmiképp sem – hacsak nincsenek varázstudók a támadók soraiban.
Éspedig hatalmas erejű mágusok, nem
holmi vásári kóklerek. Lehajtottam a fejem.

Az orkok serege nagyjából akkor ért a vár alá, amikor eloszlott a porfelhő.
Ugyanazzal a lendülettel mászták meg a romokat,
meg a hevenyészve felhúzott sáncokat – a jelek szerint egyetlen rohammal, alig
fertályóra alatt vették be az egykor büszke
erődöt.

Hamarosan újabb tüzek gyúltak, ezúttal már a várfalakon belül.

A sötét ár pedig továbbzúdult délnyugatnak, Pyarron szíve felé. A fehér tájat
vasalt bakancsok szántották fel, s a hó alól csu-
paszon bukkantak elő a fekete, fagyott rögök.

Amikor egy özönvíz elvonul, mindig visszamaradnak sáros lével borított lapályok,
tócsák és pocsolyák. Nem sértette e szép
hagyományt a mi áradatunk sem. A főerők után is folyamatosan érkeztek nyugat
felől az orkok lemaradt segédcsapatai, melyek
egyike pont a mi bástyánk felé vette az irányt. Legalább százan lehettek,
nyolcunk ellenében, s szerteszét még ezerszám nyü-
zsögtek társaik.

Imádkozni kezdtünk. Egy helyről szállt fohász Ranagol és Ville, Nastar és Tharr,
Doldzsah és Antoh felé, de nem maradt ki
Tomatis, sőt, talán a goblin bálványok sem. Abban reménykedtem, hogy a sok isten
közül csak felfigyel ránk valaki. Ám az
egek urainak más, fontosabb dolga akadhatott azon a napon.

A közeledő ork csapatra nem sújtott le az istenek dühé, nem csapott közéjük
villám, nem nyílt meg alattuk a föld. Nyugodt
tempóban értek a bástya alá, zilált soraik felől olykor öblös röhögés
hallatszott.

A torony alatt pár pillanatra elnémult a szedett-vedett horda, s hamarosan a
legnagyobb darab, billogozott képű barom kez-
dett bömbölni felénk. Értetlen tekintetünket látva Seen próbálta közösre
fordítani szavait:

– Azt mondja, hogy ő, Grak Mortha a vezére az ittenieknek...

– Érzi a benti ork szagát. Párbajra hívja a benti orkot. Mert a testvére, valami
Hurag Dhaur miatt...

- Ha ő, mármint ez az ork főnök győz, meg kell adnunk magunkat, és rabszolgák leszünk...

- Ha veszít, szabadon elmehetünk, és erre szavát adja a Legnagyobb Főnök előtt...

Jó üzletnek tűnt, bár természetesen győzelme esetén sem állt szándékunkban megadni magunkat. Várakozásteljesen néztünk Targaolra, aki egy nehéz sóhaj után elmosolyodott, és vértjét igazgatva a kapu felé indult.

- Szerintem ez most szidta az anyádat - én nem túrném!
- Taposd ki a belét, Targaol!
- Majd legközelebb szerzünk neked tisztességes ellenfelet, ígérem!
- A többiekből hagyj majd nekünk is egy párat! - Ezt kapd el!

Az utolsó mondat Dzsaisztól származott, aki biztató szavak helyett egy tégelyt dobott udvari orkunk után. Targaol megfordult, elkapta, és a dzsadra vigyorgott. Hiába, jól jönnek néha ezek a füstös képű arénamesterek. Áldott szívük van, és ha úgy hozza szükség, nem haboznak megtámogatni cimboráikat némi al Bahra-Kahremmel. Tisztességes küzdelemben persze nem szokás harci drogokat használni, de mindegyikőnk úgy vélte, ilyen esetekben rugalmasan kell kezelni az „egyenlő feltételek” fogalmát.

Targaol bedörzsölte halántékát a fehér színű balzsammal, felcsatolta pajzsát, és kivont karddal lépett ki a kapun. Odakint már várt rá Grak Mortha, az ork vezér. Egy teljes fejjel magasodott társunk fölé, és vastagabb volt a karja, mint a combom.

Az orkok szétnyíltak Targaol előtt, aki lassan haladt köztük előre. Főnöküknek hamar elfogyott a türelme: két kézre fogva feje fölé emelte nehéz csatabárdját, és üvöltve vetette magát a Kék karám neves törvetőjére.

Első csapása a levegőt hasította: Targaol medvetermetéhez képest könnyedén libbent félre előre. A Fű segítette őt, gyorsaságot adott, és erőt - így játék lett csupán a harc. Udvari orkunk vigyorgott, és ellenfele nyakába mászott, aki hiába próbálta meg-lendíteni kétkezes fejszéjét: túl közel került hozzá a pajzs, s lendület híján félresiklott minden csapása. Öklözni próbált, rúgni, harapni és fejelni, de a Fű harcosa fürgébb volt, mint a kígyó - mindig kitért előle. Így hát hátrálni kezdett, hogy végre teret, lendületet nyerjen sziklarepesztő csapásaihoz. Targaol azonban gáncsot vetett neki, és teljes súlyával a mellének ugrott.

Grak Mortha hörögve zuhant a hóba, mellkasán pedig diadalmasan trónolt udvari ork ellenfele, aki bikanyakának szegezte kardjának hegyét.

Láttam Targaol arcát. Örjögő farkaspofának tűnt, mely harapni vágyott, s melynek száját a vérre szomjazó al Bahra-Kahrem húzta mohó vicsorra. Ő azonban küzdött a benne tomboló fenevaddal, s az ereiben keringő parázssal: nem akarta a legyőzött vérért venni. Talán félt, hogy ízekre tépik annak társai; talán egész más járt a fejében.

Végül kimerülten tápáskodott fel; keze remegett az elfojtott indulattól. Életével ajándékozta meg az ork főnököt. A párbaj véget ért, az orkok panaszosan vonyítottak Grak Mortha vér nélküli, csúfos vereségén. Mi meg lelkesen üvöltöttünk neki a torony tetején. Targaol megindult felénk, sápadt képén derengő mosollyal. Ám a kaput már nem érte el - a megszégyenült ork vezér kitepte a dárdát egyik társa kezéből, és a hátába dobta.

Kővé meredve álltunk, míg Targaol Wollendul, a Toronból szökött egykori obsor csodálkozó tekintettel lerogyott. Néma csend honolt a tájon pár pillanatig, aztán hirtelen bosszúüvöltés harsant fel száz ork torokból. A zsúfolt yankari lelátó bömbölése gyászosan alulmaradt volna velük szemben.

Gar Morthát pillanatok alatt agyonverték, s hamarosan ork követ közelítette meg kapunkat, alázata jeléül kétrét görnyedve.

Seen rezzenéstelen arccal fordított; ám hangja mintha a szokottnál is rekedtesebb lett volna.

- Azt mondja a szemét, hogy elárulta szavát az ork, akinek már nincs neve, és akinek ő, Urkan Krithgo vágta ki a szívét...

- Azt mondja, hogy az ő testvére volt, de most már nem az, ezt mondja itt a Legnagyobb Főnök előtt...

- Azt mondja, szabadon elmehetünk; ők tesznek nagy hős barátunk emlékére. Vagy emlékéért, na...

Utóbb úgy hallottam, hogy ez az ork betartotta szavát - csinos nyughelyet építettek társunknak, melyet csak három hónap múlva romboltatott le seregének roncsaival egy vereségektől félőrült pyarroni kapitány. Azzal vigasztaltam magam, hogy tulajdonképpen nem is illett szegény Targaolhoz az a büszke síremlék.

Elvonulásunkkor a hó ropogásán túl nem hallatszott más nesz a néma tájon. Ennek ellenére valahogy a többi orkhoz is eljutott a történetek híre, mert senki nem állt közülük az utunkba. Északra azonban emberi hadakat láttunk átkelni a határon. Ránézésre a ragan törzsek egyesült hadának tűntek, akik - gondolom - ki akarták használni a pompás lehetőséget, és saját rablóhadjáratra indultak a kráni sereg nyomdokvizében. Nem nagyon fűlött a fogunk egy találkozáshoz, így aztán jobb híján délnek vettük az irányt. Úgy tűnt, Pyarron már nem húzhatja sokáig, tehát ideje lenne sürgősen elhagyni ezt a süllyedő hajót - dél felé pedig állítólag fekszik még pár erős hadakkal bíró ország, a Pajzsállamok, ahol békében át tudjuk vészelní ezeket a nehéz időket. És aztán, ha véget ér a háború, elmegyünk valami sokkal nyugodtabb helyre. Dzsaish lelkesen ajánlózni kezdte szülőházáját, a csodálatos Ibarát, ahol állítólag már elévültek ifjúkori bűnei és botlásai.

Két nappal később, Pase-Sauemtől nem messze futottunk össze a kráni könnyűlovasokkal. Egy tisztásra érve pillantottuk meg az elsőt, aki minket meglátva érces hangon kezdett bele valami mondókába. Utgondolkodás nélkül nekitámadott, heves kurjongatás kíséretében. Ekkor a tisztás túlfeléről pendülések hallatszottak, és a nyílvevesszők, mint fekete villámok vágódtak gladiátorunkba. Négy széttört a páncélján, kettő a sisakjáról pattant tovább, de egy megtalálta a rést a mellvért fölött, és tollig a torkába fúródott. A korg pontosan a csaléteknek állított lovas előtt zuhant ki a nyeregből, s mi, akik még be sem léptünk a tisztásra, hanyatt-homlok robogtunk tova. Legalább százötvenen eredtek a nyomunkba.

Már csak a csodában bíztunk, mikor vágtára ösztökéltük lovainkat. Rémálomba illő menekülés kezdődött a zúzmarával borított faágak között, ahol a hó fehérségétől félig vakon igyekeztünk követni a kitaposott vadcsapásokat, nehogy marjukig sülyedjenek hátasaink egy hóval megtelt árokban.

Pár perc múlva felbukott Gloki lova - lábát törte egy rejtett gödörbe lépve. Apró lovasa legalább hatot hemperedett a hóban, majd kábán feltápáskodott; a sereghajtó Lorza lassítás nélkül ragadta magával a karjánál fogva, s vetette keresztül maga előtt a nyeregbe.

Tovább folyt a kíméletlen hajsza, ám a lovak, vagy legalábbis a mi lovaink már fáradni kezdtek. Különösen Lorzóé aki kettős terhet cipelt, kezdett lemaradozni; a kráni portyázók pedig hangjuk alapján már a közvetlen közelünkben járhattak.

Végül Lorzo megunt a küszködést, és bocsánatkérő mosollyal siklott le a nyeregből. Miközben lova Glokival a hátán elszá-
guldott mellettem, rémülten üvöltötte Dzsaisznak:

- Lorzo leszállt! - Mi van?!

- Lorzo leszállt a lováról!

Dzsaisz ellenszélről és rohanástól kipirult arca azonmód bíborvörösre váltott.

- Átkozott hülye gorviki! Mit képzelsz magáról?! Agyonütöm ha, elkapom!

Igen felindult állapotban lehetett, hogy lemondott szavai illő cifrázásáról. Nagy kinkeservvel megállította lovát, s rögvést elkezdett vágtatni - ezúttal visszafelé. Pár pillanatig hallottam még veszett káromkodását, aztán őt is elnyelte az erdő. Nem sokra rá kisebb csata hangjai szüremlettek át a fák között. Talán Nastar megbocsátja egyszer, de nem mertem visszafordulni.

Egy óra alatt poroszkálássá, végül léptetéssé apadt a nagy rohanás. Felkészültünk az utolsó harcra, de a lovasok nem bukkantak fel újra - talán elvesztették a nyomunkat, vagy másfelé szólította őket szörnyeteg-uraik parancsa. Gondolkodtunk, hogy megkeressük Dzsaiszt és Lorzót, de végül lemondtunk róla; nem lehetett volna megtalálni őket ebben a rengetegben, ha éltek még egyáltalán. Eziránt sajnós nem tápláltunk túl sok reményt. Keserű vigyorral gondoltam arra, hogy mennyire pofára eshetek a krániak, mikor Dzsaisz nekik ugrott. Senki nem nézte volna ki ebből a dagadt kis dzsadból, hogy egykor Al Abadana ünnepelt bahradajaként aratta győzelmeit; s hogy még manapság is méltó ellenfele bárkinek. Szerintem még arra is jutott ideje, hogy féltett kincsét, az al Bahra-Kahremet rejtő tégelyt előhalássza a zsebéből. S míg ő az ellent aprította, biztos nem tétlenkedett boszorkánymesterünk sem...

Később meglátogatott egy félkarú syburri zsoldos, aki azzal dicsekedett, hogy Erap romjai alatt kifigyelte a krániakat, amint teljes díszben vonulnak Amrun felé. Azt mondta, minden csapat előtt ott vitték a dicsőségjelvényeket: lerombolt városok lobo-góit, felgyújtott templomokból való zászlókat és hasonlókat. Azt is mondta, hogy könnyűlovasok egyik szakasza előtt két fejet is vittek kopjára tűzve: egy dzsadét, meg egy gorvikiét. A gorviki arcáról állítólag még a halál sem törölte le a diadalmas vigyort.

Jó csapat, erős fiúk, mormogtam az orrom alatt a litániát. Segített valamit, de így is kibukkant a könny a szemem sarkából.

8.

Lovaink két nap múlva meggebedtek, valószínűleg a hideg, meg a hosszú vágta miatt. Gyalog folytattuk hát utunkat keresztül a feldúlt és kiégett vidéken. Éjszaka, loppal jártunk, mint a gonosztevők; kinkeservvel próbáltunk élelmet szerezni. Ennek Gloki lett a mestere - mérföldekről kiszúrta a hólepte lódögöt, krumplit fejtett ki a fagyott földből, ehető magvú tobozokat szedett az erdőben. És persze lopott, ahol csak tudott, az ork fosztogatóktól és a föld

népétől egyaránt. Fel sem fogta, hogy ebben bármi kivetnivaló lehet; közös múltunkban sem az erkölcsi gátak, hanem a verés ígérete tartotta vissza a megélhetés ezen ősi módjától. És akkor is csak ideig-óráig. Most viszont büntetlenül fosztogathatott - élelemre volt szükségünk, bármi áron.

Én hamarosan megbetegedtem; a Kapitány és Seen egy hevenyészett szánon vonszolt heteken keresztül. Lázálomszerű képeket őrzök csak a következő hetekről; a falvak füstölgő romjairól, a temetetlen, keményre fagyott holtakról, a csatamezők vérrel festett haváról. Olykor menekülőkkel találkoztunk, akik szegényes holmijukat vonszolták maguk után ócska szánokon, vagy gyermekükkel a hátukon igyekeztek észak felé. Családtagjaikat keresték, élelemért könyörögtek. Néha katonák keresztetkértek utunkat - vert seregek maradványai, akik parancsnok híján bujdokoltak saját országukban, a tehetetlenségtől keserű szívvel. Talán az egész országban egyedül Gloki arcán láttam mosolyt ezekben az időkben.

Eszembe jutott utunk kezdete, és a damaki kikötő. Igazuk lett azoknak a rohadt csillagjósoknak. Tényleg eljött az áradat, a hadak árja, ami országokat, népeket sodor tova. Gyermekkoromra gondoltam, amikor bátyámmal egy hangyabolyra eresztettük a patak vizét. Azok a szerencsétlen kis fekete jószágok is ész nélkül futkorásztak szerteszét, magukkal cipelve bábjaikat, miközben társaikat százzámra ragadta el a víz. A szánon fekvé fürkészni kezdtem az eget, hátha megpillantom a felhők között trónoló sötét istent, a Kosfejes Urat, aki megnyitotta Krán gátjait. De persze nem láttam mást, csak a napot meg a holdakat, ahogy futva kergetik egymást a téli égbolton.

Zenardától északra állapodott meg gyászos csapatunk, ahol egy fiatalon megözvegyült asszony adott nekünk szállást. Faluját úgy tűnik, még nem érte el a háború - épek voltak a házak, hiányoztak friss sírok a temetőből, és Glokit sem akarta még agyverni senki. Csak a harcba indult fiaik után kérdezősködtek folyton az anyák és szeretők.

Seen csupán két hétig bírt helyben maradni, aztán visszament a pokolba az első bosszúszomjas szabadcsapattal, ami a faluba vetődött. Én önkívületben lehettem ekkor, mert nem emlékszem arra, mikor elbúcsúzott; a Kapitány szerint csupán annyit mondott, hogy túlontúl sokat futott már a krániak elől, ahhoz képest, hogy a Harc útját járja.

Hosszas betegségemből lassan kigyógyítottak értő kezek, s mire eljött a tavasz, már erőmet is visszanyertem. A Kapitány a télen úgy összeleledett a csinos özvegygel, hogy már nemigen akart újra vitorlát bontani; magam is örültem, hogy végre révbe ért hajója.

Az én szívem azonban másra vágyott. Rég elvesztettem már Nastar kegyeit, akit papként szolgáltam egykor; s mikor beláttam, hogy se kardomat nem tudom felajánlani a harcosoknak, se írt nem tudok nyújtani a szenvedőknek, arra gondoltam, hogy azzal segítem e tönkregyalázott országot, amivel tudom. Felkerekedtem hát, hogy leírjak mindent, amit látok; hogy az igazság hű krónikásaként vessem papírra mindazt, amit a mostanság Dúlás néven emlegetett háborúból látnom engednek az istenek.

Így indultam el a Szent Város alapításának 3675. évében dél felé, én, a Tiadlanból való Reki Ton, egyetlen megmaradt társam, egy bűdös kis goblin társaságában, hogy tollam erejével vegyem fel a harcot

Pyarron pusztítóival. Új történeteim talán
érdekesek lesznek, talán unalmasak; talán hosszúak, talán túllontúl rövidek. Ez
utóbbi okán itt hagyom hát Krad templomában
az eddig leírtakat; szolgáljanak okulásul az utánam következőknek.

Vérszívók

Csigás Gábor

G.C.-nek tisztelettel

Alig hunytam le a szemem, már rá is kezdték. Egy ideig mozdulatlanul feküdtem, hogy közelebb engedjem őket, a vérszomjas, alig hallható, zizegő neszezést, aztán lassan résnyire nyitottam a szemhéjam. Noha a parázstartó fénye mindent rótes derengésbe vont, nem láttam egyiküket sem. Pedig éjszakai felderítő voltam - igaz, ezúttal kényszerpihenőn, mert a védők egy nyílveszszője eltalálta a combom, hét nappal ezelőtt. De így képtelenség volt ellazulni, átadni magam a sebre mondott gyógyító igék hatásának. Azon töprengtem, vajon az ostrom alatt álló pyarroni elővéd, vagyis az ellenség egy varázstudója küldte-e ránk a szúnyogokat, hogy kimerítsenek, finom örületbe hajszoljanak mindahányunkat.

Hogy megtörjék a morálunkat.

De ha így lett volna, azt biztosan észreveszik a mi boszorkánymestereink, és megteszik a szükséges ellenlépéseket. Egy megidézett szúnyograj elűzése nem lehet túl nagy feladat. Persze, ha a parányi vérszívók itt laknak, az más. Ha ez a helyzet, a boszorkánymestereink akár örülhetnek is nekik, mert felhasználhatják őket - pont arra, amire az ellenség is. Lehet, hogy ezek az átkozottak ide-oda zavargatják a szúnyogokat, egyik a másikra?

Összevontam a szemöldököm, aztán visszafojtottam a lélegzetem. Bár nem láttam, mikor és hogy ért a közelembe, mindenestre egy körömkosznyi rovar dűnnyögése hirtelen elhallgatott - pontosan a homlokomon. Egy határozott mozdulattal oda-csaptam, aztán fanyar elégedettséggel szemléltem a vörös folttá kenődött maradványokat a tenyeremen. Vér. Hiába voltam gyors, a vérszívó megelőzött. És ez azt jelenti, hogy viszketni fog a csípés. Igaz, ez még mindig jobb, mintha a védők egy mérgezett nyilát kaptam volna ugyanoda.

Lehunytam a szemem, a fejemre húztam a takaróm, és elmormoltam egy imát a Kosfejűhöz, hogy nyugtot kérjek tőle. A Sötét Úr pedig meghallgatott - a maga kedvességével. De inkább nem szólok egy rossz szót sem.

A reggel nehéz, ólomszürke felhőket hozott, és hideg szelet, ami erősen meggyengítette a védelmünket - a rozsdás, őszi levelek, amik eleddig elfedtek minket a falakról figyelő lövészek elől, most kerengve hullottak alá. Miután felhajtottam egy kupica pálinkát, a hónom alá szorítottam a mankóm, és kibicegtem a sátorból, hogy szemügyre vegyem a tábornok és a csatateret, meg az ellenséget rejtő ős-öreg torony-monstrumot.

A közeli sátrakban, amiknek a lapjait egyre inkább belepte a felkavart avar, emberek és orkok feküdtek - sebesültek, akár én magam. Még így sem igazán szívlelhetnék egymást, hogy egy oldalon álltak. Az épkézláb alakulatok külön is mozogtak - de a Parancsnok nem tűrte a finnyáskodást, amikor gyógyításról volt szó. A sebesülteket pedig lefoglalta saját fájdalmuk, nem volt

sem erejük, sem idejük vitatkozni. Ha mégis erre került volna sor, az örök - akik maguk a gyógyításra befogott varázstudók voltak - hamar, és keményen közbeléptek.

A tábor és a torony közti domboldalon, a fákon túl, de a vizesárkon innét ostrom-gépek üszkös, hullákkal kerített roncsai füstölögtek. A torony fekete ablakai köpték le őket kékes, tűznél forróbb lángcsóvával - olyan erős varázslatokkal, amivel a boszorkánymestereink egyelőre képtelenek voltak felvenni a harcot. Egy hónapja ott rostokoltunk. A Parancsnok egyre elégedetlenebb volt emiatt. A kérdőre vont felelősök sunyi, ijedt arccal tárták szét a karjukat: nem értették, mi az, ami ilyen pusztításra képes a pyarroniak oldalán.

Mert - mondták a boszorkánymesterek - ha felbukkant volna egy több száz éves varázsló, vagy valami ilyesmi a kapuban, és megindul felénk, legalább egyértelművé vált volna helyzet: menekülni kell, taktikusan visszavonulni. De a pyarroniak láthatóan épp olyan szorult helyzetben voltak, mint mi, a Parancsnok szakaszai. Csak épp volt valamijük, ami megvédte őket, egy bizonyos hatókörön belül.

A torony?

Az óriási volt. Beillett volna egy igazán nagy erőd, egy lovagvár öregtornyának is. Senki nem értette - talán maguk a védők sem - hogy mit keres itt, egy ilyen kietlen helyen. Pyarron hátszágában. A Parancsnok megpróbált utánanézni, magyarázatot találni, még a boszorkánymestereket is rábírta, hogy idézzenek meg pár okosabb halottat - de semmi eredmény. Mindenesetre útját állta a seregünknek, az elméletileg meglepetésből Pyarron hátába kerülő különítménynek. Talán erre találták ki. De ki lehetett ilyen előrelátó? És miből építkezett?

Elindultam, hogy körbejárjam a sátrakat. Kerestem valakit, aki el tudja látni a sebem. Az éjjeli kötés alatt nagyon viszketett a bőröm, és gyanúsán sötét foltok terjengtek a gyolcson - attól féltem, felszakadt valahogy a seb. Ötletem sem volt, mitől történhetett volna ez meg, de a félelem nem keres okos magyarázatokat. Balszerencsémre, a fehérre festett arcú boszorkánymesterbe botlottam bele, akiről az a hír járta, hogy a kezei közt többen haltak meg a sajátjaik közül, mint az ellenségéből.

A vén gazember azon a véleményen volt, hogy a reménytelen esetek csak hátráltatják a csapatot, és olyan félelmetesen érvelt, hogy még a Parancsnokot is meg tudta győzni az igazáról. Igaz, ez sok idejébe került, de egy hónap sikertelenség után a Parancsnok is borongósabb kedvében járt, mint általában. És ez nem jelentett jót a betegeknek. Én tudtam, hogy a lábsebem nem nagyon veszélyes, ezért egészen nyugodt szívvel kértem meg, hogy vessen rá egy pillantást. Abban nem reménykedhettem, hogy új varázst bocsát rám - egyetlen boszorkánymester sem tud mágiával gyógyítani, ehhez pap kell. De kötni, és sebet felmérni, ellátni úgy tűnt, jó lesz. Abban biztos voltam, hogy ő nem fog szépíteni a helyzeten - megmondja az igazat.

Egy nagy, fogas késsel akarta leszedni a kötetést, de értésére adtam, hogy ennek nem örülnék. Azt hiszem, csak azért engedett, és kezdte el szépen letekerni, mert tudta rólam, hogy én sem tartozom a közlegények közé, és hogy ha szorult lenne a helyzet, talán le tudnám tekerni a fejét, mielőtt bármi ártót motyoghatna. Vagy csak tisztában volt azzal, hogy a Parancsnok rosszul

fogadná egy jobban kiképzett ember - egy régi bajtárs - elvesztésének hírére? Mindegy. Már a gyors felénél járt, amikor megkérdeztem tőle, hogy szereti-e a szúnyogokat annyira, hogy megcsípesse magát.

Nemet intett a fejével, mire egy jól irányzott, lágyabb csapással szétkentem egy kis vérszívót a feje búbján, ott, ahol már felketén csillogott a felkent festék. Haja nem volt, egy szál sem. Elég ijesztően vicsorgott fel rám: talán azt hitte, tréfálok vele. Megmutattam neki a véres maszatot a tenyeremen, mire kissé felengedett. Valahogy más lett a vigyora.

- Nem tudod véletlenül, miért van errefelé ennyi szúnyog? - kérdeztem összeszorított foggal, gyanakodva. A kötés és a heg nehezen akart megválni egymástól. - Ősz van, nem? Már rég halottnak kéne lenni mindnek. Vagy ez valami helyi fajta? Különösen ellenállóak?

- Mint a védők - mormolta. - De nem, nem helyi fajta. Pont hogy nem.

- Hanem? - nyitottam tágra tettett csodálkozással a szemem. - Varázslat hozta ráink?

- Aha. - Szemügyre vette a sebet, én pedig kénytelen voltam egy nagyot nyelni. Nem tudtam, neki kell-e ugranom a torkának, ha valami olyasmit talál mondani, hogy nekem már mindegy. - Varázslat.

Nem tudtam, mire gondol, a szúnyogokra, vagy a sebre. Előhúzott az övéből egy kis, sötét üvegcsét, kinyitotta, és a benne sárgálló kencéből egy adagot az ujjára vett. Még azelőtt elkaptam a kezét, hogy a bőrömhöz érhetett volna.

- Nyugalom - mormant rám. - Ha méreg lenne, én is meghalnék, nem?

- Nem versz át - húztam el a szám. - Bevehettél előre ellenmérget, még reggel. Mi ez a mocsok?

- Gyógyír. - Megvonta a vállát. - De ha nem kell...

A másik kezemmel elvettem tőle az üvegcsét, és megszagoltam. Kiváló szaglásom van. Nem volt méregszaga. Nem vagyok boszorkánymester, de ismerem a mérgeket. Csaknem annyira, mint ők.

- Na jó - biccentettem. - Kend be. Ártani már nem árthat a varázslatok után. Szóval? Mi van a szúnyogokkal? Ők küldték ráink?

- Nem. - Nem tudtam eldönteni, csak a fülem dugult-e be, vagy tényleg suttogóra fogta. - Nem ők.

- Tessék? Hanem ki?

- Hát nem ők. És nem küldték. Csak jöttek. - Nagyon titokzatos volt. Üvöltött róla, hogy tényleg többet tud, mint amit elárul, és nem csak játssza az eszt. Jók a megérzéseim. A szaglásom is, a megérzéseim is. Nem egyszerű az éjszakai felderítők élete - még a Peremvidéken is csak a keményebb fajtát sorozzák be közénk. És még így is sokan kihullanak. - Elégedj meg azzal, hogy... - elhallgatott, mint aki erősen gondolkozik. - A szúnyogok velünk vannak.

- De akkor miért minket csípnék?

- Mert erőt gyűjtenek. Csak nem bírnak bemenni a toronyba, hogy ott tegyék.

Kitört belőlem a röhögés, amit ő szinte azonnal a torkomra forrasztott egy rántással az új gyolcsra, amit épp elkezdett feltekerni a lábamra. Azt hittem, bevizelek a fájdalomtól.

- Erőt gyűjtenek? - kérdeztem kicsorduló könnyekkel. - Mihez? Ostromra készülnek? A szúnyogok?

Komorán biccentett, nekem pedig valamiért elment a kedvem a nevetéstől, ahogy a fejét néztem, a feketére mázolt bőrt, amin torz, eleven maszkként világított a fehérre festett arc.

Aznap estére teljesen elmúlt a lábfájásom. Sőt, amikor napszállatkor megnéztük a sebet a kötés alatt egy pappal, megdöbbenve láttam, hogy begyógyult. Teljesen. Hallottam már ilyen kenőcsről, de úgy tudtam, csak a tiszteknek jár - közéjük tartoztak a boszorkánymesterek meg a papok is -, és hogy nagyon, komolyan nagyon kevés van belőle. Elképzelni sem tudtam, miért kent rám ilyet a festett fejű. De aztán kiderült, mi áll a háttérben.

Az első csillagok felszálltakor a Parancsnok előkészülődött a sátrából, nyomában a vigyorgó festettel, meg még néhány másikkal, és egy vadidegen, sápadt képű férfivel. Némi tanácskozás után összeszedtek engem, meg a csapatom többi tagját, akik szintén mind csodás módon felgyógyultak. Parancsot kaptunk a feszülten viselkedő Parancsnoktól, hogy másszunk fel a toronyra.

De valahol hátul, és olyan helyen, ahol még véletlenül sem tudunk bejutni - vagyis ahol nem védik, mert nincs miért -, és maradjunk ott. És hogy akármennyire is szeretnénk, ne üssünk agyon - főbenjáró büntetés terhe mellett! - egyetlen szúnyogot sem, ami ránk száll, és belénk csíp.

Mint a csoport rangidőse, úgy éreztem, fel kell tennem a kérdést. Kicsit bátrabb lettem volna, ha nincs ott az a sápadt képű idegen. Baljós előérzetem volt vele kapcsolatban.

- És ennek mi értelme? Vagy ez titok, Parancsnok?

A Parancsnok rosszállóan rám pillantott, de azért mély levegőt vett, hogy válaszoljon, amikor a sápadt előre lépett, és beléfojtotta a szót, egyetlen kézmozdulattal.

- Amíg a véredet szívják, amíg a véreddel vannak tele, olyan, mintha nem is léteznének - vakkantotta felém furcsa torokhangon. Ahogy a szemembe nézett, úgy éreztem, valóban okosabb lett volna, ha nem kérdezek semmit. - Mintha kelések lennének rajtad. És rád nem figyel a torony. Nem veszi észre, hogy apránként valami mást is beviszel. Többet nem kell tudnod.

Meghajoltam, a többiek pedig követték a példámat, aztán egyszerre hátrálni kezdtünk a kijárat felé. Tehát nem csak én éreztem meg, hogy valami nincs rendjén.

Aznap éjjel elmaradtak a szúnyogok. Egyet sem láttam, egyet sem hallottam. Ez annyira zavart, hogy felkeltem, és sátorról sátorra járva keresgélni kezdtem. Találni akartam legalább egyet. - Nem láttál egy szúnyogot? - kérdeztem egy őrtől, amikor sikerült összeszednem magam.

Meghökkenve arccal bámult rám. - Nem, uram - felelte.

Úgy döntöttem, lemegyek a folyópartra körülnézni - ha valahol talállok néhányat a

kis vérszívókból, hát ott biztosan, akár bű-
báj idézte meg őket, akár nem. Megparancsoltam az őrnek, hogy kövessen a
tekintetével, és adjon vészjelet, ha mozgolódást
látna a falakon – mert a folyópart bekígyózott a tábor és a torony közti
holtsávba is, hogy aztán egy hurokkal ugyanazon az
oldalon távozzon. És akármilyen óvatosan menjek is, a torony, meg az a valami,
ami védi, megláthat, ha betévedek a védelem

hatókörébe. Lehet, hogy hozzám vág egyet azokból a kékes lángköpetekből. Ha valami mozdul, és tudok róla, akkor lesz időm visszajönni.

Igyekeztem azoknak a fáknak a takarásában maradni, melyeknek még maradt valamennyi a lombjukból. Ezek alatt az avar is vékonyabb volt - a csend viszont vastagabb. A szél újra feltámadt napszállatkor, és azóta is kitartóan fújt, oldalról, a folyó felé. Örültem neki, mert a szagomat is elvitte, és a hangokat is magába fojtotta - ez az, amit mi sustorgó csendnek hívunk. Nem egy bonyolult név, de nincs is szükség hangzatosabbra. Nem költők vagyunk, hanem éjjeli felderítők.

Amikor leértem a parti fák utolsó nagy sorához, egy pillanatra azt kívántam, bár több költői vér csörgedezne az ereimben. Ha úgy lenne, talán pontosabban, találóbban le tudnám írni, amit akkor láttam.

A fövényen - a lassú sodrású, hínárszagú víz fekete tükrétől nem messze - két alak állt. Az egyik a festett képű boszorkány-mester volt, a másik meg a sápadt, akit én magamban el is neveztem így, egyszerűen Sápadtnak. Hiszen nem mutatkozott be.

Nem akartam közelebb menni: láthatóan beszélgettek - ha rajtakapnak, végem. Azt hitték volna, hogy az ellenség kémje vagyok. De a kíváncsiság nagy úr, ezért meglapultam és tettem még pár lépést feléjük.

- Ők nem tudták, te viszont tudtad, ez a lényeg - mondta épp fagyos hangon Sápadt. - És megöletted, mert azt hitted, egy ekora dologból nem lesz nagy ügy. Egy szúnyogból a fejedet. De te meg akartad mutatni.

A festett arcú szeme elkerekedett - valószínűleg a rettenettől. Ettől viszont az én ereimben is meghűlt a vér. Ha valami így rá tud ijeszteni, attól jobb félni. És Sápadt már első pillantásra sem volt bizalomgerjesztő. Egy cseppet sem.

- Az a szúnyog tényleg apróság volt - folytatta Sápadt, miközben én azon gondolkodtam, miért nem csinál valamit a boszorkánymester. - De nem engedjük meg a lázongást a magatokfajta peremvidékiek között. A legkisebb léptékben sem.

Lekanyarította magáról a köpönyeget, és egy laza mozdulattal a levegőbe dobta. Én pedig visszahúztam a fejem a bozótba, olyan óvatosan, ugyanakkor olyan gyorsan is, ahogy csak tudtam. Ugyanis előkerültek a szúnyogok, amiket annyira hiányoltam.

A köpönyeg szertefoszlott, még röptében, és dűnnyögni kezdett, millió vékony hangon. A kis vérszívók voltak azok. Borzalmas volt látni, ahogy tetőtől talpig beborították a festett képűt. Mind rászállt, egytől-egyig. Ő pedig mozdulatlanul állt - mint akit valami nagyon erős varázslat fog le -, míg össze nem rogyott, számlálhatatlan kis színtelen sebbel a bőrén. Mert a szúnyogok nem hagytak benne egy csepp vért sem. Tudom, hogy ez lehetetlenül hangzik.

Én sem hinném el, ha nem a saját szememmel láttam volna, pedig elég sok rút varázslatot láttam már. Egy olyan csapatban, aminek a tisztjei szinte mind boszorkánymesterek, ez nem túl meglepő. Mint ahogy az sem, hogy felfordult a gyomrom, és öklendezni kezdtem.

Szerencsére hamar visszafogtam magam. Sápadt visszakapta magára a köpönyegét, és körbepillantott, mint aki valami gyanús neszt hallott – én pedig lekushadtam. Szerencsém volt. Sápadt végül megvonta a vállát, és elindult vissza, a tábor felé. Tőlem nem messze vitt el az útja, ezért észrevettem, hogy csurom víz, tetőtől talpig – mint aki most evickélt ki a hullámok közül. Vagy a hullámok alól.

Volt még valami. Sápadt most épp egyáltalán nem volt sápadt. Nagyon is pirosposzsgásnak tűnt, leszámítva a tekintetét, ami pont olyan üres, fekete, hideg és mély volt, mint a folyó, ami mellett sétált.

Vámpír!

Egy különösen visszataszító vérszívó. Egy óriási szúnyog. És már az én véremet is megkóstolta, a dünnögő, zizegő kis famulusai segítségével. Kirázott a hideg. Tehát így gyűjtött erőt. A mi vérünket szívta. Mindenkiből egy-két cseppet. Kivéve a festett képükből, aki ellene tett, szánt szándékkal.

És most, hogy már elég erős, a torony ellen indul. Rajtunk. Mi fogjuk bevinni, mint a patkányok a pestist – észrevétlenül.

Egy magamfajta peremvidéki csatlós néha akkor is nehezen küzdi le az émelygését, ha Krán oldalán szolgál. Igyekeztem olyan csendben és láthatatlanul visszajutni a táborba, ahogy csak tudtam. Nem szóltam az őrnöknek, hogy visszaértem. Jó, ha éber marad, ha megtanulja, hogy mindig annak kell lennie, ha életben akar maradni.

Jó néhány órával később, a hajnali köd hűvös-kék derengésében már nem értettem, nem emlékeztem pontosan, miért undorodtam annyira Sápadttól. Talán azért lehet, mert éjszaka, álmomban előkerült egy-egy villanás erejéig az összes rémség, amivel a mostani nagy hadjárat során, meg előtte, a kisebb háborúskodások során találkoztam. Ébredéskor csaknem boldogsággal töltött el, hogy csak annak a tudata maradt meg, hogy láttam mindent újra, de maguk a képek nem. Sosem emlékszem az álmaimra, csak a lényegükre, illetve arra, amit mondani akartak. Vagyis amit én beléjük láttam. A mostani képek sora talán enyhítetni akarta a megrázkódtatást, fel akarta hívni a figyelmemet arra, hogy bár a boszorkánymesterek voltak a legrosszabb, amit az utóbbi időben láttam, azért még nincs minden veszve. Hiszen megtanultam, hogyan kell valami ilyesmit, sőt ennél rosszabbat is túlélni.

Azt hiszem, az zavart igazán, hogy én is közvetlen kapcsolatba kerültem vele. Egy ideig most ott folyik az én vérem is annak az átokfajzatnak az ereiben. Mintha én lennék ő. Az ő mérge pedig – akármilyen gyenge is legyen – itt van a bőröm alatt.

Reggel óta vakarózom. Tudom, hogy nem szabad, mert akkor hamarabb elmúlik, de nem érdekel. Legszívesebben kivágnám. Egy nagyobb, de tiszta seb is jobb lehet, mint egy ilyen rémség csípése. De kibírom valahogy, ez a lényeg. Ha be vesszük a várat, valószínűleg elmegy vissza, a belső hegyek közé, ahonnan ideküldték.

Amikor elkezdődött a zaj – az emberek harci kiáltásai, a pajzsokon dübögő kardok, a nehéz, vasalt ork csizmák trappolása, néhány ostromgép kattogó kelepelése – elindultunk.

Öten voltunk. És a szúnyogok. Igaz, ébredés óta még nem láttam egyet sem, de biztosan tudtam, hogy ott vannak valahol. Folyamatosan lestem őket, vártam, mikor kerülnek elő – végtére is én voltam az egyedüli a csapatból, aki ténylegesen tudta,

mit is csinálunk éppen.

Szerettem volna követni az eseményeket. Lépésről lépésre. Úgy éreztem, így kevesebb esély van arra, hogy elragad egy váratlan fordulat, mint egy örvény egy megáradt, megvadult folyóban. Tudom milyen az. Nem csak képletesen - de úgy is. Ezért figyeltem. És amikor a torony kiöklendezte magából az első kék lánggolyót, észre is vettem az elsőt, az első kis, zizegő vérszívót. Bár messze balra jártunk a csatamezőtől, idáig hallottam, ahogy az egyik ostromgépünk recsegve-ropogva felrobban.

Miért most jöttek a szúnyogok? Ez a kérdés zakatolt a fejemben, amíg átvágtunk a következő nagyobb szakaszon. Megvan.

Már a fal tövében guggoltunk, amikor rádöbbsztem, mi lehet a megoldás. Addigra már több tucat szúnyog ült mindegyikünkön. Szerencsére volt annyi esze a vámpírnak, hogy ne az arcunkra küldje őket, hanem a nyakunkra és a vállunkra. Hiszen ki kellett vágnunk az ingünk hátát, mélyre. Megkérdeztem, mi lesz a véletlenül agyonnyomott szúnyogokkal – azt mondták, az nem baj. A lényeg a szándékosságon van.

Biccentettem, mint aki nagyon is jól érti, miért van ez így. Mint aki pontosan tudja, mivel jár, ha megszegi a parancsot. Mágia kérdése az egész. Nekromancia, meg minden – de az is mágia, ha jól tudom. Ez volt a kulcs ahhoz is, hogy mikor telepedtek ránk. Pontosán akkor, amikor a torony elpazarolta erejét egy-egy lángcsóvára. Akkor szúrtak, csíptek belénk, és azóta ki sem húzták a szívókájukat. Lassan ittak. Nagyon lassan. Egyek voltak velünk. Majd ha felértünk, gondoltam borzongva, leválnak, és akkor az én vérem már nem az enyém lesz, hanem az övék, a mesterüké.

Szerettem volna előre tudni, mi történik majd azután. Nem mintha kíváncsi lettem volna a vámpír taktikájára vagy harcmodorára. Azért lett volna jó előre látni a jövőt, hogy elkerülhessem a rám leselkedő veszélyt.

Ha pap vagyok, vagy boszorkánymester, talán megérezem, mi jön. De ők, a mieink sem látták előre – ha nem így van, talán későbbre halasztják a támadást. Vagy egyenesen visszavonulót fújnak, minden csata nélkül.

Mert megmozdult a föld. A toronnyal együtt.

Csak egy halvány remegés volt, de ahhoz pont elég, hogy én elveszítsem a fogást a hatalmas kötőb peremén, amibe épp kapaszkodtam.

– A Kosfejesre! – sziszegtem, minden folytatás nélkül. Majd ő kitalálja, mit akartam mondani, kérni. Ha egyáltalán foglalkozik egy magamfajta peremvidéki csatlóssal.

Oldalra csaptam a karom, miközben a másikkal próbáltam megtartani magam a toronymagasban. Abban reménykedtem, hogy a mászókaraim majd megakadnak valamiben. Nem láttam oda, és nem tudtam, lesz-e következő rengéshullám. Szerencsém volt. A fémkarmok belekaptak egy függőleges résbe, ami tartani ugyan nem tartott magától, viszont ha magam felé húztam a kezem, akkor igen. Ennyi idő, ennyi lehetőség elég volt, hogy a lábaimmal megtámasszam magam egy lépéssel feljebb, aztán pedig tovább másszak.

Hirtelen azon kaptam magam, hogy a szúnyogokon gondolkozom. Vajon ők is ugyanígy kapaszkodtak, ugyanígy inogtak a hátamon? Elvigyorodtam, aztán rögtön el is komorodtam. Ennyire kezdek hasonlítani a vámpírra, csak azért, mert itt lóg, sok-sok apró rovar képében a hátamon, és a társaimon?

– Tovább! – parancsolta egy valaki torokhangon a fejemben. – Ideje feljutni! Te leszel az, aki bevisz! A többiek túlságosan lemaradtak.

Aha, gondoltam. Most már elég erős és eléggé bent van ahhoz, hogy felfedje magát egy esetleges figyelő varázs, vagy bármi-féle varázstudó előtt. De annyira azért még nem, hogy saját alakját is felvegye,

vagy behozza. Nem tudtam, mit tervez, hogyan mehet nála ez a dolog, de ez a két lehetőség tűnt a legvalószínűbbnek. Mást el sem igazán tudtam képzelni az én ostoba peremvidéki fejemmel.

- Meddig? - kérdeztem gondolatban. Nem próbának szántam, de annak sikerült, még hozzá jól: rájöttem, hogy a csak a fejemben kimondott, néma szavakat nem hallja. Kipróbáltam még egyszer, aztán harmadszorra is. Semmi. - Az anyád, te undor. - Vártam, hogy lesújt, vagy valami ilyesmi, de nem válaszolt.

- Meddig? - suttogtam ekkor, alig hallhatóan.

- Teljesen - sziszegte vissza. Ekkor döbbsentem rá, hogy az előbb nem is a fejemben hallottam a hangját. A szűnyogok düny-nyögésén keresztül beszélt. Ott lógtak a lapockámon és a nyakszirtemen, a hideg izzadságcseppek között, a bőrömbe fúrták a kis tüiket, és közben zizegették a szárnyaikat, hogy hangot adhassanak ki. - Teljesen fel. Át a barbakánon!

Türelmetlen volt. Nem törődött azzal, hogy olyan helyen hozatta fel magát, ahol ember elméletileg nem juthat be. Fel talán igen - de ott védők vannak. De ő vámpír. Nekem pedig már mindenem viszkett tőle.

Még a gondolataim is.

Eszembe jutott, hogy megpróbálhatnék komolyan ártani neki. Rögzíteni odafenn a mászókötelet - már engedélyt kaptam rá, hogy felmenjek, nem fogna gyanút -, és hirtelen megpördülni rajta, úgy, hogy a hátam a hideg kötőbőrknek préselődjön. Elhessegettem az ötletet. Ugyan már! Mit ártana neki, ha agyonnyomnám pár száz csepp vérét? A támadás ugyan megghiúsulna, de ha nem ő végezne ki, akkor a Parancsnok, aki valószínűleg ugyanúgy a legsötétebb pokolba kívánta a vérszívót, mint én.

- És fent mi lesz? - kérdeztem. - Mit csináljak, ha felértem?

Kis szünet után hozzátettem, a biztonság kedvéért: - Uram?

- Odafent átvesszük egy kicsit a tested - zizegték a parányi vérszívók. - Visszafűjjük a vért, ami mi vagyunk, így egy rövid időre mi leszünk te. Amíg elintézzük a védelmet, és kinyitjuk a kaput. Ha a te testeddel nem sikerül, jön a következő, aki itt vár addig kint. Ötből egy biztosan sikerül. A véretek mindent elérte. Tudunk majd használni mindenkit. A falon belül már nem baj, ha észrevesznek a védők.

Megint hatalmába kerített az émelygés. Tehát tegnap részben hazudtak. Nem mondták meg, sem ő, aki most száz és száz szűnyog hangján beszélt, sem a Parancsnok, hogy mi történik majd valójában. És még mindig nem lehettem biztos afelől, hogy igazat mond. Még mindig elhallgathatott valamit. Nem mintha az, amit eddig a tudtomra adott, nem lett volna elég hátborzongató. És elviselhetetlen. Át akarta venni a testem. Egy pillanatra úgy gondoltam, le kéne ugrani onnét, és véget vetni ennek a rémálomnak - de aztán felülkerekedett a túlélő-ösztönöm. A legrosszabb esetben úgyis belehalok. De akár túl is élhetem. A többi majd meglátjuk azután.

Lassan megközelítettem a torony fokait. Kimért, óvatos, kegyetlenül pontos mozdulatokkal. Láthatatlanul, mintha csak egy árnyék lennék, egy nagyon magas fa árnyéka, amit ide-oda lenget a szél. Fekete folt, amint mászókarokkal tapad a mohos,

esőszürke kötömbökhöz.

- Mindjárt ott vagyunk, uram - sziszegtem.

Nem volt ideje válaszolni, mert újra megremegett a torony - ezúttal sokkal erősebben. Először azt hittem, össze akar dőlni: határozottan olyan érzésem volt, hogy meginog, oldalra dől. Aztán valami mély robaj támadt, valahonnét alulról, balról, a bejárat - vagyis a csatatér - felől. Berobbant valami odabent? Nem tudták tovább irányítani saját kék lángjukat? Vagy a Parancsnoknak sikerült betörni a nagykaput?

Nem. Egyik sem.

Leszakadt az egyik fiatorony. Én legalábbis úgy láttam onnét, a magasból. Csak egy hosszú sóhaj után fogtam fel, mi történt valójában. Tényleg levált az egyik kis torony, ami eddig a nagy falához tapadt - de nem teljesen. És nem zuhant - hanem emelkedett. Mintha egy hatalmas, irdatlan méretű kar lett volna, kő-vértbe bújtatva, ferde, vasalt tetőcserepekből rakott vállpáncéllal.

És felém tartott, felénk, ez az egész szörnyűség!

Csak a kövekre emlékszem, a nyers sziklatömbökre, egytől egyig akkorák, mint én magam, összegörnyedve. Csak a kövekre, a csikorogva, dübörögve mozgó óriás-karra, a lehasadó szilánkokra, a kavargó porra, a fuldoklásra, saját jajkiáltásomra.

A zuhanásra.

És valamiféle gonosz, fekete, túlvilági kacajra, a robajba rejtve.

Épp csak kinyitottam a szemem, már meghallottam őket. Szúnyogok! Sikoltva felültem, noha éreztem, visszatart valami. A gyógykenőcsből bűzlő gyolcsok? Maga a fájdalom? Vagy annak az emléke, hogy milyen szúnyogként szétkenődni egy meg-elevenedett vártorony sziklakemény bőrén? Felemeltem a kezem, hogy lecsapjak - Kránba a szúnyogok iránti, óvatossággal, ha egyszer egy vámpír szolgálai!

Hirtelen egy erős kar nehezedett a mellkasomra. Egyetlen mozdulattal visszanyomott a priccsre. Erről a fekhelyről felismerem a lazarettet, ahol a vámpír előtt a nyílveesszővel lábadoztam. Ugyanazokon a pontokon nyomta a hátamat, mint akkor.

- Parancsnok? - kockáztattam meg kiszáradt szájjal, a kézből és az erejéből ítélve. Mindkét szemem be volt kötve, úgyhogy csak ezekre hagyatkozhattam. Vártam, hogy megszólaljon - biztos voltam benne, hogy felismerem a hangjáról.

- Én vagyok. Fekve maradsz.

Ez egyértelműen parancs volt. Biccentettem. Az ember engedelmeskedik a Parancsnoknak. Általában.

- Mi a pokol történt? - köhögtem. - Kérek vizet.

- Beleszaladtunk egy gólembe. A legnagyobb istenverte kőgólembe, amiről ember valaha hallott. - Felemelte a fejem, és lassan vizet csorgatott a számba. - Az a nyomorult torony egy gólem maga! És emberek laknak benne. Ezek a pyarroniak néha meg tudnak lepni.

- Agyonnyomott, mint egy rohadék szúnyogot - mondtam, amikor már eleget ittam. - Hogyhogy mégis élek? Feltámasztottatok? Vagy már én is vámpír lettem, amiatt az átok Sápadt miatt?

Egy ideig hallgatott.

- Nem haltál meg. És nem vagy vámpír. A vámpír átugrott belőled egy másik peremvidéki társadba. Hiszen mindegyikőtökben ott volt kicsit, a vérrel.

- Kibe? - vontam fel a szemöldököm aggódva a kötés alatt. Az ember néha megkedveli azokat, akikkel együtt dolgozik. Egyeseket legalábbis. Másokat meg véletlenül hátba lő.

- Mindegy - felelte lemondóan a Parancsnok. - Mindenki más meghalt. A vámpír nem tudott visszalépni beléd. Sem a saját testébe. Nem engedte ki a varázslat, ami alá bevittétek.

- Akkor jó. - Hátraejtettem a fejem a párnára. Nem volt valami puha párna, de azért jól esett visszahanyatlani rá. Eszembe jutott valami. Egy hirtelen mozdulattal oldalra nyúltam, és megragadtam a Parancsnok kezét, mit sem törődve a belém hasító fájdalommal. - Az előbb egy szúnyogot hallottam.

- Nincs itt egy sem. Esküszöm. Képzeldsz.

Úgy döntöttem, hiszek neki. Valamiért hihetőnek hangzott, amit mondott. És különben is, mit csináltam volna?

- És most mi lesz? És egyáltalán, mi lett?

- Csapda volt. Akárki is állította, a vámpírra vadászott vele. Tudta, valahonnét tudta, hogy ő fog jönni. A gölem meg nagyon gyenge volt...

Felhörrentem. Gyenge?

- Úgy értem - magyarázta a Parancsnok - hogy már nem sok élet maradt benne. Túl régi volt. Eddig tartott. Ez volt az utolsó nagy mozdulata. Agyoncsapta a vámpírt. Megpróbált felállni, de az már nem sikerült neki. Most már tényleg csak egy torony. Az erejét elpazarolta arra, hogy az ostrom alatt elrejtse magát előlünk, a felderítő varázslatok elől, illetve, hogy távol tartson a köpködésével, míg meg nem érkezett a vámpír. Aztán... agyoncsapta a vérszívót.

- És mi mit csinálunk?

- Visszavonulunk. Képtelenség bevenni a tornyot. Az emberek rettegnek - megvetően elbiggyesztette a száját - peremvidéki csatlósok. Nem hiszik el, hogy ennyi volt, hogy nem mozdul többet. Igazság szerint én sem vagyok teljesen biztos benne. A boszorkánymesterek viszont ezt állítják. De még ők sem tudják rávenni a katonákat a további ostromra.

- Gondolom amúgy is oda a meglepetés ereje - nevettem fel szárazon. - Én már semmin nem lepődnek meg, például. Most már azt hiszem, a pyarroniak sem.

- Igen - mondta a Parancsnok, és megszorította a vállam. Sikerült találnia egy pontot, ahol nem fájt. - A pyarroniak sem.

- Aludni fogok - jelentettem ki. Képtelen lettem volna bármi másra. - És megpróbálok nem agyonnyomott szúnyog-vámpirokról álmodni.

- Ha nem velünk történik meg, talán mulatságosnak tartom az egészet. - A Parancsnok felkelt az ágyam mellől. Hallottam,

hogy recseg a szék, amin ült. - Lefogadnám, hogy azok egész idő alatt Dartonhoz imádkoztak odabent. Vagy hogy magának Dartonnak, a pyarronita sötét bohócnak akadt gondja a szúnyogoddal.

- Lehet - biccentettem. - Majd szétrúgjuk a seggüket. Később.

- Majd szét - egyezett bele a Parancsnok nagylelkűen. - Most aludj.

Kilépett a sátorból.

Mélyen beszívtam az erdő illatát - erdő? Ennyit jöttünk volna visszafelé? -, és lehunytam a szemem a kötés alatt, hogy sötétben maradhassak.

Csak remélni mertem, hogy nem fogom hallani a szúnyogokat.

Raggar

Patrick Feline

A simabőrű fürkészt a szaga árulta el - a félelem keserédes illata. Az ellenséges felderítő - fanyar párolgásai alapján kölyök még - valahol a közeli bozótos mélyén rejtőzött. Ügyes volt a kis féreg: Raggar hiába meresztgette szemét, mégsem sikerült felfedeznie, merre is lapul. Nem baj, simabőrű vakarcs. Akkor majd másképp... - gondolta, és komótosan megindult a bokrok felé.

Mint minden ork, Raggar is szerette a háborút. A vérontásért, az öldöklésért lelkesedett, de leginkább a győzelem émelyítő ízét, a hősöknek kijáró hírnevet és a dicsőséget áhította mindennek felett. A hadjárat mindezidáig még nem sokat juttatott neki, de Raggar tudta: előbb-utóbb eljön az ő ideje is. Addig viszont...

A kökényes szélén megtorpant. Érzékeny orrát ismét megcsapta a félelem eltéveszthetetlen, kesernyés párája. Elégedetten biccentett. A kis beste egyedül van, és retteg. Nagyon jó. Kis szerencséivel talán a kölyöknek még lesz annyi bátorsága, és megpróbál elmenekülni. Úgy sokkal szórakoztatóbb. A parancs szerint mindegy.

Izgatottan nyalta végig kiszáradt, húsos ajkait, majd csatabárdjával félrehajtott néhány tövises ágat, és belépet a bokrok közé. Robosztus alakja kimagaslott az alacsony aljnövényzetből, busa fejét magasra emelve szimatolt.

Megvagy!

Egyenesen a fiú rejtekhelye felé csörtetett, nem törődve sem a vastag irháját karistoló ezernyi tövissel, sem a távolban felduhogó harci dobok hívó parancsával. Élve, vagy holtan. Jobbjával egyre szorosabban markolta a mives csatabárd nyelét - a hírhedt fegyvert még nagyapja ragadta el a simabőrűek seregfőnökétől a Rugk mezei csata forgatagában. Akkor ez nagy hőstettnek számított, hiszen emlékezete még mindig él. A fegyver hordozóját - jelen esetben őt, Raggart - azóta is nagy tisztelet övezi. A dicső történetet máig megéneklék a tábortüzeknél, ahogy talán egyszer az ő hőstetteit is dalba írják majd. Akkor ő is halhatatlanná lesz, mint az öreg Doggar. De addig még... Raggar arcát kegyetlen mosoly csúfította el. Most már igazán nem lehet messze. Felkészült rá, hogy bármelyik pillanatban megláthatja a földön kuporgó, törékeny testet.

De nem! Ott van ni!

A fiú futott, fürgén, mint egy nyúl, ha róka üldözi. Élve... vagy holtan? Raggar acsarogva állapította meg, hogy a sűrű bozótban nem érheti utol a kölyköt, így aztán maradék lendületét egyetlen mozdulatba sűrítve elhajította fegyverét. A csatabárd pillanatok alatt szelte át az orkot és a menekült elválasztó távolságot, majd éles reccsenéssel állapotodott meg... egy csenevész akác törzsében. Az ütés ereje csaknem kidöntötte a fiatal fácskát, de Raggar mit sem törődött vele. A mocsok kis emberfajzat épp a legszerencsétlenebb pillanatban bukott fel! Simabőrű vakarcs, ezzel eljátszottad a könnyű halál lehetőségét. Szenvedni fogsz. A vén csontolvasó majd gondoskodik róla.

Raggar vérekes szemeit vadul forgatva csörtetett áldozata felé, ám ekkor a fiú hirtelen újra felpattant és gyors szökkenésekkel iramodott tovább, az erőd irányába. Nem jutott messzire. A kökényes egyik bokorcsopotja hirtelen megelevenedett, és recsegő-ropogó ágai közül egy férfiökölnyi szikladarab vágódott ki, egyenest a gyermek homlokának. A simabőrűek ifjú felderítője egyetlen, halk nyikkanással csuklott a földre.

Raggar csalódott pofával rántotta ki bárdját a kis fa törzséből. Gyűlölködve figyelte, ahogy Lófej, törzsének harmadikja, elégedett vicsorral vonszolja el az emberkölyköt. Az ő zsákmányát! Dühödten fújt egyet, majd utánuk eredt.

A vérvörös lángok magasra csaptak. Izzó hévvel zsugorították össze a közeli fák már sárguló leveleit, pernyével szórták be a körben ácsorgó orkok harci díseit.

Édeskés illatot árasztva tombolt a tűz, sivítva falta a szertartási máglya combvastagságú ágait és a hatalmas rönköket, melyeket három-négy harcos megfeszített erővel vonszolt a kis tisztásra. A tetőtől talpig sárga csontokba öltözött sámán torokhangú bömböléssel üdvözölte a lángok forró táncát. Magasra emelte a baljában tartott, vörösre mázolt koponyát, majd az ősök szelmeit szólítva, újabb adag vért löttytintett az embermagas máglyára. Karjait széttárta, s mikor a lángok minden eddiginél hatalmasabb lobbanással az ég felé lövelltek, rekedten felhördült, és lassú, ősrégi táncba kezdett.

Raggar áhítattal figyelte a nagy idéző rituálét. Mostanra már összebékélt a mellette ácsorgó Lófejjel - különösen, mivel állkapcsa még mindig sajgott a délutáni szóváltás után. Időnként a cölöpre kikötözött gyermek irányába is vetett egy-egy futó pillantást. A törékeny test közben már teljesen kivérzett, a karjain és mellén ejtett félhold alakú vágásokból elszivárgott erejének legjava, hogy aztán a lábainál elhelyezett agyagkorsóban gyűljön össze. A fiatal felderítőt azonban még nem engedték meghalni. Mikor a szent lángok elnyelik majd a rubint cseppeket, akkor oszlik csak el a fiút életben tartó bűbáj. A gyermek lelke - mily becses ajándék lesz a Sötét Fiaknak - nem lesz szabaddá: örökre megsemmisül az ősi, nagy szertartásban. Jobb is így Gyűlöletes rágondolni is, hogy efféle kis ocsmány féreg csak úgy utat találjon a halhatatlanságba.

A sámán táncának ütemére lassan megszólalt az első dob, majd több tucatnyi másik kapcsolódott be, és kezdett egyre gyorsuló dübörgésbe, ahogy a festett csontruhájában szökdécselő vénség mind gyorsabban ugrálta körbe a lángokat. Tanítványai sorra a máglyához járultak, és egymás után a vörösén izzó hasábokra öntötték az agyagkorsók rubincseppjeit. A lángok mind hevesebb bömböléssel csaptak fel, és ebbe a hangorkánba menthetetlenül belevesztek a közelben haldoklók utolsó, rémült sikolyai. Mindeközben az erdő fáit, majd a távoli tájak és az erődítmény falai is egymás után kezdtek kifakulni, mintha az alkonyi órák az estidőt be nem várva máris elkezdték volna magukba olvasztani a vidéket. A fények egyre inkább megfogyatkoztak, és az

eleven tűz lassan magába szívta a nap utolsó sugarait is. Társaihoz hasonlóan Raggar is feszült figyelemmel követte a szent rituálé minden mozzanatát.

Az első sorokban állt, közel a toronymagas lángokhoz. Mégis észre kellett vegye a fény természetellenes hiányát. Bűbájosság! Egy újabb átkozott szemfényvesztés, mintha e nélkül nem tudnánk porig rombolni azt a szálnalmas kis erődítményt!

Felemelte balját, és elképedt gyűlölettel figyelte, ahogy ujjai belevesznek az egyre sűrűsödő félhomályba. Már nem jutott ideje arra, hogy kellőképp végiggondolja a varázstudókkal kapcsolatos összes gyanúját, mert körötte hirtelen ezer torokból szakadt fel az elragadtatás morranása.

Raggar meghökkenve nézett fel, attól tartva, hogy elmulasztotta a szertartás legfontosabb pillanatát. Mikor meglátta a földön elterülő, lihegő sámánt, már tudta, lekéste a legfőbb látnivalót. A lángok között ekkor már egy talpig vasba öltözött teremtmény alakja ragyogott aranyló fénnel. Arcát eltakarta ugyan a szarvas sisak leengedett rostélya, de az éjkéken izzó tekintet így is elég félelmetesnek hatott. Az aranyszín páncél acélos tuskéi fenyegetően meredtek az ég felé, és a teremtmény balja körül az árnyak lassan embernői pajzsá formálódtak. A pajzs peremén a lángok ibolyaszínben hamvadtak el. Másik kezében kétöles kardot forgatott játszi könnyedséggel, majd a dübörgő bömbölést hallatva átgázolt az izzó rönkök és hasábok alkotta máglyán. A szerteszét hulló parázs, és a lény nyomasztó külleme megtette hatását - a lángokat körülálló orkok hátrálni kezdtek. Csak az ájult sámán és a cölöpökön függő, kivérzett hullák nem reagáltak. Az izgatott mormogásba kósza, elvakkantott vezényszavak vegyültek, ám a harcos tömeg nem mozdult.

Megbűvölve bámulták a páncélos jövevényt, kinek súlyos vértjét még csak bekormozni sem volt képes az idéző máglya izzó pokla. Szent áhitattal várták, hogy a Birodalom isteni tekintélyű küldötte végre parancsot adjon, és ostromra vezényelje őket; az emberalkotta, hideg kőfalak lerontására.

Raggar sem volt kevésbé megilletődve, mint a körötte állók. Jobbjának bütykei kifehéredtek, oly erővel szorították bárdjának nyelét, gyomra kavargott a felgyúlt indulatoktól.

Enyhe émelygéssel küzdött, melyet ő maga a sámáni szertartásnak és a fénylopó vajákosság átkos hatásának tulajdonított. Alig bírt egy helyben maradni.

Tudta, hogy az ostrom most már kezdetét veheti végre, s nem kell tovább rostokolniuk a falak tövében. Noha továbbra is híján voltak a Birodalom harci gépeinek, ez már nem jelenthetett gondot.

Hiszen egy Ughar, a birodalom legvénebb lakóinak egyike érkezett segítségükre, s neki egy kőből emelt fal nem jelenthet akadályt. Raggar izgatottan látott hozzá, hogy nehéz fapajzsát baljára csatolja, ami csak azért okozott némi nehézséget, mert közben le nem vette volna szemét a sereg új, talpig vasba öltözött parancsnokáról. Valahonnan a hátsó sorokból vad és lelkes bömbölést hallott, melyhez újabb, és újabb üdvívalgás csatlakozott. Raggar is teli torokból üvöltött, s bárdjának nyelét vadul csapkodta roppant pajzsának szegekkel végigvert pereméhez.

Érezte, ahogy erein örült vadsággal száguldanak át a harci kedv forró hullámai, és az ölés utáni sóvár vágytól minden nyál

összefut szájában. Fröcsögve bömbölt tovább még akkor is, mikor az Ughar végre megindult az erőd irányába.

Az acsargó tömeg úgy vált előtte ketté, mint folyam habjai a könnyű csónak előtt. Amint a jövevény áthaladt az orkok sorfala előtt, mögötte a sereg hömpölygő áradata azonnal összezárult, s hamarosan ezrek nyomultak vad rikoltozással a mázsás léptek nyomában.

Raggar is ott csörtetett, gyilkos-vidáman, harci kedvvel teli. Végre eljött az idő.

Ölni kell, s mert ölni akart, vérengzeni, kedve a tetőfokára hágott. Pusztítani kell, rombolni és gyilkolni, ellenségek vérében megfürödni, szívüket felzabálni, koponyáikat az övekre fűzni, és ocsmány lelküket a mindenek sötét urának kegyébe ajánlani. Ölni kell, és dicsőséget szerezni - a nagyapáért és a halhatatlan hírnévéért. Ölni fog tehát.

Elöl fülsiketítő ordítás hangzott fel. Velőig hatolt, a gyomorba markolt, s hallatán még a legbátrabb harcosok szíve is kiagyott egy pillanatra. A rettenetes, sírontúli hangot pillanatnyi csönd követte, mely azonnal foszlányaira hasadt, mikor ezer és ezer torokból tört elő a diadalittas válasz.

Az Ughar kiadta a parancsot a támadásra, s az orkokhömpölygő tömege pusztító áradatként hullámozott meg a falak felé. Raggar szívében túláradó örömmel rohant harcostársai, törzsének legjobbjai között, s forró gyűlölettel emelte bárdját a magasba.

Már a kapuk előtt jártak. A harci dobok lüktető moraja veszett iramot diktált a dühödten fújtató, vér szagától megittasult hordának. Több ezernyi, nehéz páncélzatba bújt ork rohamozott csörögve-zörögve az élen száguldó ősi lény nyomában, s hiába a szörnyű tempó, még mindig maradt elég levegő, hogy acsargó üvöltéssel oltsanak félelmet ellenségeik szívébe.

Rettentő sokaságban özönlöttek el a magányos erődítmény dombját - sötét, morgó-csörömpölő tömegük medréből kilépett folyóként árasztotta el a magas falak alatti nyílt térséget. Tépett hadilobogók, megkopott harci jelvények, hosszú dárdák és jó pár ostromlétra imbolygott magasan a rohamozó orkok roppant serege felett.

Az alkonyi nap sugarai még utoljára vérvörös színben fűrésztöttek meg a szinte végeláthatatlan acélerdőt, majd lassan teret engedtek a mind erőszakosabban terpeszkedő félhomálynak, s riadtan húzódtak el a nyugati végek felé.

Mennydörgő robajjal zúdult az áradat a magas falak ellen. A dobok szakadatlan dübörgésébe sípok, kereplők és zúgattyúk hangja is vegyült, sőt időnként egy-két rekedt kürt is felharsogott valahol a hátsó sorokban, tovább növelve az amúgy is fülsértő kakofóniát. Megállíthatatlanul zúdultak előre. A falakról hiába csapódtak százzámra nyilvesszők közéjük, feltartóztatni nem, legfeljebb megzavarni tudták a támadókat. A megvadult ork regiment gyilkos rohanása maga alá temette az elesetteket - nem hallva meg még élő bajtársaik végső, acsargó sikolyait sem - egyre csak

dübörögtek előre a védművek ellen.

Hohó!

Raggar az utolsó pillanatban kapta pajzsát az arca elé; a nehéz, páncéltörő nyilpuska-lövedék recsegve zúzta át a kétujjnyi vastag fát. Egy dühödt pillantásra méltatta csak a gyilkos acélhegyet, majd vad bömböléssel rohant tovább.

Átkozottak! Véretek veszem, és nőtényeitek májából vacsorázom még az éjjel.
Halál! Halál minden gyáva, simabőrű féregre!

Hirtelen hatalmas erejű ütés érkezett valahonnan hátulról, tüdejéből kipréselte a maradék levegőt, és nagyot taszított rajta. Láthatatlan erő emelte magasba mázsás testét, s vagy hat lábnyit dobta előre, egyenesen rohamozó társai lándzsái felé.

Raggar üvöltött.

Elkerekedett szemekkel, kitágult orrlikakkal repült, karjait szétvetve próbálta meg fékezni a zuhanást. Végül egy fiatal hím hátára esett nagyot nyekkenve. Szerencséje volt: a kölyök nem bukott fel, így aztán neki is sikerült talpon maradnia. Botladozva rohant tovább. Csak miután egyensúlyát visszaszerezte mert végre oldalt pislantani, hogy lássa, mi, is történhetett.

Felhördült a látványtól.

A seregre izzó lánggolyók áradata zuhogott, s a tömegbe csapódva hatalmas robbanásokkal pusztították az orkokat. Súlyos, páncélba öltözött testeket repítettek szerte rongybábuként, nyomukban csak füstös kráter maradt. Karokat és lábakat tépett le az elemek vad tombolása.

Tűzbe borult a harcmező; ahova már nem értek el a pusztító lángok, oda szétszaggatott tetemeket szórt a robbanások félelmetes ereje. Raggar gyomrába jeges karmokkal mart a félelem a szörnyű pusztítás láttán. Nem akart mást, csak minél közelebb kerülni az Ugharhoz.

A Birodalom küldötte már messze a sereg előtt járt - kétöles kardját suhogtatta. Már csak pillanatok választották el attól, hogy a kapubástya tövébe érjen. A nyílveesszők acélhegyei tehetetlenül vástak el súlyos aranypáncélján, rohamát se a tűz izzó heve, se a robbanások pusztító ereje nem volt képes megtörni.

Raggar minden erejét megfeszítve rohant utána.

A körötte zajló események mintha mérföldekre lettek volna, a dőrejek és a veszett ordítások távolról, tompán hallatszottak. A közvetlen mellette rohanó, sebhelyes arcú veterán harcos eltorzult arccal, némán üvöltve bukkant hasra, lapockái közül vértől iszamos acélhegy meredt elő. Egy másik botladozva rohant szembe az áradattal, ép baljával jobb szeméből kimeredő tollas vesszőt markolt. Vesszőtől bömbölhetett dühében, mert tágra nyílt pofája alatt kidagadtak a nyaki ütőerek; Raggar mégis alig hallotta a vad szitkokat.

Megsüketültem, futott át agyán a gondolat, nyomában újból felizzott haragjának tüze. Nem érezte már a páncél súlyát, sem a tompa sajgást gerinctájékán - csak a vad düh rettentő erejét, mely szétáradt tagjaiban, és rohamának megtörhetetlen lendületet kölcsönzött.

Már az első sorokban dübörgött, orkánszerű süvöltést hallatott, mikor dobhártyája végre nagy pattanással engedett a belső nyomásnak, és hirtelen zúdította Raggarra a csatatér tombolását.

Sikolyok és hörgések, páncélok csörömpölése, dobok ütemes duhogása, sípok és zúgattyúk sívítása, mind egyszerre tört rá. Csak a gyűlölet mindent elsőprő ereje segítette át a hirtelen rosszzulléten, amit a hangok váratlan visszatérése idézett elő.

Mégsem süketültem meg, szusszant fel megkönnyebbülten egy pillanatra, de öröme elhamarkodottnak bizonyult.

Az Ughar ebben a pillanatban érte el a kaput, s veszett ordítással rohant neki.

Rekedt kiáltása zsigerfagyasztó orkánként vágott végig a csatatéren - hangja, akár az ősi tölgyé, amint megadja magát a fejszék könyörtelen csapásainak. Az idő egy pillanatra megtorpanni látszott. Aztán hatalmas reccsenés hallatszott és a tonnányi kapuszárnyak ezernyi, karvastag szilánkra robbantak szét, ahogy a páncélos küldött átgázolt rajtuk.

A következő pillanatban már lángoló, füstölgő, lándzsányi szálkák záporoztak mindenfelé, védőkre és rohamozó orkokra egyaránt.

Ahó!

Raggar ezúttal késve kapta fel a pajzsot.

Még mindig forró szilánkok találtak utat vastag vértjének résein át, és mélyen a húsába fúródtak. Egy vasszilánk alig ujjnyira került el szemét, csúf arcvonásait szabta át, és a világ egy pillanatra ismét sötétségbe borult.

Raggar bömbölve rázta le magáról a kábulat szürke ködét, és a fájdalom hullámain legyűrve töretlenül rohant tovább. Futás közben még arra is jutott ideje, hogy kitörölje szeméből a vért, majd a kapu átszakított roncsain át a Birodalom küldötte után vetette magát.

Az elsők között is legelsőként rohant, s már belátott az erőd előudvarába is, ahol a kapuőrség hulláin átgázoló Ughar éppen egy belső kapurácsot szaggatott.

A birodalmi küldött akarata játszi könnyedséggel hajlította meg a karvastagságú acélrudakat, majd kitepte az egész szétroncsolt rácsot a falból, és messzire hajította.

Raggar, mielőtt még átrohant volna a kapunyíláson, látta, ahogy a rakhali sárga orkok hordájából származó nyúlánk torzszülöttek elérik a déli sáncokat. A sárgák veszett sebességgel mászták meg a húsz ölnyi magas falakat. Vékony, erős ujjaik elképesztő biztonsággal találták meg a legkisebb repedéseket a falon, s mire az első Ló zabálók átdübörögtek a szétzúzott kapun, ők is elérték a fal tetejét.

Az erődítmény sorsa ezzel megpecsételődött.

Raggar az elsők között ért a belső várudvarra, de így is elkésett. Elkecsperedett, mindenre elszánt védőkre számított, de csak megcsönkített, elszenesedett hullák fogadták.

Körben, a gyilokjárókon még folyt ugyan némi harc, de itt lent az Ughar már mindenkivel végzett. Kifacsart testű hullák, fejhangon jajongó haldoklók heverték szerteszét.

Raggarnak nem sok ideje volt eltöprengeni a látottakon, rohannia kellett tovább: mögötte hullámzott feltartóztathatatlanul a több ezer főnyi ork horda.

Raggar az öregtorony felé csörtetett. Jól számított, mert a következő pillanatban az egyik bezsaluzott lőrésből füstös forgácsokat okádva, kéken izzó lángcsóvák lövelltek elő.

A vajákos!

A lángokat uraló otromba embersámán! Halál rá! Halál!

Rohant előre.

Baljával szűrő oldalába markolt, szemeibe vér szivárgott széthasogatott homlokából, de ősei fegyverét bőszen lengetve rohant a sarkaiból kifordult vasalt ajtó irányába.

A lépcsőfokokat hármásával szedte, vad kiáltással szökkent be a sötét folyosóra. Érezte, hogy ezt nem kellett volna - de már későn. Pajzsát ösztönösen, de nem elég gyorsan emelte a lesújtó acél irányába.

Az ütés végül a vállát érte, és a csontok hangos reccsenéssel adták meg magukat a buzogánycsapás erejének. A kín mindent elsőprő hullámai fakadtak a sebből, a vad lüktetést Raggar rekedt ordítása kísérte. Vakon lendítette meg fegyverét, és a háború istenei ezúttal az ő oldalára álltak. Acélsisakon csattant a bárd, s a lecsúszó csapás az ellenfél vállgödrébe zuhant.

Csörömpölés - a fegyverforgató kar használhatatlanná vált, s ezzel az idegen harcos elvesztette a csatát. Az életét is, persze. Raggar csak azt sajnálta, hogy nem látta áldozatának arcát, mikor másodszor, majd a biztonság kedvéért harmadszor is lesújtott rá. Az ősök nevére! Megelőznek! Még a végén lekésem... dühöngött, mert az ork bakancsok már a toronyba vezető lépcsőn dübörögtek felfelé.

Utánuk! Biztatta magát, s fogait összeszorítva, társai szagát követve nekivágott ő is a lépcsőknek. Nem mert a máskor oly hasznos sötétlátásra hagyatkozni - félt a vajákostól. Ha odafönt valóban oly hatalmas tűzfergeteg tombol, akár örökre elveszteti szemei világát.

Mint akkor múltkor.

Egyszer már majdnem megjárta, mikor a Kaurgh törzs legfőbb tábora ellen intéztek elsőprő erejűnek szánt támadást három másik nemzetség harcosaival szövetkezve. Akkor a Vonyítók átkozott sámánja száz és száz lángszellemet okádott a világra. A sámán kiömlött véréből még akkor is újabb tüzlények fakadtak, mikor már egy tucatnyi hajítóbárd és dárda járta át az élettelen, felpuffedt testet.

A nyomorult.

Raggarnak számos testvére vakult meg azon az éjszakán, mikor a tűz teremtményei napfénynél is pusztítóbban égették ki a hőre érzékeny szemeket. Akkor Raggart is csak az mentette meg, hogy épp egy kisebb sátorban igyekezett megkötözni a Vonyítók egyik formás nőstényét, s a beszűrődő fények figyelmeztették a veszélyre.

De aztán jó csata volt.

Kegyetlen küzdelem folyt odakinn, hisz sokan vakon, a gomolygó füstben szaglásra képtelenül folytatták a harcot, alig ismerték fel, ki a barát és ki az ellenség. Ő jól boldogult, hiszen a lángszellemek szinte nappali fényt árasztottak, így a teljes csatateret bevilágították. Akkor már nyugodtan hagyatkozhatott nappallátására is. De a többiek... Raggar ezúttal sem kívánt szerencsétlenül megvakultak sorsára jutni, ezért inkább vakon botladozott felfelé, mert látni akart, ha harcra kerül sor odafenn.

Ezúttal is jól számított.

Valahonnan fentről hirtelen mennydörgésszerű robajjal szakadt át a lépcső ajtaja, és egy pillanat múltán máris izzó lángnyelvek nyalдостák végig a feljáró szűk falait. Raggar az utolsó pillanatban vágta hasra magát.

A nyomorult!

Törött karjában olyan hevesen lüktetett a kín, hogy attól tartott, elveszíti eszméletét. Mintha ezernyi csillag járt volna gúnyos táncot szorosan lezárt szemhéjai mögött. Még így, az ájulás küszöbén is érezte, ahogy a forróság átcsap a feje felett, felhevíti vaskos vértetét, és leperzseli tarkóján a szőrt.

Kibírta.

Az elemek csitultával újra talpra kecmert, s immár minden fájdalmáról megfeledkezve, vak gyűlölettel kapaszkodott fel a lépcsőkön. Nem törődött a látását tompító, égett hús szagú füsttel, se az újabb robbanás okozta süket némasággal – bosszúért kiáltott minden porcikája, és ő engedelmeskedett gyűlölete parancsának.

A kiszakadt ajtóban három ork tetem feküdt. Legfelül Lófej szétégett pofája: tán fel sem ismeri, ha nem kellett volna ma anynyiszor a bamba képébe bámulnia.

Átszökkent felettük, s a lerombolt szobába érve már többé nem Raggar volt, a Lóabálók harcosa, de még csak nem is egy ork, aki gyilkolni készen ostromolja a várat.

Nem is vette észre a változást.

Vadásszá lett, s szemein át a Farkasszellem tekintett a világra. Fajtája ősi ösztönei vezették előre; megszűnt a fájdalom, szemei elől felszállt a gyűlölet vad köde. Tartása kiegyenesedett, léptei határozottan dübögtek az elszenesedett, helyenként még lángoló fapadlón. Orrlyukai kitágulva itták az égett hús szagát, melybe a két ősi lény, a bosszúra éhes támadó, s a védők közt megbúvó szökevény kipárolgásai is vegyültek.

Az Ughar aranyló páncélos alakja fenyegetően tornyosult a vörös-köppönyeges férfi felett. Amaz egy sarokban feküdt összetört testtel, törékeny, hosszú ujjait hasára szorítva tartotta vissza kiomlani kész belső szerveit.

Ahá!

Meggyötörve, legyőzötten hevert ott, lehajtott fejjel várva a végső csapást, mely pontot tesz majd hányatott, bizonytal több ezer éves élete végére... Nem mozdult hát Raggar, a Vadász sem, hisz a halál szentségét ő is tisztelte, már az idők kezdete óta.

Ismerte a lassú mozdulatot, mikor az arc utoljára felemelkedik, hogy szembe nézzen a végzettel, és ismerte a megtört tekintetet is, mely segítségért könyörögve tekint rá.

A szavakat azonban, bármily ősie is voltak, nem hallotta még. A haldokló varázsló torkából recsegve törtek fel a hangok, és a mentális csapás első erővel törte meg a Farkasszellem szent átlényegülését.

ÖLD MEG!

A parancs kitörölhetetlenül égett be Raggar öntudatának legmélyére, elsodorva emlékeit, gondolatait, józanságát.

Halál!

Már nem Raggar volt, amikor félrebillent fejjel, lassan indult meg az Ughar irányába. Léptei alatt a meggyengült padozat vésszesen behajlott, de fájdalmas recsegése már nem érhetette el az ork süket fülét.

Az ork, aki egykor Raggar névre hallgatott, ment tovább.

Balja bénán, furcsán kicsavarodva lógott oldalán, egy helyütt a csont is kikandikált a vastag karvért alól, véres csonkja vádlón meredt a varázstudóra.

Az ork pofa érzelmek nélkül, élettelenül tekintett az Ugharra, amely szinte kíváncsian fordult meg, hogy szemügyre vegye, kire - vagy mire - használta el az ember megmaradt hatalmának utolsó morzsáit.

Elkésett.

Az ősi bárd lassan lendült hátra a füstös félhomályban: nem csillogott dicsőn, a diadal ígéretével, inkább amúgy komoran, fenyegetően sötétlett.

Az Ughar aranymaszkja hirtelen hátrasiklott, mögötte fiatal lány arca tűnt elő.

Gúnyos mosollyal várta a csapást, és csak az utolsó pillanatban csillant meg kéken izzó szemében a felismerés szikrája.

Valóban elkésett.

Raggar, vagy akit egykor így neveztek, lesújtott. A bárd, melyet még nagyapja szerzett meg a Rugk mezei ütközetben, úgy tűnt végre teljesíthette az egykori kovácmester - talán ember? talán törpe? - akaratát.

Izzón ragyogott fel, narancsszín ragyogással űzte el a félhomályt, vörösre festette az arcokat.

Kegyetlen lendülettel vágódott az elpusztíthatatlannak hitt kráni páncélzatnak, és a mellvértből, mint a forró vajból fröccsenetek szét az izzó cseppek.

Megölte a vértet is - ha az élt egyáltalán.

A csodás vértezet sisteregve haldoklott, sivító haláltusáját tán még odalent is hallották.

A csont és hús recsenését már nem. Vérpermet hullt a csapás nyomán, majd acél pendült, és az ősi fegyver kettétörve szakadt ki a sebből. Az ork lassan letekintett bal kezének szilánkosra tört csontjára, majd az Ughar arcába nézett.

A páncélos óriás gyermeki szemében egy pillanatra értetlenség tükröződött, majd örökre lecsukódott. A hatalmas test döngve terült el a padlón, és a fényes aranymaszk estében visszacsusszanva eltakarta a bájos arcvonásokat.

A vörösköponyeges értetlen tekintettel bámulta támadója holttestét.

Aztán az orkra pillantott, végül a kettétört fegyverre. Ezután, bár látszott rajta, egyáltalán nem érti váratlan szabadulásának okait, megkönnyebbülten nevetett fel, és egyik kezével még mindig a borzalmas seben tartva, ruhájának redői kezdett kutakodni.

Pár pillanat múlva diadalittasan, torzan mosolyogva a fogaival tépte ki egy ledugaszolt kristályfiola dugóját. A varázslatos folyadékot azonban már nem ihatta meg. Szétroncsolt testű, lángoló tekintetű ork magaslott felette, agyában a mélyen beégetett parancsszóval: ÖLD MEG!

Raggarnak, a Lóزابálók törzs harcosának régi álma teljesült ezen a napon.

Az ork harcos neve talán örökre fennmarad az énekmondók ajkain, tán még az írott történelem sem feledkezik meg róla.

Meglepő, de dicsőségéről nem fajtársai zengik majd a dalokat. Nem ők festik meg lángoló tekintetű alakját, ahogyan egy hatalmas, rúnadíszes karddal kaszálva gyilkol le mindenkit maga körül - némán, szenvtelen arccal, a legmagasabb bástya fokán megvetve lábait.

No és persze nem is ők visznek majd virágot minden tavasszal az orom alatti sziklák tövébe.

Hosszútávú befektetés

Norman Fellings

„Ynev történelmét számlakönyvekben írják.”

A temetés olyan volt, amit a közös társadalmi tudat elvár egy ilyen eseménytől: komor, fenséges, és ésszerűtlenül költséges.

Az égiek kegye persze megfizethetetlen: idővel viszonzandó szívességnak tekintettem hát, hogy a Hétarcú ezúttal napfényben részeltette a gyászolókat, és óriás felhőtornyait csak alkalomhoz illő diszszorfalként sorakoztatta a láthatár távolában.

Mögöttünk a Neki szentelt, kőszürkén borongó katedrális, előttünk a tor gondolata – a család úgynevezett és valódi barátai adóztak annyival az eltávozott emlékének, hogy őrizték a csendet.

A férfi, aki Iarod Brannadként született, és aki boldog emlékezetű atyám második feleségének életébe került, külhonban találkozott a végzetével, és ha a híradásoknak hinni lehet, kivételes elszánásról tett tanúbizonyságot. Mesterségem alapvetése, hogy a mindennapok kis, mocskos titkaiból hasznot kovácsoljak, és ebben az ügyben volt valami megfoghatatlan. Bár a Dúlás háborúja során elkerülhetetlen volt, hogy ismerősök, rokonok is odavesszenek néha, a latra mért tények túlságosan tökéletes egészszé álltak össze ahhoz, hogy nyugtom legyen. A hadijelentések szabatosága mögött a hadvezetés akaratát, a katonák hallgatása mögött szigorú parancsokat gyanítottam, a hozzám hasonlóak pedig kopóként követik a nyomokat, ha az út végén olyasmire számítanak, amit titkolni érdemes.

Szomorúan mosolyogtam és bólogattam, mint egy idióta, ha valaki részvétét nyilvánította.

Szörnyű veszteség, Radano.

A háború mindannyiunktól követel áldozatokat.

Az élet megy tovább.

A megjelentek már begyűjtötték a kocsikban várakozó szolgálkat – jól-rosszul leplezett megkönnyebbülésük láttán kénytelen voltam töröket és míves számszeríjakat sejteni a libériák alatt.

Olyan meggyőzően alakítottam a veszteség tudatától meggyötört fivért, hogy napi rendszerességgel undorodtam magamtól – az igazság az, hogy sosem kedveltem az olyan embereket, akik mosolyogva a békéről és jóságról papolnak, miközben körülötük szétrohad és meghal minden. Iarod pedig ilyen volt: sosem hagyta magát zavartatni a tényről, hogy a magafajta napi betevőjét három magamfajta teremti elő. Ő isteni, én gazdasági törvényszerűséget láttam abban, hogy a Korona seregei a téllal mit sem törődve a szorongatott Syburr segítségére siettek. Én sosem mentem el, ő sosem jött vissza, de a köztünk lévő kapocs jóval korábban megszakadt már.

Nehéz, fekete köpenyem megszolgált az árát ez, és a mértékkel adagolt arcfestés

elérte, hogy csak kevesen keressék a társaságomat. Így eshetett, hogy nem óvott bámészkodók gyűrűje, amikor valaki, valahol úgy döntött, hogy próbára teszi az egyik befektetésem hasznosságát.

- Földre!

Temetésre merényletet szervezni kimondott ízléstelenségre vall. Magamban elismeréssel adóztam a tökéletes arcátlanúság e megnyilvánulása előtt. A pribékjeim viszont azért kapják a pénzüket, hogy ne lepődjenek meg - alig szállt el a száznolcvan lányra húzódó, kétembernyi élősvény túloldaláról az első réztestű, acélfejű számszeríjvessző, máris előkerültek a könnyű, acélíves számszeríjak és a tűvetők a köpönyegek és ujjasok rejtekéből. Elég közel volt hozzám: a Hétarcúnak tervei lehettek velem másnapra, mert a második vessző sem talált el. A megrettent vendégek és a még le nem lepleződött testőrök egymást és a lehetséges löpözési pontokat fürkészték: a felebaráti szeretet és a bizalom tisztelettel lemondta a rendezvényen való részvételt.

- A sövény mögött!

Firoccio, aki személyi titkáromként parádézott mindvégig, nőiesen karcsú termete ellenére úgy teremtett az egyik korlát fedezékébe, hogy csak úgy nyekkentem. Ha nem látom, mint töri el egy nagydarab útonálló mindkét karját, én sem hiszem, mennyire megéri a pénzét. Egyedül ő ragaszkodott ahhoz, hogy a gyászruha alá mindenképp húzzak láncinget, és bár akkor berzenkedtem, most hálás voltam az előrelátásáért.

Három embert hoztam az alkalomra - megfontolt ember hírében állok -, a vendégsereg meg vagy másik tizet: bárki küldte is az orvlövészt, sokat kockáztatott, hogy éppen itt, éppen most próbálkozott. A megoldás célratörése a Belháborúk korszakát idézte. Sidgar, aki jobb napjain kocsisnak álcázza magát, imapadtól angyaliszoborig szökellve lopta a távolságot. A merénylet, ahelyett, hogy felszívódott volna, töltött és lőtt: a korlátról egyre-másra pendültek odébb a nehéz, gyors vesszők. Nem mentegtem a helyzetet: ha Firoccio nincs, alighanem mozdulatlanul dermeszt a rémület, így azonban eljutottam valahogy egy márványoszlopig, ahol kilihegtem magam.

A merénylet szerencséire nem a székesegyház parkjában ütötte fel a leshelyét - a szomszédos palota tulajdonosa kínos magyarázkodásnak nézhetett elébe, de a testőreim így nyugodt szível ölhettek.

Jók a kapcsolataim az Egyházzal, de a szentséggyalázást én sem úsznám meg. Ahhoz legalábbis zászlósúrnak kéne lennem, nem csak egy vagyonos, de kevésbé ismert kalmárcsalád fejének.

Aztán meglódult a templomőrség is: jól képzett harcosok, akik áldották a jó szerencséjüket, hogy az elmét zsibbasztó napi gyakorlatok helyett valódi küzdelmet hozott nekik. Sok dolguk persze nem volt: mire ledübörögtek a lépcsőn, a testőrök már ártatlan arccal tápázkodtak fel a földről, fegyvereknek pedig se híre, se hamva. Odaát csak most kezdődött az élet, de ez engem már nem érintett.

A módszer a szervezett alvilágra, a kivitelezés műkedvelőre utalt, és mert mindkét fajtavál volt már alkalmam közösködni, sejtelmem sem volt, ki utálhat éppen a díszes társaságból.

A legtöbb, amit tehettem, hogy hazamegyek, és megvárom, amíg előkerül néhány adat, amin elindulhatok. Sebj, vigasztaltam magam, legalább lesz alkalmam inni valami erőset, mennyiségre való tekintet nélkül, mindezt úgy, hogy nincs, aki megszólna.

Odakint vigasztalanul zuhogott a nyári eső.

A kúria, melyet egy elszegényedett kisnemestől vettem nem sokkal a háború kitörése után, kétségbeesett igyekezettel takargatta szépséghibáit - kertje nagy volt, ápolt és tágas, a bútorkészítés visszafogottan méregdrága, a cselédek kötelességtudóak. Igazán nem volt okom panasza.

Az itthon maradottnak harcok helyett be kellett érniük a munkával, a postavárással és a lenéző tekintetekkel: mintha azok az ezredek egyetlen lépést is tehettek volna idegen földön, ha a magunkfajta vérszopók nem nyitatták ki a hombárjaikat, és nem csorog végig az utánpótlási vonalakon a kivitelre szánt búza és bor. Mondják, Domvik minden teremtménye közül a kardforgató a leghálátlanabb: még a kutya sem mar beléd, ha enni adsz neki. Nem mintha én nem jártam volna jól az ügyleten.

Legyűrtem a késztetést, hogy álomba vedeljem magam - Sidgar és Firoccio még a várost róttá, hogy megtudja, amit lehet. Száraz, sötét tűzű bort hozattam inkább, mert illett a kedélyemhez. Nyugalmamat Gerthard, ez a kiérdemesült törvető vigyázta, aki fejébe vette, hogy fölös idejében megóv a végleges eltunyulástól.

A kisebb vagyon, amit a vacsorára költöttem, pocskba ment: a meghívottak sajnálkozva bár, de annál sebesebben mondták vissza a megjelenést. A helyzet több szempontból is kínosan érintett. Mikor mindet számba vettem, elöntött a keserű epe.

Rajtam kívül több ember is szóba jöhetett célpontként, de sokan beérték a legnyilvánvalóbb következtetésekkel, és gondolatban már gyártották is a szóbeszédet, ami rontja majd az üzletemet. Füstbe ment ezenfelül pár bimbózó kapcsolat, amellyel a búzapiacot kívántam jobban kihasználni - nem is idegesítettem magam azzal, hogy számszerűsítem a veszteséget. Nem utolsósorban pedig lehetséges volt, hogy valóban ennyire útjába kerültem valaki szörnyen gátlástalannak.

- Lehetséges, hogy miattam van, uram? - firtatta aggódva Gerthard, pedig ritka nyugodt egy természete van. Ugyanez a gondolat pár perccel korábban már az én fejemet is megjárta, de elhajtottam. Amire utalt, régi ügy volt: kölcsönösen előnyös kapcsolatunk kezdetén megszerveztem halálát és újjászületését, és ezzel, úgy tűnt, hűsége mellett a megbecsülését is sikerült kivívnom. A szervezetet, ahonnan a feltörekvő ragadozó nemzedék miatt menekülnie kellett, a rivális bandák és a Korona fegyvereseinek bevonásával takarítottuk el. A zűrzavarban sikerült szerét ejtenünk, hogy az őszülő árnyékjáró csak az üzleti könyvelések némelyikéből hiányozzon. Azt hiszem, feleannyira sem hajtana a gyakorlóteremben, ha jótevő helyett egyszerű megbízást látna bennem.

- Hagyd el - legyintettem. - A haragosaidról gondoskodtunk. A fickó alighanem célzó távcsövet használt, vagy kivételesen éles volt a szeme, mert mindvégig egy emberre lőtt. És egyik lövés sem ment a közeledbe.

Előttem telirótt papirosok, hosszan kígyózó listák, a családi ténykönyvek poros halmai heverték: mindeddig hasztalan kerestem bennük a magyarázatot.

Későre járt az idő, ideje volt hát, hogy a kettő közül valamelyik visszaérjen végre.

Gerthard mégsem a lépcsőfeljáró, hanem az erkély felé perdült: a shadoni éjszaka halk moraja nem fedte el az onnan érkező, tompa huppanást. A sötét, testhezálló ruhát viselő alak széttárt karral emelkedett fel a korlát mellől. Ennek, és Gerthard belátásának köszönhettem, hogy életben maradt: a törvető, amellet, hogy elém ugrott, arra is sort kerített, hogy dobásra lendítse mindkét pengéjét.

Némi késéssel átláttam a helyzetet, és nem adtam parancsot a megölésére: ha értem jött volna, körmönfontabb megoldást választ, nekem meg más sem hiányzott, mint egy újabb botrány.

Az ismeretlen fegyvertelenül érkezett - újabb szerencse. Vékony volt, mint a paszulykaró, arcán a betegágyból frissen kikelték sápadtsága ült, szeme alatt mély árkok sötétlettek. Eszembe ötlött, hogy ezt a koravén pillantást legutóbb ma délután, a katedrális korlátjának támaszkodva láttam.

- Elnézését kérem a késői zavarásért, Radano uram - mosolyodott el halványan a beható. - Be mégsem jelenthettem magam: a helyzetemben ez felért volna egy gyilkosságra való felszólítással.

- Nem tesz semmit - mondtam, pedig dehogynem tett.

Megremegő kézzel kortyoltam a borból, és vadul számoltam, mégis mibe keveredtem, és mennyibe fog ez nekem kerülni. - Azért, ha megtenné, hogy lassan foglal helyet, igazán lekötelezné a takarítókat.

Szakértő szemmel mérte végig Gerthardot, és bólintott. Kimerültnek tűnt, ahogy a sarokban álló karszékbe ült, de ettől cseppet sem lett bizalomgerjesztőbb. Homlokát pánt takarta - a félhomályban könnyű volt összetéveszteni a gorvikiai kendőivel. Nem szeretem, ha valaki ennyire akar tőlem valamit.

- Bocsássa meg a modortalanságomat. A nevem Artem Del Secharis, és urunk felderítői között szolgáltam télközépig - és a hivatalos álláspont szerint megérdemelt pihenésemet töltöm fényes városunkban. Mint azt valószínűleg sejti, a délelőtti mérénylet miatt jöttem.

- És az, hogy itt van, Artem uram, arra utal, hogy mégsem én léptem egy érzékeny tyúkszemre.

- Ésszerűnek tűnő következtetés - hagyta jóvá -, de mert ebben az ügyben kevés helye van az ésszerűségnek, sajnos ellent kell mondjak. Ha a gyanúm nem csal, ön is a nevezetes listán szerepel, ha nem is az első helyen, de szégyenkeznie sincs oka: olyan notabilitásokat előz meg, mint a nemes Augusto Del Divario vagy a nagyhírű Hyeromo Forvician atya.

- Ön aztán tudja, mivel lehet egy kalmárt felvidítani. Folytassa.

- A történet még a syburri hadjárat elejére datálódik. A tények nagy része megmaradt a kis számú túlélő közös titkának, mégis, sok köze van a ma délelőtti történetekhez, sőt, más rejtélyes gyilkosságok indítékai is itt keresendőek - és az, hogy elmondom, Radano uram, azért történik, mert jelenleg ön az egyetlen, aki az ügy gyors és csendes rendezésében érdekeltté tehető. Az ön

tapasztalatával és ismeretségeivel meglehet, bizonyíték is kerül a sejtéseim mellé. Meglehetősen hosszú és nem kimondottan kellemes történet, ezért, ha megtenné, hogy nekem is tölt abból a borból...

Sokáig tart egy sereget útra készíteni, de bárki intézte is, dicséretes munkát végzett - nem csak abrak, kétszersült és savanyú lőre került gyorsan, de papok is akadtak. Másként az egész díszes kompánia a Gályák Tengerének innenső oldalán ragadt volna egész tavaszig.

A mi feladatunk még a latrinaásókénál is alantasabb: az egyszeri talpas egészen addig nem fogja fel, mekkora a jelentősége, amíg véletlenül el nem nézünk valamit, mert akkor rögtön kitalálja, kit kell szidnia.

Na igen, én a híres-hírhedt felderítéstől jöttem. A Tűzdarazsaktól, hogy pontos legyek.

Az ön fivére, Iarod egy nagybeteg árnyékjáró helyett csatlakozott hozzánk, a partraszállás után. Rövid, de feszült ismerkedés után előrerohantunk, hogy lefussuk a sereg többi részét, és előkészítsük a terepet a felvonulásra. Nem tudom, hogy érte el, hogy elővédbe küldjék, mert lelkes volt ugyan, de az ilyen munkákban teljesen tapasztalatlan. Eleinte fintorogtunk, de végül csak kiderült, hogy hasznunkra válik: ha nincs ő és az a híres előrelátása, alighanem az első hetekben halálra fagyunk valamelyik hirtelen támadt hóviharban. Az a kényes gyomra meg hamar hozzáedződött ahhoz, ami felperzselt gyepükön várt ránk.

Szennyes munka volt, és a mocsok nagy része jóféle, helyben termett mocsok volt, mi csak tettünk rá egy lapáttal. A nomád-járta területek gyakorlatilag teljesen elpusztultak. Nem tudom, mit gondoltak, mégis mit esznek majd a hazaúton, de amit nem tudtak elvinni, azt módszeresen megsemmisítették. Nem mintha a számítottak volna ránk, feléjük ez az általános.

Ha csapdát láttunk - volt ott minden a mérgezett kutaktól kezdve a fertőzött élelmiszerraktárakon át a lesben álló, kiéhezett csürhéig minden, amit csak ki tudtak találni -, vagy megoldottuk egyedül, vagy jelentést tettünk és hagytuk, hogy a hadvezetés maga intézze az ügyeket.

Három emberem veszett oda a kilencből. Iarod ezalatt nyilat kapott a vállába, szablyavágást a lábára és buzogányt a derekába - a Fekete Angyalnak sok dolga volt akkoriban, így felejtődhetett az innenső oldalon. Kicsit erőltetett volt a mosolya.

Ahogy haladtunk előre, egyre biztosabbak lettünk benne: helyesen tettük, hogy nem vártuk ki a tavaszt. A falak alatt tomboló nomádoknak mindenképpen dűlőre kellett vinniük a dolgot, mielőtt végképp kifogynak az ennivalóból.

A hadvezetés erősen hajtott minket is, a harcoló alakulatokat is - a lézengő túlélőket faggatva kiderült, hogy Syburr tartja ugyan magát, de már csak alig, és hetek kérdése, hogy az üvöltő horda letiporja a védőket.

A vértés legények hetekig talpaltak, és ha alkalom adódott, még verekedtek is - mellőlük sorra dögöltek ki a málhások, de meneteltek Syburr felé. A portyázó hátvédeket, akiknek jobban kézre állt a fosztogatás és a gyűjtogatás, mint a tisztességes harc, szétszórták és levágták: veszteségünk alig volt, de tudtuk, hogy a nagyja a falak előtt vár ránk.

Mi ekkorra átlagosan három nappal jártunk a sereg többi része előtt: mindent megtudtunk, amit tudni kellett, és a lehetőségekhez képest elég csendesen cserkészünk be az ostromlott várost.

A baj a partra lépésünket követő harmadik héten szakadt a nyakunkba.

Rövidre fogom: belefutottunk egy sámantáborba, észrevettek minket, és fogságba estünk.

Ez az utóbbi persze szánalmasan hangzik egy felderítőtől. Mentségünkre szolgáljon, hogy a ránk rohanó szellemdögök azelőtt bénítottak meg minket, hogy elmetélhettük volna a saját nyakunkat. Meg aztán, mint az később kiderült, azzal sem járunk sokkal jobban, ha ügyesebbek vagyunk: az a démonokkal közösködő, karikalábú ördög így is talált volna rá módot, hogy valamiképpen visszabűvöljön a feledésből.

A nomádoknál a sámán amolyan papféle, de egyben kalmár is: lelkekkel és vérrel kereskedik, cserébe pedig hatalmat nyer a kisebb-nagyobb démonoktól. Egy kereskedőnek pedig - éppen önnek magyarázom? - tekintélyes készletekre van szüksége ahhoz, hogy folytonos és zavartalan legyen az ellátása. Nem minden helybéli végezte tehát nyíllal vagy pengével a szívében: a foglyok egy része a sámánokhoz került, akik cserébe jó idővel, kitartással és vérrel váltott szerencsével ajándékozták meg harcosaikat. A nomádok rövid életű szövetségének együtt tartásában nagy szerep jutott ezeknek a csupa csörgő, csupa lánc korcsoknak.

Mindannyian sokat tanultunk róluk a hadjárat során.

Egy kötélfalú karámban eszméltünk: még teteje sem volt. Úgy szitált ránk a hó, mint ünnepi fánkra a porcukor, csak mi ezt kevésbé álltuk. Legalább száz ember senyvedett ott, kitörni mégsem mertek. Példájukon okulva mi is kérdeztünk inkább, mint hogy nekiinduljunk, és arcba fejeljünk mindenkit, aki szembejön. A legtöbben földművelők, nemesi udvarok békeidőhöz szokott őrei voltak, de akadtak köztük sebtében felfegyverkezett martalócok is, akik a túlélőket sarcolgatták fogságba esésük előtt.

Körülöttünk egy egész táborra való vágott szemű szörmekucsmás sündörgött, láthatóan csak arra vártak, mikor próbálkozunk meg valamivel, és csatlakozunk a karóba húzott, karjukat-lábukat vesztve vinnyogó, elevenen kibelezett emberek kicsi, bűdös seregéhez.

Kondérokban hozták az ételt, naponta egyszer - idehaza még a disznók vályújába is jobb kerül, mint amit ott kaptunk. Ha az a borzalmas, erjesztett tejféleség nincs, talán ki sem bírjuk. Így azonban nem éreztük a hideget, az éhséget, sem pedig a kimerültséget. Csendesen sorvadoztunk napokig, és sorstársaink történetei meggyőztek minket arról, hogy ha meg akarunk lógni, mindent gondosan elő kell készítenünk.

Iarod olyan elszántságot mutatott azokban az időkben, amit sosem vártam volna egy városi jótét lélektől. Épp eléggel szolgáltam már együtt, de ha a helyzet reménytelenre fordult, mind imádkozni

kezdett, ahelyett, hogy gondolkodott volna.

A kölyök más volt: a kudarc ellenére sem torpant meg. Két emberemet vitte el a sebláz, akárhogyan küzdött is az életükért: öt percig gyászolt, és ment tovább. Akkor sem tört meg, amikor a sámán halott húsból gyúrt szolgálai letépték a nyakából Domvik szimbólumát, és az egyik démoni oszlopra szögezték úgy, hogy láthassa. Naponta locsolgatták friss vérrel, amelyet véletlenszerűen kiválasztott foglyok felvágott nyakából nyertek. Csak összeszorította a fogát, járta a karámot, és úgy tett, mint aki nem hallja a gurgulázást. Tette, amire a hite kötelezte.

Kevés lett a remény aznap, amikor a tábor vezetője, ez a másfél lábnál alig magasabb, görnyedt hátú kis szörny érte jött. Személyesen. Akkor láttam életem első sámánját, és szívem szerint egy nyílpuska komiszabbik vége előtt látnám szívesen azokat, akik túléltek a háborút: kérges lelkű görcs volt, aki többször ölt, mint én, csak ő élvezte is. Érte létezett ez a sátrakból épített mészárszék, a szava élet volt itt és halál. De inkább halál. Iarod akkorra már dülöngélt a kimerültségtől - álmában iz-
zadt, mint a ló, és kásásan motyogott, nappal pedig gyógyított, szavakkal, kevéske égetett szesszel és hevenyészett kötszerrel. Olykor csak megállt és reszketett, és percekig is eltartott, mire észbe kapott. Egyszer, egy jellegtelen, nyálkás hajnalon el-
mondta, éjszakánként az ólomszürke éghez könyörög, és hogy odafönt már készülődik a segítség - de persze nem jött más, csak még több hó.

Másnap sorsot húztak hármunkkal.

Rohadt dolog, de csak örömet éreztem, amikor kiderült, hogy nem én húztam a rövidebbet. Szegény Lortano, ott állt a végén, hitetlenkedve, kölyökképe csupa megdöbbenés, semmi félelem.

Háborúban hamar megtanulja az ember, hogy kell úgy nézni, hogy közben ne kelljen látnia: ha eleget iszom, annyira emlék-
szem csupán, hogy a kölyök sokáig szenvedett. Rémálmaimban visszatér néha a csupa acél, csupa vér látomás, Lortano pedig sikoltozik, amit a valóságban sosem tett.

Senki ne gyalázza előttem többé a kígyóföldieket: ha az a hírhedt barbár vér ezt teszi a nemes shadoniakkal, elkelne még be-
lőle több is.

Aznap már nem zaklattak minket, épp elég volt ennyi is, de Iarod sem tért vissza a sátrak közül. Közénk löktek viszont egy
nomádot, majdnem péppé is vertük. Úgy zuhintották át a köteleken, mint egy lisztesszakot, és előtte sem bántak vele kímélete-
sebben. Végül ketten fogtuk vissza a többieket, hogy szét ne tépjék: jobban hiányzott akkor a bosszú, mint a kenyér, de remél-
tem, ha sikerül talpra állítanunk, kifaggathatjuk, és nagyobb esélyünk lesz a kijutásra.

Nem volt már mit veszítenie: homlokán népe frissen ütött szégyenbilloga
vöröslött. Ha kint meglátják, hamarabb végeznek vele, mint hogy köpni tudna. Belediktáltam az utolsó korty törkölyünket, pedig azt a szabadulásunk utánra tartogattam, ettől
úgy-ahogy magához tért. Bekötöztük. Meglehetősen jól beszélt a pyart. Elmondta, azért került ide, mert kételkedett a hadjárat
sikerében és egyszer, részegségében, ostobának nevezte a vezéreket, és ugyanebben a mondatban lebarmozta a sámánokat,
amiért öngyilkos háborúba hajszolják a törzseket. Sokat járt korábban a pyarroníták fennhatósága alatt álló területeken - a
külhoni követek ígéreteiben meg nagyjából annyira bízott, mint mi őbenne. Összeadta a kettőt meg kettőt, és rájött, hónapok
kérdése, amíg a nomád seregeket eltakarítják a térképről. Mi syburriaknak mondtuk magunkat - szép dolog a bizalom, de nem
hiányzott, hogy az ostromlók megtanulják napfényes birodalmunk nevét.

Azt is elmondta, hogy vannak a táborban mások is, akik úgy gondolkodnak, mint ő, és ha elvisszük őket a mieinkig, és ga-
rantáljuk a sértetlenségüket, segítenek meglépni. Egyiküknek sem akarózott vesztésként megélni a háború végét.

Kiröhögtük.

Azért feltettem neki néhány keresztkérdést - aljas egy ribanc a remény -, és úgy tűnt, nem hazudik. Végül belementünk, hogy ha megszervezi nekünk a szökést, átviesszük őt meg a cimboráit. Nem érte be nemesi szavammal kevesebben - ismerte a dörgést a sanda nomádja.

Már régebb óta tervezhette az átállást: ügyesen és gyorsan csinálta. Tudta, hogy szorítja az idő - az elszuttogott, ártatlan üzenetek, a kézzel kézre vándorló, vászonba göngyölt fegyverek a spionok munkáját idézték.

Gyorsan készülődtünk, másnap reggel mégis elénk vágtak az események. A sámán visszatért, és úgy tűnt, csak félig szakadt ki a révületből. Tévelygő forgó szemekkel kezdett üvöltözni az őreinkkel. Még vonaglott is mellé. Azok meglepettnek tűntek, de engedelmeskedtek, különösen azután, hogy egyikükre átkot mondott a hirtelenebbik fajtából. Amikor a felhólyagzó arccal a földre zuhanó, forradásos képű harcost megláttam, megértettem, miért a feltétlen engedelmesség: ezt a sorsot még az ellenségeimnek is csak másnaposan kívánom.

Azután kitereltek minket a karámból, férfiakat, asszonyokat, gyerekeket vegyesen. Ott álltunk a lucskos kis téren, a tábor közepén, a sámán pedig lassan haladt előttünk végig, mint a marokszedő a földeken. Kezében vörösen izzó bélyeg, melyet mind-egyikünk homlokához érintett. Fújtatóra, szénre nem volt szüksége: izzott az a vas magától. Tudja a fene, azóta valahogy nem szeretem a sült hús sercegését.

Szó nélkül kihajtottak minket a sáttáborból. Nem értettünk semmit, a nomádunk pedig elájult az újabb billogozástól, így nem kérdezhettük meg a történetekről. Az a babonás rettegés, ami kísérőink szemében ült, legalábbis pestisre utalt. A kísérőink sorra maradoztak le, végül csak a sámán maradt.

El sem tudom mondani, milyen szívesen fojtottam volna meg, de elgyávultam, amikor eszembe ötlött a sárban hanyatt vergődő portyázó képe. A homlokom sajgott, a végtagjaim zsibbadtak, az éhség pedig marni kezdte a gyomromat - egy abrasó suhanc is könnyedén leterített volna akkor. Lehet, hogy százak álltak volna a helyemre, de azért valószínűbb, hogy nem.

Amikor látótávolságon kívülre értünk, akkor jött az igazi meglepetés, de már ujjongani sem volt erőnk, csak néztünk döbben-ten. A sámán forradásos arca elfolyt, és a következő pillanatban már Iarodot láttuk, ahogy félrehajítja az aszott bőrdarabot, és elkezd dobálni magáról a csörgőket meg a köpenyt, mintha égették volna. A szemünk láttára nyúltak meg az eddig varázsbéklyóba vert izületek.

- Odafent meghallgatták a könyörgésemet - közölte a meglepett tömeggel.

- Ez nem a Hétarcútól való - kezdte egyetlen megmaradt alárendeltem, Vacchio, aki örömmel mustrálgatta visszkapott, gyenge helyi darabot utánzó számszerűjét. Felajzva és felhúzza szegezte megmentője melléne, a vájatban kurta vessző. - Ez eretnecség!

Vacchiót sosem azért a bonyolult világnézetéért kedveltem, hanem azért, mert szerette a fegyvereket, tudta használni, és sosem kezdett veszélyes önállósodásba. A kölyök karján kidagadtak az erek, és a sokat látott veterán visszahőkölt a haragja elől. A hangulatváltás lehetett volna természetes is - megesik az ilyesmi a

legkeményebbekkel is -, de mi csak egymásra néztünk és
aggódtunk. Ez az indulat már túl volt azon, ami bárki épelméjű embert fűthet.

- Nem látom rajtad az inkvizítori stólát - vont vállat végül. - De mindegy is. A lényeg az, hogy kijuttattalak titeket a táborból, ahogy azt a vér és a becsület meg az összes többi megköveteli egy magamfajtától - mégsem járná tehát, hogy az éh- és a fagy-halálnak huzakodnia kelljen rajtatok. Ami azt illeti, a táborban hamarosan felüti a fejét egy végzetes belső válság: ha visszamentek, már csak az őrizetlen raktáraikat kell kifosztanotok. Bízom benne, hogy menni fog.

- Megoldjuk - feleltem, elengedve a gúnyt a fülem mellett. - Ha elosonunk délnek, talán nem néznek minket katonaszökevénynek vagy csapnivaló kémnek a harcostársak.

- Ahogy akard.

Iarod szemében nem volt semmi, csak megvető közöny, szája sarkában diszkrét mosoly, mint a nyerő lapok fölött - egy csupán általa ismert, gyilkos tréfa, amelynek a csattanója megéri, hogy évekig meséljék a felvezetést.

- Egyszer talán majd meglátogatlak. Téged, továbbá azokat a gondoskodókat, megfontoltakat és előrelátókat, akik túrték, hogy ide jussak, és élénken helyeseltek, amíg én idekint kínlódtam. Bár persze, az is lehet, hogy nem. Én ráérek dönteni.

Leintettem Vacchiót, aki szíve szerint gégen lőtte volna a leereszkedő modorú ficsúrt - nem voltam benne biztos, hogy megéri a nagy mozdulat végét. Azt pedig gyanítottam, ha rá is tud lőni, ártani aligha fog neki - most, hogy jobban odafigyeltem, még a hópelyhek is ívben kerültk. Többször nem láttuk, de amikor megtudtam, hogy a vele kapcsolatban állók elkezdtek eltűnedezni, sejtettem, hogy róla lesz szó.

Belekortyolt a borba, de a zamat teljesen kárba ment: a szemei a múltba révedtek, az arca pedig még az iméntinél is betegesebb színt öltött.

- Ennyi a történet, kereskedő uram. Nem olyan hősies, mint amit talán várt - de hát az igazság ritkán az. Szóhettem volna bele hínárfényt, hogy grandiózusabb legyen, de attól nem lesznek kisebbek a hősök és nagyobb a középserű.

- Öröm tudni, hogy Iarod a szívébe zárt - epéskedtem. - Tehát azért van itt, mert bizonyítéka van arról, hogy a féltestvérem visszatért Shadonba, és megkezdte a bosszúhadjáratát. Alighanem a túlélő bajtársát érte kellemetlen meglepetés - ha papi személy, vagy magas rangú tiszt találkozott volna egy szemberohanó nyílvezzővel, már az egész város ettől lenne hangos.

- Tudtam, hogy öröm lesz önnel együtt dolgozni.

- Tudtam volna nélkülözni, higgye el. Rendben van. A keresést én vezetem, mivel az én pénzem forog kockán. Firoccio, amint visszatér, el is különíti a főkönyvben az akció költségvetését képező négyszáz aranyat. Addig is tovább beszélgetünk,

ahogy azt urak között illik.

Mást várhatott, látszott a szemén, de nem állt szándékomban a lábához dörgölőzni, hiszen tudtam, sem pénzzel, sem kapcsolatokkal nem rendelkezik – mindazt, amivel fölénybe kerülhetne az árnyékok között lebzselő féltestvéremmel szemben, csak nálam találhatta meg, és én mocskosul meg akartam kérni az árát. Ha pedig valami önfejűségre ragadtatná magát, nos... szélsőséges esetben mindig lehet keríteni egy készséges várfalat.

- Még lesz néhány kérdésem, ahogy előrehaladunk, és elvárom, hogy mindenre őszintén válaszoljon, akármilyen belső információt érint is: nem fogom megöletni sem magamat, sem az embereimet, mert önnek titkokhoz támadt kedve. Nem kérdezek olyat, aminek nincs köze az ügyhöz. Hazudni egyszer lehet. Az együttműködésünk addig tart, amíg a bűnöst elő nem állítjuk, és vagy a magunk, vagy a törvény eszközeivel eszébe nem idézzük a Hétarcú vonatkozó tanításait. Megértett?

Megértett. Cseppet sem tetszett neki, de felfogta, hogy komolyan gondoltam minden szót. Láttam, felmerült benne az ellenál-lás gondolata, vagy hogy visszatáncol, és magamra hagy a problémával.

- Ha ezek a feltételek megfelelnek önnek, személyemben nyert egy üzlettársat. Ha nem, be kell érnie egy újabb ellenséggel.

- Megegyeztünk - bökte ki végül Del Secharis, és a kezét nyújtotta. Nyálkás és hideg volt a kézfogása, de a marka erős volt, és úgy szorított, mint fuldokló a felé vetett kötelet.

Firoccio nem sokkal később esett be, és ázott haját szárítgatva battyogott fel a lépcsőn: úgy látszott, eléggé megviselte a tudakozódás. Szűkre szabott beszámolójából kiderült, hogy bár a test eltűnt, beszélt a szemtanúkkal, a közelben kószáló jóléertesültek többségével is. Az a ritka fajta volt, akit döbbenetes emlékezőtehetséggel vert meg a Hétarcú: úgy kellett megtanulnia a feledés képességét néhány szolgálatkész szerzetestől. Ha a bőkezű adományon váltott, két éves, kíméletlenül alapos képzés nincs, mára már bizonyosan beleőrült volna a rá nehezedő emlékekbe. Így viszont egész könyvtárak fértek el a gyorsan kopaszodó homlok mögött, és elég volt ránéznie a helyszínre, hogy pontos vázlatot rittyentsen az elé tett rizspapírra.

A merénylő kereket oldott, mielőtt a csendbiztosok bemasírozhattak volna, csak a ruháját és az arcát felejtette egy bokorban: legrosszabb sejtelmeim igazolódtak be, amikor kiderült, hogy a bőrből és izmokból varrt maszk – amely elfoszlott, mielőtt a vizsgálók a markukba kaphatták volna, de a kopaszodó titkár tekintetét nem kerülte el – egy gyalogos zsoldosé volt, aki nemrégiben tért haza a hadjáratból.

- Vacchio - fintorgott kényelmetlenül Del Secharis. - Elég bizonyíték ez neked, Radano uram, vagy várunk, amíg több hulla is kerül?

- Ha szűkmarkúnak találja a felajánlást, még mindig kalapozhat a főutcán - mordultam rá. - Úgy néz ki, hogy fel kell élesztenem néhány méltatlanul elhanyagolt kapcsolatomat. Jobb lesz, ha sietünk: holnap

ilyenkorra meglehet, már az inkvizíció vér-
mes vizsgálói rúgják ránk az ajtót. Firoccio, te intézd el a könyvelést, és
szólj a szolgáknak, hogy üssenek össze valami késői
ébresztőt, de vödörszámra mérjék, mert alvásra nem nagyon számíthatunk.

Az íróasztalon tornyosuló kupacból kisalakú, kopott bőrkötésű könyvet bányásztam elő, amelyben nevek, ide-oda nyilazott jegyzetek, pletykák és pénzen vett értesülések tobzódtak nehezen áttekinthető összevisszaságban. Rágódtam rajta egy darabig, amíg kiválasztottam a megfelelő személyt: nem csak hogy otthonosan kellett mozogjon az isteni tör

vények árnyasabbik oldalán, de olyasvalakinek kellett lennie, akit viszonylag rövid idő alatt puhára főzhetek. Az idő szorított, a lapockáim között pedig viszketni kezdett egy megvakarhatatlan pont, ahová, ha rosszul taktikázom, hideg tör, vagy acél-hegyű vessző vés maradandó bőrhibát.

- Megvan - mondtam aztán -, azt hiszem. Ha Sidgar visszajön, küldjétek a fürdőbe, beszélni akarok vele. Én addig igyekszem formába pofozni magam. Del Secharis úr pedig, remélem, lesz olyan belátó, hogy észrevétlenül távozik.

Öt perc múltán Gerthard már a fürdőben ért - ez azt jelentette, hogy az egykori felderítő elhagyta a házat.

A helyiséget újra kellett meszeltetnem és a padlót is újra kellett rakatnom, mert a penész egészen belepte. Az átalakítás után már teljes megelégedésemre szolgált: jóleső dörmögéssel borultam be a dézsába, és kevés sikerrel igyekeztem elűzni borúlátó gondolataimat.

Sidgar már borotválkozás közben talált rám: bizalom ide, bizalom oda, az én torkomnál csak senki ne kaparásson pengével.

Háromszor kellett a szavába vágnom, amíg a lényegre tért - lelkesedésével néha teljesen az idegeimre ment. A szót viszont éppoly jól forgatta, mint a kurta kardot, amitől egy pillanatra sem vált meg.

Kiderült, hogy az Egyház komolyan felbolydult az eseményen, és hogy a meghívottak otthonai közül többet felkerestek már a stólás, kőarcú kérdezők. Kíváncsi lettem volna, miért nem rajtam kezdtek, de jobb híján hálát adtam az illetékeseknek a haladéért.

- Lenyűgöző - morogtam, és letöröltem államról a habot. Pár szóval beavattam a felderítő érkezésének és meséjének részleteibe, és néhány keresetlen jelzővel elmondtam azt is, amit Del Secharisről gondoltam. - Mostantól még óvatosabban kell kutatnunk. A helyzet szerény becsléseim szerint is megérett egy kétségbeesett húzásra - ha sikerül, még kitörhetünk a kelepceből, ha nem, akkor vesztettünk pár szép napot. Ki vele, ifjanc, tartod még a kapcsolatot a Szürkecsuklyásokkal?

Ezt elvileg nem kellett volna tudnom, és ha nem szorít a kapca, nem is borítom a félig kikupált vadóc nyakába a szennyest. Sidgarban benn szakadt a szó, és elgyötörten pillantott felém.

- Muszáj ezt?

- A legteljesebb mértékig. Ha nem vetted volna észre, pár napon belül vizsgálódni fognak körülöttünk, és az, bizony mondom neked, nem lesz kellemes, hacsak nem találunk magunknál érdekesebbeket, akire rávezethetjük az Egyház hú kopóit.

- Tudnod kell, hogy soha nem ártanék neked - nézett rám azokkal a nagy, ártatlan szemeivel. Hétpróbás alak volt, de akadt annyi esze, hogy megbecsülje a biztos hátteret, amit a Brannad ház jelentett

neki.

- Persze. Ha nem arra használtad volna a kapcsolataidat, hogy megóvd az üzletemet tőlük, már nem az én kenyereimet falnád. Tudom, hogy vonzódsz a nagy szavaikhoz, de jobb, ha tudod, az igazi hasznuk nem a jótékonykodásból, hanem lopásból származik.

Friss gúnyát öltöttem, és amíg öltözködtem, hagytam, hadd főjön a saját levében.

- Hozz össze velük, és én módot adok nekik, hogy öregbítsék a jó hírnevüket. El tudsz juttatni Suttogó Drasciero elé még ma este? Gondolom, még mindig ő a kislefőnök a környéken. Ha felfelé bukott, akkor mást kell választanunk: nem akarom, hogy túl nagy erők mozduljanak meg a mi kis családi problémánk miatt. A következőket kéne mondanod...

Utáltam az egészséget. Utáltam az estét, a sötétséget, a kapualjakból fürkésző vadállatszemeteket, a fém csillanását a látómezőm peremén, a csoszsanó lépteket. Ez nem az én terepem volt, és ezt hozzáértő módon éreztették is velem: az apró hibák sorozatában gondosan koreografált táncot sejtettem, ahol minden lépés arra ment ki, hogy elbizonytalanítson. Amint erre rájöttem, erőnek erejével zártam ki tudatomból a zavaró jeleket: az, hogy idáig eljutottam, menlevélnél ékebben bizonyította, hogy a Szürkecsuklyások helyi rosszarcúja kíváncsi az ajánlatomra. Más kérdés, hogy ha nem tetszik neki, amit hall, a virradat egyike lehet beteljesületlen álmaimnak.

Utamra csak Sidgar kísért el, ő mellettem lépkedett, testével védelmezve. A vezető, egy éltes, látszólag ártalmatlan kézművesféle, akivel Radathos terén találkoztunk, lassan terelgetett a mind szűkebb utcákon. Amikor tekintetem elhagyta a bizonytalan ereszeket, ijedten nyugtáztam, hogy nem kívánt társaságunk egyik tagja egy pillanat alatt lelopta a köztünk lévő távolságot. Hangtalanul lépett mellénk, csak diszkrét köhítésére neszeltünk fel. A kézműves ezalatt elpárolgott.

Arcára a hírhedt csuklya vetett árnyékot, csak kemény szemei villantak elő alóla.

- Radano Brannad?

- Személyesen. Önnel kellett találkoznom?

- Csak a magasba vezető lajtorja egy foka vagyok - idézett valami ódon iratot, de akkor sem jutott volna eszembe, melyiket, ha helyben máglyacölöpre köttetnek érte. - Ha lenne szíves?

Értetlenül bámultam a felém nyújtott tenyeret, aztán észbe kaptam, és tokostul adtam át az övemem függő tört. Sidgar tekintélyes fegyverkészletet rejtegetett abban a szűk ujjasban: a klántag elismerően biccentett a változatos helyekről előkerülő dobókések, török, hurkok és fúvócsövek láttán.

- Hálás vagyok a belátásáért - a karcos hangban mosoly érzett. - Távoztukkor természetesen visszakapják valamennyit. Most pedig, ha megengedik...

Sűrű szövésű kendő került elő, és takarta el szemem elől a kék hold fényét. Éreztem, hogy körbeforgatnak párszor, csak épp annyira, hogy sejtellem se legyen, merre is állok. Füttyjel hangzott fel, és patkócsattogás, kerékszörgés kíséretében elénk gördült egy átjáró alól valami nagy és négylovas.

Erős kar segített fel, és megindultunk. Hogy meddig mentünk, azt meg nem tudnám mondani: az időérzék az irányérzék után a második, ami feladja ilyen helyzetben. Átkeltünk egy hídon, az biztos.

Amire megérkeztünk, sikerült legyűrnöm a gyomromban gyűlő, savanyú gombócot. Kapu jött, aztán lépcső, fegyverek csörögtek, beszélgetés halt el a közeledtünkre, de akadálytalanul haladtunk. Fojtott kérdések, fojtott jelszavak - nem is fárasztottam magam azzal, hogy megpróbálom megjegyezni őket, holnapra úgyis megváltozik az összes.

Aztán szemem vágott egy polcra való lámpás fénye, és mire kipislogtam a könnyeket, második vezetőnk is felszívódott, és magunkra hagyott a Szürkecsuklyások egyik kisebb potentátjával - olyasvalakivel, aki könnyedén elrendelheti a halálunkat, és mégis nekem kellett megszorongatnom őt.

Karcsú volt, mint a kardpenge, karján-vállán szíjas izomzat feszült. A kámzsát mélyen szemébe húzta, nehogy le tudjam írni az arcát a hatóságok előtt. Ruhája, ahogy az oldalán lógó törkard is, megért egy kisebb vagyont - Sidgar nem túlzott, amikor azt állította, hogy a gazdagság mellett stílussal is megáldotta a Jóság Forrása. Egy gyors körülpillantás meggyőzött arról, hogy magunk voltunk a szobában - a láthatatlan figyelők más lapra tartoztak, de a saját érdekében reméltem, hogy a Szürkecsuklyások legendás diszkréciója ránk is kiterjed.

- Örülök, hogy megismerhetem - kezdtem, de inkább annak örültem, hogy nem remegett meg a hangom. - Az ügy, amiért ke-
restem, kínos természetű, az itt jelenlévő bizalmasom pedig meggyőzött arról, hogy érdemes vállalnom az utazás fáradságait.

- Az ifjú Sidgar tett néhány kisebb szívességet a klánunknak, ez azonban önmagában kevés lett volna a találkozó létrejöttéhez
- hangzott a csuklya takarásából az azonosíthatatlan suttogás. - Tagjaink közül többen kezességet vállaltak érte, amit önről
azonban - meg mertem volna esküdni, hogy mosolyog - nem mondhatnék el.

- Megértem az óvatosságát - bólintottam. - Ha az értesüléseim végképp cserben nem hagynak, klántestvérei kínosan félreértelmezik a kalmárok szerepét az isteni rendelésben, de ezen jelenleg túl nagy munka lenne változtatni. Ha az erkölcsi szempontoknál maradunk, érje be annyival, hogy évente jelentős összegekkel támogatom a kikötő-közeli ingyenkonyhákat...

- ... és busás hasznot húz a hálás koldustestvériségek által továbbított értesülésekből.

- Nem tagadom. A jótékonyság üzlet - akkora üzlet, hogy egész bűnszövetkezeteket tart el, nem igaz? Nem véletlenül loptam el az ötletet.

- El sem tudja képzelni, hogy vannak olyanok is, akik nem csak a saját hasznukat lesik?

- Dehogynem. Én tartom el őket, adó, vám, illeték és adomány formájában. A segítséggel pedig több száz nincstelen húz-
za ki évente a telet - vontam vállat -, így teljességgel érthetetlen előttem, miért lenne méltóbb nálam az, aki egyszerűen csak tartózkodik a kifosztásuktól.

- Talált. Egyszer, ha alkalom adódik, örömmel megvitatnám a kérdést, Brannad uram, de, mint azt szavak nélkül a tudtomra adta, szűkében vagyunk az időnek. Talán helyénvaló lenne, ha a lényegre térnénk inkább.

Halkan sóhajtottam, és félretettem nehezebb időkre a következő, átvezető

mondatot. Helyette összefoglaltam inkább, amit a felderítőtől és a saját kutatásaim alapján megtudtam.

- Ronda történet - summázta Drasciero. - Az, hogy a megoldással az egyházi és a világi hatóságoknak is szívességet teszünk, jótányival sem csökkentei az árat, attól tartok. Sőt. Van sejtelve arról, hol találhatjuk meg?

- Valószínűleg fogadóban szállt meg, valamelyik kieső helyen, a kilétét igyekszik titokban tartani, és időnként rohamok gyöttrik.

- Ez elég kevés - jegyezte meg a Szürkecsuklyás. - Valami, amin elindulhatnánk?

- A számszeríj? - vetette közbe Sidgar, és megborzongott pillantásaink kereszttüzeiben, de szakértő hangon adta elő, amit tudott. - Gyorsított töltőrendszerű, célzó távcsővel, a hasznos lőtávja bőven száznolcvan láb fölött - még sosem láttam hasonlót, és nem hiszem, hogy megválna tőle.

- Lehet, hogy elrejtette valahol - feleltem -, amikor pedig nem használja, alighanem tokban tartja.

- A fegyvermesterünk alighanem képes lesz beazonosítani a számszeríjat, és ha a Hit Védelmezője ránk mosolyog, ez alapján talán a nyomára akadhatunk. De ez a keresés sem lesz kimondottan olcsó.

- Honnan is sejtettem? És ne feledje: ha megtalálják, nekem szóljanak először. A sorsáról magam akarok dönten.

- Fizetni ráér utólag is. És, hogy garantálhassuk a fizetőképességét, először arról kell gondoskodjunk, hogy megérje az alkalmat.

- Remélni sem mertem ilyen segítséget - mondtam, és ez egyszer komolyan is gondoltam. A Szürkecsuklyások elég keményen védik az érdekeltségeiket, ezt magam is tudtam, de nem nyugtatott meg egyértelműen a gondolat, hogy mátol én is ezek közé tartozom.

Zekém zsebéből előhalasztam a négyrét hajtott papírost, amelyen Firoccio biztos vonásai jelölték a levedlett bőr homlokára ütött billog vonalait. Bár csak egy pillantást vetett rá, biztos voltam benne, hogy tökéletes munka.

- Még valami. Ez egy nomád jel - magyaráztam -, a túlélők közös öröksége. A homlokukba égették, tüzes vassal. A legtöbbjük alighanem a hadszíntéren maradt, és éhen vészett, halálra fagyott, vagy most keresi a boldogulását a menekültek között. Hogy mi a jelentősége, arról fogalmam sincs.

- Testvériségünk olykor igénybe veszi szakértők segítségét, ha hasonló nehézségekkel kerülünk szembe. Hallgatásukat éppoly drágán mérik, mint a tudásukat - bízom benne, hogy készült váratlan kiadásokra, mert a beavatottak szolgálatait nem ezüsttel mérik. Mondanom sem kell, hogy ez jelentősen emeli az árat.

- Mekkora a teljes összeg? - kérdeztem lemondóan.

- Háromszáz arany, a közvetítő jutalékát is beleszámolva, ha veszteségünk nem keletkezik.

Elhültem. - Borsos - billentettem félre a fejemet, hogy kiűzzem a nyakamból a hirtelen támadt görcsöt. - Legyen százötven,

és ajánlok három jó közvetítőt, akik alkalmasak hosszú távú együttműködésre is.

- Orgazdákat?

- Milyen durva szó! Becsületes kereskedőkről beszélünk, akik hajlandók tisztázatlan eredetű javakat is fuvarozni, menlevéllel, viszonylag olcsón.

Orgazdából sosincs elég, és sosem lehet túl sok. Ami azt illeti, hirtelenjében csak kettő jutott eszembe, de kockáztatnom kellett: ha hazaérve nem talállok valami óvatos, de meggyőzhető hajóskapitányt, hát lábon felzabálom a családi könyvtárat.

- Honnan tudjam, hogy nem dolgoznak másnak?

- Fogalmazzunk úgy, hogy megválogatom az üzleti partnereimet, és bizonytalanul érzem magam, ha nem vagyok jól informálva felőlük. Megadok két nevet most, egyet teljesítéskor, önnek mást sem kell tennie, mint leellenőrizni - a megállapodásunkat ráérünk átértékelni akkor is, ha valamelyikük nem bizonyul megbízhatónak. A törvényesség látszatára minden körülmények között ügyelnem kell, különösen most, hogy ennyi pénzem fekszik a háborúban.

- Kétszázötven és az első tíz üzletet a Brannad ház közvetíti, a szokásos javadalmazás alapján.

Kínos. Ha ezek után lebuktatom bármelyik szállítmányt, hát rámegy a családi kassza, hogy kimagyarázzam magam. Már ha sikerül egyáltalán. Sebj, gondoltam, van még ütlap ott, ahonnan az előzőtl kihalásztam - csak arra az esetre, ha engem akar-nának koncként használni.

- Kétszáz és megalkudtunk.

- Kétszázhusz.

- Kétszáztlz, de ennél feljebb nem megyek. Elvégre sok éhes szájat kell etetnem, és a kenőpénzeket is fizetnem kell valami-ből. A Savarini házon keresztül kérem a szóban forgó szállítmányokat, alkalmanként legalább egy hajórakományra válót. És gyalogsági felszerelés legyen. Kard, lándzsahegy, vért, számszerlj, nekem egyre meg, csak sok legyen és minőségi.

- Megállapodtunk - bólíntott Drasciero. - Három nap múlva legyen készen.

- Az üzlet megkötetett - bólíntottam elégedetten. - Gondolom, a visszaút ugyanúgy történik majd, mint ahogy idekeveredtünk.

- Természetesen. Öröm volt önnel üzletelni, Radano uram - a jövőben nem találkozunk személyesen.

Belevigyorogtam az arcom elé terített kendőbe. Hát persze, hogy nem találkozunk, gondoltam, de csak ha nem kényszerítesz rá.

Győzelmi indulót dúdoltam, ahogy kikísértek.

- Hígrágyát se ér ez a feketeleves, akármit mondjanak róla Erionban - dűnnyögttem magam elé, de azért ledöntöttem a csészék alján lötyögő maradékot. Fáradtan dörzsöltem a szemeimet, ami nem volt jó jel, mert még aznapra össze akartam hozni egy találkozt, ami majdnem olyan fontossággal bírt, mint az előző.

Az asztalomt és az erősen emberszagú széket körbevették és elborították a jegyzetek. Reggel volt, a fejem tompán sajgott, és igyekeztem helyre tenni magamban mindazt, amit megtudtam. Nehezen ment.

A Szürkecsuklyások az éjszaka folyamán egész kis hírláncot szerveztek a házam

köré: sokan foglalkozhattak a kutatással, de gyanítottam, hogy a hasznát a helyi vezetés fölözi le.

Kialvatlan voltam, de túlságosan nyugtalanított az ügy ahhoz, hogy aludni tudjak - olykor elhanyagoltam ugyan a széket, de a rémálmok körvonalazatlan emlékei meggyőztek arról, hogy a pihenés egyelőre meglehetősen távoli lehetőség.

Iarod sosem értett máshoz, mint hogy bajt keverjen. Már a születése is rémítően kínos körülmények között történt, a helyzet pedig csak rosszabbodott azóta - azzal, hogy sikerült végül az első vonalba küldetnem, csak tápot adtam az eddig is elég kényelmetlen pletykáknak. Ami igazán ironikus volt az egészben, hogy maga akarta a lehetőséget, ő jött oda hozzám. Apám, aki mindig is ellentmondásosan viszonyult hozzá, sosem tekintett rá valódi örökösként, így félig kívülállónak neveltette, olyasvalakinek, akihez problémamegoldóként fordulhatok. Személyes meggyőződése, hogy bár hétféleképpen tudott ölni egy kitépett jegyzetlappal, az igazi elkötelezettségnek mindig is híján volt. Egy olyan kard volt, amit nem lehet kihúzni a hüvelyéből, így aztán lehetett bármilyen éles.

Igazi pénzpocsékolás.

Emlékszem, amikor öt évnyi szenvedés és többszöri, kemény hangú viták után végül felkeresett, hogy protezsáljam be a hadsereg kötelékébe, elküldtem. Ismeretségeim akkoriban kezdtek el formálódni, mivel a felkészülés során bővült a hadiszállítók kiváltságosainak köre - többek között velem is, hiszen hogyan is hagyhattam volna kihasználatlanul egy ilyen történelmi lehetőséget -, és nem akartam, hogy a tárgyalási pozíciómat halomra döntse egy rosszkor jött szívességekérés.

De ő, most az egyszer, kitartott valami mellett. Elegem lett belőle, és tettem neki egy ajánlatot: megszervezek neki egy találkozót egy komoly fontos és magas rangú tiszttel, és ha őt meggyőzi, felőlem megölelheti magát. Cserébe azonban jobban teszi, ha elfelejti a nevem és az arcom, mert befektetésnek és családtagnak egyként becsődölt - keményen fogalmaztam, ami azt illeti, és a szemén látszott, hogy ezúttal túl messzire mentem.

A bemutatója meglehetősen látványosra sikerülhetett, mert két hét múlva már utazott is. Furcsa - amikor én kértem meg valamire, mindig elutasított vagy egyszerűen cserben hagyott, mielőtt végleg lemondtam volna róla. Del Divario hálásan rázogatta a kezem, amiért ilyen embert adtam a keze alá. Az ajánlatát viszont egy petákkal sem volt hajlandó emelni.

Nincs hála a világon.

A viszonyunk tehát közel sem volt felhőtlen, ez megmagyaráz egy s mást - a Del Secharis által említett, démoni átalakulás háttere viszont formátlanul kavargott a fejemben. Sosem konyítottam a szellem dolgaihoz, ami engem érdekelt, az valamilyen szinten mindig összefüggött a kereslet és a kínálat összeboronálásával.

Felrémllett előttem Del Secharis arca, a mozdulatai, a keze tartása, a szőnyegen doboló csizmák halk nyikorgása, és rájöttem, hogy mindvégig képtelen voltam tisztességesen olvasni a gesztusaiban. Megtévesztő, egymásnak ellentmondó jelek. Belefingtam a savanyúan szaglós csészébe. A felderítő alighanem eltitkolt előlem valamit.

Ha nem is szívesen, de legalább gyakran látott vendégnek számítottam néhány

magasabb rangú gyalogsági tiszt háza táján. A katonai bálokra, persze, sosem kaptam meghívót, beértem azzal a tudattal, hogy a követeléseimet nagyjából rendben teljesítik.

Augusto Del Divario az a fajta kapitány volt, aki mindig gondoskodott arról, hogy közte és az ellenség között legalább egy seregtest legyen. Nem túl bátor magatartás, szentigaz, a háborút viszont rendszerint a hozzá hasonló emberek nyerik meg, nem

azok a kötözni való bolondok, akik egy „Utánam!” kiáltással letudják a taktikai tervezgetést. Azokat ugyanis rendszerint kettévágják valami naggyal és élessel, vagy nemes egyszerűséggel éhen döglenek, amikor az utánpótlási vonalak végleg feladják.

Nem volt gyenge ember, erről azért gondoskodott a tisztességes táplálkozás és testedzés, de kézitusaiban bármelyik testörömmel, sőt, talán még a főszakácsommal szemben is alulmaradt volna. De tárgyalni és alkudni, azt nagyon tudott.

Amint Syburr alól sikerült eltakarítani a nomádokat, azonnal hazakérette magát, hogy az újjáépítéshez szükséges utánpótlásról gondoskodjon. Más szavakkal: hogy megkapja végre, ami jár, és zsírosra keresse magát az ajándékokon, biztosítékokon és jutalékokon. Az egyszeri talpast persze fellógatják, ha fosztogat és elveszi a menekültek szájától az ételt – ami kicsiben még gyomorforgató, nagy tételben már egészen más megítélés alá esik, különösen, ha az ember saját könyvelésében jelentkezik. Bevételeként.

És még én vagyok a lelketlen.

Akár bejelentés nélkül is besétálhattam volna, ha lett volna merszem megpróbálni. Mivel véletlenül a fülembe jutott, hogy manapság inkább a városbeli vendégházában mulatja az időt, megkíméltem magam a felesleges utazgatástól. Elküldtem hát Firocciót, hogy tudassa a kapitánnyal látogatási szándékomat. Ismertek már, mint a rossz pénzt: a háború elején gyakran megfordultam a Divario család birtokán, ahová a jó hatvan éves családfő pihenni, üzletelni és konspirálni járt. Oh, persze, semmi koronaellenes nem történt a délutáni tea mellett – csak a szokásos tülekedés a rangért és az előléptetésért.

Del Divario még mindig alacsony volt, de tömzsi alkata már inkább volt izom, mint háj – azon kevesek egyike, akiknek láthatóan használt a háború. Táskás szemeit ravaszkan hunyorította, amikor az asztalhátú lakáj elé vezetett. A kertben ült, ölében vaskos könyvvel, széke széles karfáján egy kupa könnyű bor.

- Radano - köszöntött vidáman. Az arcán láttam, ha nem én keresem, egy héten belül ő küldet értem, és rájöttem, hogy az élelmiszer-kivitel hamarosan példátlan felfutási időszakba kerül. - Örülök, hogy erre vetődtél. Mi járatban?

- Hoztam egy lapot, az egyik oldalán az van, hogy „Jó hír”, a másikon pedig az, hogy „Rossz hír”. Melyiket olvassam először?

- Kezdd a jóval, és tölts magadnak valamit. Kimerültnek tűnsz.

- Átpártolt hozzám egy közvetítő - zöttyentem a felkínált székbe -, aki a hadsereg kötelékein kívül álló fegyvermanufaktúrákkal áll kapcsolatban. Úgy tűnt, az előző megbízó nem akarta kifizetni azt a horribilis sápot, amit kértek. Ennek ellenére már lepecsételve ott áll egy hajóra való jóféle acéláru, és napról napra veszít az értékéből. Ismersz: gyűlölöm a céltalan pazarlást, és gondoltam, e nehéz időkben a bajba jutott kézművesek segítségére sietek. Ebből a leckéből, úgy tűnt, mindkét fél tanult azóta: a manufaktúra árai legalábbis épp annyival mentek lejjebb, hogy neked is érdemes legyen megfontolni az ajánlatukat.

- Nagy róka vagy te, Radano - csóválta a fejét. - Le merném fogadni, hogy ez az üzlet csak úgy ajándékként esett be neked.

- Átláttál rajtam - vigyorogtam rá. - De persze, az új egység, amelynek az élére nemrégiben neveztek ki, közel sincs olyan jól felszerelve, mint amit egy hozzád hasonlóan képzett és elismert tiszt jószántából felvállalna - és ha már a születésed napját elmulasztottam méltóképpen megünnepelni, gondoltam, bepótolom ezzel a különleges ajánlattal.

- Rendben, erről még beszélünk. És most azt mondd el - kortyolt a borba Del Divario -, mit kérsz cserébe? Mert nálad mindig rossz hír, ha kérned kell. Talán azért, mert az elbűvölő modorod miatt ritkán kapod meg szívességgént, amit akarsz.

- Családi átok lehet. Már ajándékot sem mer tőlem elfogadni senki. Amit meg akarok tudni, az az, hogy kicsoda ez a Del Secharis, és mi köze az öcsémhez. Kérdeztem már, amikor Iarod halálhírét vettem, de akkor az családi kíváncsiság volt, most pedig messze túl van azon.

- Most sem mondhatok többet, mint akkor - tárta szét a kezét az őszülő kapitány - A titkok egy részét feljebbvalóim, más részüket barátaim bízták rám, és egyiküknek sem okoznék szívesen csalódást.

- Én pedig nem vagyok más, mint egyszerű üzletfél, akinek csak bizonylat ellenében fordítasz hátat, megértem.

- Nem személyes.

- Akkor nincs más választásom: érdekeltté kell tegyelek. Nem vártam meg, amíg felhördül.

- Ha nem jutunk az ügy végére, akkor előbb-utóbb le fog lőni mindkettőnket egy eszelős, aki jó eséllyel az én édes féltestvérem. Egy mesterlövész számszerűjjal, amelyből - mintegy mellékesen - tegnap ilyentájt adtak le rám néhány figyelmeztető jellegű lövést, vesetájékra. Az egyetlen szerencsém, hogy csapnivalóan célzott, pedig alig álltam rongyos száznolcvan lábnyira. Igen, tudom, a hivatalos változat szerint halott, de tudjuk azt is, hogy vannak tiszteletlen hullák is széles e világon. Az az Iarod Brannad például, aki a nomád kultúra felfedezésére tett, tanulságos kirándulása előtt még egy jó kis hátbaszúrástól is visszariadt, pedig az tiszta munka, nem úgy, mint a könyvelés.

Ez benne szakasztotta a tiltakozást.

- Ugye, hogy érdemes végighallgatni a történetet? - Pláne, ha még azt is elmondanám, hogy kitől hallottam... Legalábbis azt a változatot, amelyet egyelőre jónak láttam kitálatni: a Szürkecsuklyásokkal való kapcsolatomat például teljességgel személyes alapokra kívántam helyezni, a kölcsönös bizalom jegyében. Azt sem szándékoztam neki egyelőre elmondani, hogy az információim forrása éppen Del Secharis. Rájön majd magától is.

- Veszélyes - összegezte az elmondottakat a kapitány és nyugtalanul ráncolta a homlokát. - Nagyon veszélyes. Nem tudom, ki fecsegett, de bízom benne, hogy az ügy lezárultával ezt is megosztod velem. Tudnod kell, hogy a nomádok módszereit titkoljuk, ahol lehet, mert a nyugati helytartók eléggé gátolják már most is az ottaniak végleges meghódítását. Büntetőakciók, felkoncolt sámánok és felperzselt kegyhelyek - ilyen körülmények között elképzelhetetlen a nyugalom. És, ha a látványos csatajelenetek helyett az efféle apróbb poklokra összpontosítanak a figyelmüket, épp elég bolond akadna, aki úgy fejezné ki hazafiságát, hogy pénzeli ezeket a mészárosokat.

- Megértem az aggodalmadat - jegyeztem meg -, de a helyzet az, hogy a bemutatót ezúttal házhoz hozták. És az, hogy ilyen könnyedén elfogadod, amit mondtam - még a faggatózástól is tartózkodtál - valószínűsíti, hogy időközben újabb gyilkosság történt. Erről még nem értesültem, pedig figyeltem a pletykákat, elhiheted. Ez arra utal, hogy titokban kellett tartani a halála körülményeit. Ebből pedig a tények ismeretében már egyenes a következtetés, hogy Hyeromo Forvician temetésére megkezdtek az előkészületeket.

- Látod, ezért nem engedlek a hadvezetés közelébe - vigyorodott el Del Divario.
- Tíz év alatt kifosztanád a tartományi seregeket a pénzügyi manővereiddel.

- Túlbecsülsz - vontam vállat. - De, ha elmondanád, amit tudnom kell a vidám táborozás kevéssé ismert túlélőjének előéletéről...

Nagyot fújtatott, aztán belekezdett.

A Del Secharisok régi család voltak, olyannyira, hogy a Belháborúk idején többen is kitüntették magukat közülük, az ilyenkor szokásos felmagasztosulás azonban elmaradt: a tartományúri szék helyett továbbra is beérték a katonaélettel. Hűségük a Koronához és az Egyházhoz töretlen volt, jóhírük mégsem volt makulátlan - időről időre nyugtalanító híresztelések kaptak lábra holmi lappangó, és szörnyű tettekre sarkalló indulatról, amelynek eredményeit sokáig rebesgette a köznép. Valódi bizonyíték persze sosem került, legalábbis nem olyasmi, amivel törvény elé lehetne idézni kétségbevonhatatlanul érdemdús személyeket.

- A Del Secharisok helye a támadó ék - idézte fel maga előtt a jegyzőkönyvek betűjét a kapitány -, és ez most sem volt más-ként: a kopaszodó, reszketeg családfő az asztalt verte felindulásában, amikor megtudta, hogy egész életében felderítőnek nevelt harmadszülöttjét csak a második hullámban szándékozták bevetni. Megrángatott hát pár szálát, a parancsot pedig felülvizsgálták: Artem Del Secharis a Tűzdarazsak, e kíméletlenségükről elhíresült felderítő-árnyékjáró kompánia egyik első vonalbeli rajának vezetője lett.

- Ilyen könnyű oda bekerülni? - szóltam közbe, csak hogy megolajozhassa a torkát.

- Fenéket. Tűzdarázs volt már azelőtt is, teljes joggal, több kemény akcióval a háta mögött.

Mint kiderült, vezetőként csúnya hibának bizonyult. Való igaz, mélyebbre nyomult előre, és többet tudott meg, mint bárki más, de közben elfogadhatatlan veszteségeket szenvedett.

- A Tűzdarazsak kiváló társaság, de azokat a vesszőfutásokat még ők is csak szerencséivel élhették túl. Idővel pedig mindenki kifut a szerencséjéből. Egy darabig feltöltötték a raj létszámát, de aztán valamelyik generális megunt, hogy több éves kiképzés eredményét küldje a darálóba. A képébe vágta, hogy majd akkor kap új embert, ha megtanul vigyázni a régiekre. Leváltani persze lehetett volna, de a vezetésnek szüksége volt a híreire, és megfelelő indok sem került.

- Del Secharis agya erre végleg elborult. Összeszedte a megmaradt alárendeltjeit, és visszavágatott az ellenséges területre.

- Aztán a következő hír, két hét múltán - folytatta a beszámolót Del Divario, és megtömté a pipáját -, az volt, hogy harminc menekült élén, egy szem felderítőjével az oldalán vánszorog visszafelé. A

tábort, ahol őrizték, belső lázadás tüntette el a föld színéről: a fegyverre kapó nomádok, miután a révületbe merült sámánokat levágták, felperzselték az egészet. A kirurgusok egy pillantást vetettek a fagyásaira és a vágásaira, és gyorsan elrekkentették a legénység szeme előtt – azt a látványt még az ő gyomruk sem bírta volna el –, aztán az első hajóval hazaküldték. Del Secharis leszerelt.

- Az átélt borzalmaknak tulajdonították, hogy hánykolódik és izzad álmában, mintha vitázna valakivel – talán társai bosszúálló szellemei kísértették, talán az emlékek. Az akkorra már erősen túlterhelt papoknak is csak épp annyi idejük jutott, hogy úgy-ahogy helyrepopofozzák, és távol tartásuk tőle a seblázat.

Ez alapján pedig akár vödröt is játszhatott az örület kútjában, gondoltam.

És immár bizonyított tény volt, amit eddig csak sejtettem: a felderítő többször is hazudott nekem. Ez még csak istenes lenne, az igazi baj az, hogy elég sokáig el is hittem.

Megállapodtunk, hogy kölcsönösen értesítjük egymást, ha új hírek kerülnek a birtokunkba, aztán távoztam. Köszönettel bár, de elhárítottam a katonai őrségre vonatkozó ajánlatát: még elriasztották volna a hírhozókat. Egyre inkább kételkedtem abban, hogy Iarod tényleg életben van. Egy hullá háta elég széles ahhoz, hogy ennél súlyosabb vádak is elbírjon. Reményt vagy csalódást vártam, de semmi nem jött. Semmi.

Hazafelé menet még eszembe véstem, hogy le kell veretni a kalászgümrőre figyelmeztető előljárósági pecsétet néhány vidéki gabonaraktárról, ahol a tartalékomat tároltam.

Az hiányozna, hogy felgyújtassa nekem a konkurencia. Ezzel egyébként alaposan levertem az árakat, és olcsón felvásároltam a készleteket. Épp elég pénzemben volt az őriztetése.

Alig tettem pár lépést, rögtön ketten is hozzám csapódtak, és idegesen méregették egymást. Az egyik Gerthard volt, a mára rendelt kísérőm, a másik pedig egy jellegtelen arcú, szürke kis fickó, aki röptében elősorolta, amit a Szürkecsuklyásoknak eddig sikerült megtudniuk. Úgy tűnt, ha az enyémtől eltérő módszerrel is, de átvergődtek a hazugságokon, amikkel Del Secharis rajtam keresztül traktálta őket.

Az én esetemben az volt a baj, hogy túl keveset mondott, és átugrott eseményeket a beszámolójában. A zsebturkászok esetében ott hibázott, hogy túl sokat mondott és túl sok nyomot hagyott. Ha nem említi a billogot, nem kapcsolhatták volna az ő személyéhez.

Ne hazudjon, aki nem tud.

A billog egyike volt a legkevesbé ismerteknek, és – természetesen – semmi köze nem volt ahhoz, amit Del Secharis elregejt. Afféle akaratátvivő jel volt, amelybe egy alattomos, de nem túl erős szellemet szokás a nomádoknál bezárni. Ahhoz, hogy működjön, két billogra van szükség: az eredetit a démon üti a vele megalkuvó homlokába, a párja viszont egy, a Del Secharis

által említetthez hasonló álarcra kerül. Az, akire ezt a maszkot felhelyezik, akarattalan bábbá változik, aki ráadásul a készítő tetszése szerinti alakot felölthet - testsúly, magasság nem akadály, legfeljebb fájdalmasabbá válik a procedúra a hordozó számára. A billog eredeti tulajdonosa pedig, amíg a maszk ép, a távolból irányíthatja a bábót, láthat a szemével, hallhat a fülével.

Minél inkább igénybe veszi a hordozótestet, annál rövidebb ideig bírja a maszk. Nyugodt sétatempó mellett akár fél napba is beletelik, míg a maszk elrothad, közelharc helyzetben viszont legfeljebb tízhúsz percig húzza. Akárhogy is, egy idő után lefoszlik a hatással együtt, és nem hagy maga után mást, mint egy lelkét vesztett holttestet.

Felmerült bennem a kérdés, ugyan mégis miképpen lehet efféle boszorkányságokat üzni Shadon városának kellős közepén észrevétlenül, de inkább magamban tartottam, mert gyanítottam, hogy erre még a nagyhírű tolvajklán tagjai is keresik a választ. Ha ugyan az inkvizíciótól való félelmükben cserben nem hagytak máris.

A külkerületek dögevőinek markából sikerült továbbá kimenteni egy, a leírásnak megfelelő testet – hogy a koszlottak ágyelőnek szánták, vagy vacsorának, a beszámolóból nem derült ki, de nem is érdekelt.

Del Secharist nem látták, pedig keresték erősen, majdnem annyira, mint az én szép szemű kisöcsémet.

Amíg gondtalanul andalogtunk végig a főutcán, pár szóval előadtam a magam nagy híreit, bár kételkedtem abban, hogy komoly meglepetést okoznék vele a túloldalon. Napfényes birodalmunk bővelkedik az efféle történetekben.

Emlékeztettem arra, hogy fenntartom a megállapodásnak azt a részét, mely szerint először engem értesítenek, és igazodnak a döntésemhez – ha családi ügy, ha nem, az én házam nevével játszadózott a féreg, és ha másért nem is, ezért mindenképpen magamnak követeltem az ítélkezés jogát. Emlékeztetett arra, hogy az ár még mindig változatlan, és hamarosan vendéget kapok, aki tájékoztat a kialkudott összeg átadásának mikéntjéről.

Kurta elköszönés után ki-kiment a dolgára. Nekem volt egy halom felgyülemlett teendőm, neki meg biztos keresnie kellett valakit, akinek lyukat metszhet az erszényébe. Vagy a veséjébe, mit lehet tudni.

A következő nap eseménytelenül telt. Visszatért a szokásos üzletmenet és vele a papírmunka, de az unalom távol maradt. Hiába vedeltem este jóval többet a megszokottnál, nyugtalan volt az éjszakám. Egyre vártam a tompa huppanást az erkélyemen, a húsba csapódó nyílvevő hangját. Del Secharist mintha a föld nyelte volna el, bár abban azért nem bíztam, hogy odébbállt a városból. Shadon hivatalos és alvilági rendfenntartói egyként kutatták a vadászból lett préda nyomát. A felderítő hajlandóságát ismerve cseppet sem volt meglepő, hogy végül az utóbbiak találtak rá.

A hír hozóját alapos vizsgálatnak vetették alá a bejáratnál, és azt sem engedték, hogy velem beszéljen. Az üzenetét Sidgar adta át.

– Főnök, úgy tűnik, megvan a madárka – villantotta rám megnyerőnek szánt mosolyát az ajtóból. Túl sok fogat mutatott, hogy igazán hatásos legyen. – Egy elhagyott vásárcsarnok alá vette be magát, ahogy azt figyelmes kéregető barátaink elárulták. A Hernasius téren már vár ránk a csuklyások segédcsapata, arra az esetre, ha elfajulnának a dolgok. Mikor indulunk?

- Szólj a többieknek - hagytam félbe a levelet, amit írtam -, aztán megyünk, és körmére nézünk urunk hős katonájának. És hozzátok a füstölőszereket is: lehet, hogy ez a patkány nem szívesen jön a napfényre.

Azon kaptam magam, hogy félelem helyett várakozással nézek a nagy találkozás elébe: a szemét akartam látni, amikor kis társaságunk berúgja az ajtót, és az istentelen bál közepére vonul, hogy felborogassa az asztalokat és lökdösse a meghívottakat.

Firoccio figyelmeztetését meg sem várva felvettem az ünnepi alkalmakra tartogatott, finom szemű láncingemet - megóvott már egy s mástól, gondoltam, nem árthat, ha Artem kijön a béketűréséből.

Mindig a lehető legnagyobb tömeget kerestük, hogy lerázzuk azokat a vidám fiúkat, akiket Del Divario bízott meg a követés-sünkkel - sikerünket mégsem testőreim, hanem a Szürkecsuklyások hozzáértésének köszönhettem, akik hozzám hasonlóan öltözött alakokat keverték követőink útjába. Körülöttünk a szokásos szertelenséggel tobzódott a nagyváros, és mert kerültük a feltűnést, bosszúálló kompániánk tagjait egyszeri emberekhez méltón taszigálták ide-oda. A zsebmetszőknek és a koldusoknak viszont szeme volt az ilyesmihez, így nem is próbálkoztak. Pedig ez egyszer talán még hagytuk is volna őket - a verekedés, illetve jelen esetben a verés túlságosan magára vonja a figyelmet.

Sem az eldobált rongyokkal és deszkákkal borított, piszkos kis téren, sem az azt körülvevő utcákon nem láttuk jelét annak, hogy gyűlést tart az alvilág. A kapualjakból előlépő, ijesztően hatékony mozgású figurák azonban meggyőztek arról, hogy a klán komolyan veszi a szavát, és megóvjá a kintlévőségét.

Más kérdés, hogy ha csak egy is odavész közülük, nőni fog a számla.

- Csinos - jegyezte meg Firoccio. Gerthard hallgatott, és szakértő szemmel nézett végig a téren - alighanem csak én láttam rajta, magában azért imádkozik, hogy ne ismerje fel senki. Sidgar a fegyvereit próbálgatta, hogy rendesen be vannak-e olajozva, ezzel meglehetősen fel is zaklatta az árnyékjárók tapasztalatlanabbját. Amikor észbe kapott, bocsánatkérően vigyorgott rájuk.

Bár az árnyékjárók arcát kendő és csuklya takarta, mégis könnyen észrevettem a vezetőjüket: sosem tanultam taktikusnak, de azért az még nekem is feltűnik, ha hét ember véd egyet.

Némán bólintott felém, és intett, hogy kövessem - a felduzzadt büntetőosztag szétszóródott, hogy lefedje a környéket. Itt is, ott is rongyokba burkolt lábak neszezését hallottam: az utca népe gyorsan reagált, és ahogy tehetette, tisztult a veszély útjából.

Megvolt már öt éve is, hogy utoljára erre jártam, de mégis meglepett a sebesség, amellyel ez a néhány háztömbnyi terület lecsúszott a lejtőn. Itt is, ott is megégett falcsonkok mellett haladtunk el, az ablakokat a valamikori festett spaletták helyett piszkos színű rongyok takarták. Az eredeti okokkal magam sem voltam tisztában, de a tisztességesebb emberek már rég odahagyták a házaikat, hogy békésebb kerületbe költözzenek. A vásárcsarnokot alaposan megrágta már a romlás - a falai alig állnak, a tető pedig kész életveszély. Az alapozás ellenben kitartott, így a pinceszint raktárai csak helyenként roskadtak össze.

Porszürke ruhás alakok osontak le a lépcsőkön, majd vissza, kézjeleket váltva

egymással és a csapat vezetőjével. - Ott - súgta
egy perc múltán a vezér, és úgy markolt a karomba, hogy majdnem felkiáltottam.
Ismertem már ezt a suttogást. Drasciero még-
sem tartotta be az ígéretét, és szabad akaratából találkozott velem. Hogy ez a
bizalom vagy a bizalmatlanság jele volt, még nem
tudtam eldönteni. - Lent van, de nem egyedül. A lépcsőn volt néhány hevenyészett
csapda, de azokról nemsokára... vagyis
éppen most gondoskodtunk. A lejárati biztonságos.

Intettem, menjenek nyugodtan előre - ez nem az én játékterem volt, így bölcsen úgy döntöttem, átengedem a kezdeményezést a hozzáértőknek. Testőreim a közelemben maradtak, kezük megszorult a fegyvereik markolatán.

A szürkecsuklyás hátvéd egyik tagja intett, hogy mi is mehetünk, de azért nem akartam elsietni a dolgot. Lentről acélcsengés, kilótt számszeríjak jellegzetes pendülései hallatszottak. Túl sokáig tartott.

Egyenrangú tettestársak vagy agyatlan szolgák?

Aztán csend lett. A lépcső mellett guggoló, rövid kardokkal felfegyverkezett árnyékjáró majd' hanyatt esett, amikor valami gömbölyű és vérmocskos repült el mellette. Némán néztük, ahogy továbbgurul, és - beteges a Fekete Angyal humora - arccal felfelé megállapodik, épp a lábam előtt. Csak a szemei látszottak, a végső, kínos meglepetés kifejezése elé gyorsan fátylat vont a halál.

- A tömlőket - mondtam kis tétovázás után. Szégyen, nem szégyen, a hangom jobban reszketett, mint a kezem. - Füstöljétek ki a rohadékot.

A keverék nem volt ugyan mérhető Raquan tüzéhez, de azért megtette a tőle telhetőt: forrón égett, mint a pokol, és sokkal jobban szétterült, mint a közönséges nafta. Szívesen néztem volna Del Secharis szemébe, de a finomkodás ideje nagyjából az előőrs pusztulásával egyidőben járt le. A környék hírének meg sem kottyant ez a kis gyújtogatás.

Gerthard tüzet csiholt, és pár pillanatig figyelte, ahogy az aprócska, éhes láng végigfut a gyújtószalagon. Egy maréknyi vas-sulyom csilingelt lefelé - Sidgar módosított egy kicsit a terven a biztosabb hatás kedvéért. Firoccio pedig szinte unott könnyedséggel hajította el egyik nehéz tömlőt a másik után. Gusztustalan hang hallatszott, ahogy földet értek odalent. Nem telt bele tíz szívdobbanás, és öles lángnyelv csapott ki a nyílásból.

- Dögölj meg, te szemét! - morogtam lelkesen, nem túl hősiesen, de annál nagyobb átéléssel.

Odalent felbömbölt az erioni keverék. Nyílveesszők meredtek a pokolkapuvá változott lépcsőfeljáróra, de semmi nem mozgott: lehetett akármilyen gyors, akármilyen erős a szentségtelen varázslat, a tűz alighanem már azelőtt elemésztette a felderítő testét, hogy akár félútig juthatott volna. Firoccio oldalt billentette a fejét, és eddigi tapasztalataim alapján tudtam, hogy ez nála bajt jelent. Nehezemre esett a ráérős iram, de végül csak megoldottam, hogy gyanútlanoknak tűnjek, azt hiszem, mert végzetes súlynövekedés nélkül megúsztam azt a pár lépést.

- Az egyik emeleti ablakból figyel minket - suttogta a titkár, mintha éppen a napi időjárást tárgyalná éppen. - Kivár, hogy el-tűnjünk végre, és újrakezdi az egészet.

- Igen? - kérdeztem halkan. - El tudod innen kapni?

- Nincs messze, és ha korábban lövök, mint ő, innen biztosan eltalálom.

- Rendben van - mormogtam. - Készítsd a számszeríjadat.

A fejemben formálódni kezdett egy hevenyészett terv. Felmértem a lehetséges fedezékeket, és úgy találtam, hogy éppen elég

rothadó láda van a közelben, ami mögött meghúzódhatunk. Néhány pillanatot tudok neki nyerni, ha...

- Ott van! - süvöltöttem, és a tér másik oldala felé lendítettem a karom. - Földre!

A Szürkecsuklyások azonnal cselekedtek: úgy rántották biztonságos helyre Drascierót, mint egy rongybabát, és az ablaknyílásokat fürkésztek.

Firoccio hasznosan töltötte az általam nyert időt: megtévesztően lassúnak tűnt a mozdulat, amellyel célra emelte lövésre kész számszeriját. A nyílveessző hegye, mintha száron vezetnék, az egyik ablak sötét foltja felé fordult - éles pendülés, ahogy az ív nyugalmi helyzetbe ugrott. Szisszenés, csattanás, tompa sikoly.

A Szürkecsuklyások rájöttek, hogy megtévesztettük őket: gyorsan átrendezték a pozíciójukat, hogy Drascierót biztonságban tudják. Sejtettem, hogy nem fogják megköszönni nekem a félrevezető figyelmeztetést.

A tér pillanatképpé merevedett: mindenki mozgást, lépéseket várt, de egy sem jött.

- Oltsd ki - utasítottam Sidgart.

Újabb tömlő - ugyanattól az alkimistától vásároltam, akitől a gyújtókeveréket is, csak épp a hatás volt ellentétes. Nem vettem volna a lelkemre, ha magamra gyújtom a várost.

Az árnyékjárók ezalatt csáklyákat, köteleket bűvöltek elő, és társaik fedezete mellett megmászta a meredek tetejű polgárház falait. A többiek az ajtó körül gyülekeztek - némi késéssel magunk is követtük őket, testőreim közrefogtak, és a fal fedezékébe tereltek. Odabent doh, rongyok és a vér nehéz szaga terjengett.

Az emeletre vezető falépcső úgy nézett ki, mint ami egy tüsszentésre összedől, de reménykedtünk, hogy nem teszi. Aljában egy ugrásra kész Szürkecsuklyás lapult, és társai jelzésére sem lazított sokat a tartásán.

- Mehetnek - mondta, meglepően mély hangja a kemény látszat ellenére csupa megkönnyebbülés. Ő sem viszonyult jobban a boszorkánysághoz, mint jómagam. - Úgy fest, a védelmezője elkapta a fickót.

- Dicséretben fog részesülni - feleltem fahangon, és minden lépést megfontolva felmászta a lépcsőn.

Odafenn mindent beborított a vér, amelynek csak egy része származott a rézsút az egyik közfalnak szegezett, mozdulatlan testből. Del Secharis, a Tűzdarazsak árulója tartogatott még néhány meglepetést a tarsolyában - belsőségtől szagló válogatás az ízléstelenség és az undor kelléktárából. Szerencsénkre egyet sem sikerült befejeznie, különben aligha tallóztak volna elégedett árnyékjárók szerte az emeleten.

Annál nagyobb volt a megdöbbenésem, amikor a sápadt kéz megmozdult, és kirántotta a vadászhegyű vesszőt az amúgy is gyalázatosan festő hasüregből.

- Okos - hörögte a boszorkánysággal mozgatott test.

- Nagyon okos - nyögte, és felém lendült.

Sidgar ért oda először: ívelt, kurta karddal rontott neki. A vágás gonosz volt és hatékony - torokra, majd gyomorszájra vilt, de a vérmaszatos arcú szörnyeteg könnyedén, alkarvédővel hárította a halálosnak szánt kombinációt. Aztán a szállongó porszemeket földöntúli erő kavarta bonyolult mintába, és a tébolyodott kiesett a halandók idejéből. Az izmokról szemmel követhető sebességgel foszlani kezdett a bőr.

Csak figyelni tudtam, ahogy a felgyorsult, saját testét gyilkos szándékká alakító hússzobor meglódul, és falhoz vágja az elképedt harcost, de úgy hogy hallani véltem a csontok recsegését. Amaz nem érte be ennyivel: szinte még a levegőben érte utol és újra ütött.

- Ha megbocsát - hallottam a hátam mögül az ismerős suttogást, és éreztem, hogy félretolnak az útból. A szörnyeteg minden józan megfontolást mellőzve széles hátát mutatta nekünk, eltakarva Sidgar ernyedtestét. Az utóbbi menthette meg testőröm életét, amikor a mellettem felemelkedő, tölcseálszerűen kiszélesedő csőtorkolatból kránköves láng vágott ki, és körömnvi ólom- és rézmorzsákat okádott a gyilkos csapásra készülődő ocsmányság felé.

- Mi a pokol...? - Firoccio legalább annyira megdöbbsent a fordulaton, mint én.

- Csatakiígyó - közölte Drasciero, és a lassan elhanyatló húsgólemre pillantva leengedte a kurta csövű fegyvert. - Nehéz a Sberal déli oldalán jó minőségű gyúporhoz jutni, és még az is aranyárban van, aminek a kétharmada tevetrágya. Úgy néz ki, mindketten kénytelenek voltunk a más alkalomra félretett tartalékainkhoz nyúlui.

Sidgarba temérdek életerő vagy kitartás szorult - fejét rázogatva tápászkodott fel az át- meg átluggatott, immár végleg elcsendesült tetem mellől. Balja furcsa szögben lógott, szétharapott szája sarkából vér csorgott az állára. Átlépett rajta, és felénk indult.

Tiszteletet láttam a Szürkecsuklyások szemében, miközben lekísérték a lépcsőn, hogy a hátrahagyott kirurgus gondjaira bízzák.

- Vágd le a maszkot, Gerthard - adtam ki az utasítást. - Ne cifrázd túl. Firoccio, te meg szegezd padlóhoz a mocskot, ha csak egyet moccan.

A vén törvető engedelmeskedett: az immár rendszeressé váló megrázkódtatások ellenére gondosan ügyelt arra, hogy lövonalba ne kerüljön. Kényszerítettem magam, hogy végignézzem. Az álarc hamar oszlásnak indult, de elég volt egy pillantást vetnem rá, hogy megkönnyebbülten sóhajtsak fel: a gyűlöletbe fagyott vonások szétfolytak, és egy halványan ismerős, megereszkedett arc utolsó döbbenetével alakultak át. Hyeromo Forviciannak láthatólag még halála után is jó hasznát lehetett venni.

A hulla saját arca ezután sokkal jobban érdekelt. - Megvagy végre.

Artem Del Secharis - bajtársai árulója, a démonokkal közösködő eretnek, az isteni törvények félig eleven, félig holt megcsúfolása és a megtestesült deficit -, a hátára fordulva hevert, körülötte egyre terjedt a vér sötét tócsája. Homlokán heg fehérlett, a paktum jele. E nélkül egészen megnyerő is lehetett volna.

Mindannyian megugrottunk, amikor a felderítő szemei felnyíltak. Firoccio dicséretes gyorsasággal marasztotta fekve, és a biztonság kedvéért rögtön újra is töltött.

- Engedj elmenni - sípolt az, ami valaha Artem Del Secharis volt. - Engedj el... és én... gazdaggá teszek... mindannyiótokat... életet adok nektek... hosszú életet. Biztonságot. Kérjétek bármit... és megadom.

Összevontam a szemöldökömet. Azok a sebek beszédképtelenné kellett volna tegyék

a testet. A tüdő csupa lyuk, a torok úgy-szintén - ezzel ugyan nem vesz levegőt senki. Akkor hogyan lehetséges, hogy...?

Aztán helyére került egy részlet. A mindenütt hamuszürkévé fakuló, lemálló bőr a homlokon, a pecsét körül érintetlen maradt. A lélekrabló démon csapdába került, már nem volt hová menekülnie.

- Mi van az öcsémme? - kérdeztem elgondolkodva. - Hol találom meg?

- Életben van... - csikorogta a sebesen romló test. A köztes világokból itt rekedt entitásnak egyre nagyobb erőfeszítésébe került börtöne irányítása. - Engedj szabadon... és...

- Tehát életben van - vigyorogtam rá. Kiélveztem a helyzetet.

- Ebben az esetben mindenképpen hazatalál, különösen, ha akar tőlem valamit. Nos, Suttogó, remélem, nem feledkeztél meg az ilyenkor elengedhetetlen szentelt fegyverekről...

Valami megmozdult a hátam mögött, és sejtettem, hogy nagyon csúnya végtől menekültem meg épp az imént. Elvégre a Szürkecsuklyásoknak, ha másra nem is, a látszatra mégiscsak adniuk kell.

Hárman léptek előre, és a hasztalan vonagló hulla felé indultak, amely nem boldogult a jó kétujjnyira a deszkákba fúródott nyilvesszővel.

Álmukban is megoldanak, gondoltam, és meg-megremegő térdeimmel küszködve leóvakodtam a lépcsőn.

Drasciero melletttem maradt akkor is, amikor egy kiszáradt szökőkút kávéjára rogytam.

- Mire a tűzőrség kiér ebbe az elfeledett negyedbe, könnyűszerrel kereket oldhatunk - nézett el a vállam fölött. - Elnézésedet kell kérjem. Egy darabig nem voltam biztos benne, hogyan döntesz, Radano uram.

- Nem tesz semmit. Nincs túl jó hírem. De alapszabályaim egyike, hogy démonokkal nem üzletelek. Az egyéb, nyilvánvaló bonyodalmak mellett ebben az is közrejátszik, hogy köztudottan nehéz rajtuk behajtani a tartozást.

Az egykori raktárakban dúló tűz mostanra kifulladt. Némán néztük a hamis hóesést - ruhánkra korom és pernye szitált. A távolban harang kongott.

- Ami a gyúport illeti - törtem meg a hallgatást, miközben odafent elhaltak a húsbörtönbe zárt, szentségtelen teremtmény utolsó sikolyai -, úgy gondolom, hogy e kérdésben is kölcsönösen előnyös megegyezésre juthatunk. Mint az valószínűleg ismert, a messzi Erionban is rendelkezem bizonyos... érdekeltségekkel, így sok hasznos kapcsolattal is. Amennyiben meg tudunk állapodni az árról, meghatározott jutalék fejében hajlandó lennék ilyen jellegű szállításokra.

Elégtétel töltött el, amikor láttam, hogy elkerekednek a szemei. Arra aligha számított, hogy ilyen gyorsan összeszedem magam.

- Éppen most segítettél kiirtani ebből a világból valamit, ami fenyegethette volna a város, vagy akár egész Shadon nyugalomát, és máris a harácsolásra gondolsz? Ennyire zavar a tudat, hogy közvetetten magad is hőssé válhatsz a köznép szemében?

- Ugyan - feleltem szerény mosollyal -, hisz sokan vagyunk mi, névtelen hősök, bár kevesebben a kelletténél. Hová is lenne a világ nélkülünk?

Amíg meg nem halnak

Juhász Viktor

1. Ébredés

Utólag az egész történet leginkább egy kalandos históriára emlékeztet, amit valaki kegyetlenül megcsonkított: volt benne varázslat, harc meg egy titokzatos nő – csak az igazán fontos részek hiányoztak belőle.

Mintha kitépkedték volna a lapokat, hogy utána cafatokra tépkedve ragasszák vissza a helyükre.

Legtisztábban arra emlékszem, amikor magamhoz tértem egy penészes lyukban, ahol a becsorgó esővíz arcokat festett a falra. Ocsmány eszmélés volt egy ocsmány hajnalon, egy ocsmány szobában. Az ilyen reggeleket mintha egyenesen Kránban találták volna ki, pusztá rosszindulatból. A szédülés . puha takaróként borult rám, és a világ csupa kérdés volt, én pedig csemőként csodálkoztam rá. Miért hasogat ilyen szörnyűségesen a tarkóm? És hol vagyok egyáltalán?

Viadomo, gondoltam. Viadomo erődjében vagyok, és a hegyi hágókon lassan közelednek az orkok. Végeláthatatlan sorokban menetelnek, felettük szürke felhők kavarnak, mint éhes keselyűk. Felnyögtem, és megdörgöltem a halántékomat. Megérintettem a tarkómat. Nem csoda, hogy szédelegtem. Akkora púpot szereztem a fejemre, mint a Sheral legmagasabb bérce.

Egy fiút keresek, gondoltam. Roppant távolságokat tettem meg, hogy megtaláljak egy fiatal fajankót, jöttem tengeren és síkságokon, hegyeken és völgyeken át, amíg ebbe a kevély erődbe nem értem, ahol savanyú a bor és pofátlanok a katonák.

Felültem és végigtapogattam magamat. A kardom eltűnt, de nem volt nagy kár érte; az a gorviki fajankó sem hiányolta, akitől egy kocsmai verekezésben elvettem útközben. A csizmaszárba rejtett tör még megvolt. A számszeríjamat a fogadóban hagytam. Ócska bőrpáncélom nem lett sokkal rusnyább. Köpönyegem pedig soha nem érdemelt futó pillantásnál többet.

Tegnap kaptam egy üzenetet, gondoltam. Valaki válaszokat próbált adni a kérdéseimre. És én eljöttem ebbe a szürke házba, ahol furcsa szag terjengett, és boltívek ásítottak mindenhol, mintha óriási egerek élnének a falak mögött. Ki volt az? Kivel találkoztam? Elmormoltam egy szitkot, és lassan ülő helyzetbe tornáztam magamat.

A szoba néhány silány bútordarabot leszámítva üres volt. A falon úgy csorgott le a téli pirkadat fénye, mint gyertyáról a viasz. Újabb nyálkás, mogorva reggel készülődött odakint.

A fejemben lüktető fájdalom apró nyilallásokkal tiltakozott, amikor lassan megpróbáltam körülnézni. De rögtön jelentéklenné tompult, amikor vánszorgó pillantásom a hátam mögé ért.

Megtaláltam a kardomat. Közvetlenül a holttest mellett hevert, a vértócsa

peremén, mintha kíváncsian odakúszott volna,
hogyan belenyúljon a ragacsba.

A tetemnek göndör, fekete haja volt és kölyökképe, valaha érzéki száját most csodálkozva eltátotta, úgy meredt a foltos menyegzőre. A könyvtáros-papok dísztelen tunikáját viselte, nyakában Dreina szimbóluma lógott.

Ő volt az, gondoltam. Ő hívott ide, ebbe az elfelejtett házba.

Emlékeztem.

- Ne mozdulj! - mondja, és az arcán félelemmel keveredik a harag. - Tedd le a fegyvert, te kráni rohadék. - Egyik kezében Dreina szimbóluma, a másikat mintha áldásra emelné, de én tudom, hogy valami más fog történni, valami rossz.

A fájdalom a fejemben feszítő érzéssé változott, ki akart jönni, kifúrni magát a koponyámon keresztül.

Emlékeztem.

- Menj fel a fellegvárba - suttogja, és az arcán szorongással keveredik a megkönnyebbülés. - Ott megtalálod a fiút. A kék bástyában...

Ajtó nyikordul mögöttünk, és ő elfordul, a tekintetében értetlenség. Valaki jön.

A fájdalom nem bírt konok koponyámmal. Új utat keresett, és talált is. Kétrét görnyedve adtam ki magamból mindent. Öklendezni kényszeredés volt, abbahagyni még rosszabb.

Odalent ajtók nyíltak, reccsenő, durva zajjal, ahogy a vasalt csizma beszakítja a gyenge zárat.

Léptek dobogtak a folyosókon. Megtöröltem a számat. Felkaptam és a hüvelyébe löktem a kardomat. A tekintetemet egy sarokba szorított, veszett róka is megirigyelhette volna. Az ablakhoz léptem. A város nyirkos ködben ázott, zátonyokként emelkedtek ki belőle a csálé háztetők. A párkány alatt, ugrásnyira tőlem, avarral lepett szűk udvar hallgatott, a túloldali falon boltív tátongott.

Fogcsikorgatva kimásztam a párkányra. Megtántorodtam. Az avar felkavarodott körülöttem, végighemperedtem a földön. Szívesen maradtam volna ott. Ezt a reggelt valóban csak Kránban találhatták ki, de annak is a kellős közepén, egy ronda, elfeledett toronyban.

A boltív alatt hideg volt. Legszívesebben a megzöldült falnak szorítottam volna a fejemet. A házban hangok harsantak. Futni próbáltam. Úgy-ahogy sikerült.

2. Varangyvár

Viadomo a Salumion-hegység egyetlen hegyi hágójára épült, habár valószínűleg a legtöbb helybéli a mai napig nem érti, hogyan. Ameddig a szem ellát, roppant hegyek magasodnak, mintha egészen a világ

pereméig meg sem szándékoznának állni. A
hágót leszámítva nem akad más út: a meredek sziklafalakon még a tekintet is
megbicsaklik, nemhogy a láb, és az odafent kö-
röző madarak vijjogását szurdokok tucatjai visszhangozzák.

Viadomo egy ilyen szurdokban épült. A fellegvár két ormótlan bástyából áll, amelyek a hágó két oldalán néznek farkasszem egymással. Két szürke, rusnya varangyos béka, némán gubbasztanak odafent, roppant kapuik odvas szájak, és mintha egymásba csavarodó, nyálkás nyelvet öltenének egymásra, úgy feszül közöttük a híres-nevezetes függőhíd. Nem egyszerűen hatalmas – gigászi. Elfér rajta a tulajdonképpeni fellegvár, a maga száz meg száz apró tornyával, csipkéjével, zászlójával és mellvédjével. Isteni segítség, mágia, vagy egy örült építész műve-e, a választ csak a lovagok ismerik odafent. Alatta hegyi folyó zúdul alá több száz méter mélységbe, a permet fehéres ködbe burkolja a fent és a lent közötti részt, ahol maga a város kapaszkodik a szakadék falába. Védfalak és rámpák, meredek ösvények meg lépcsősorok, keskeny utcák lejtnek vagy emelkednek, kint és a hegy gyomrába vájt alagútvilágban egyaránt. A város két fele között kötél- és drótpányvák feszülnek, időről időre kosarak, hálós ketrecek süvitenek át a nagy semmi felett, az egyik fecskefészek-házból a másikba. Közeli rokonok üzennek így egymásnak, és állandóan zeng, remeg ez a permetben ázó mesterséges pókháló.

A hágó járható ösvénye keletről, a lenti síkságról érkezik, bátran felkapaszkodik az erdőben, aztán megérkezik, és rögtön megriad a felette tornyosuló bástyáktól. Ijedten megtorpan az első védfalnál, és a vasalt kapuk mögött gyorsan kis utcákra válik szét, eltűnik a házak között vagy a sziklában, és a város túlsó felén, a legmagasabb ponton bukkant elő, hogy újfent káravánútként ereszkedjen majd lefelé.

Rám nem hatott Viadomo büszkesége. Lehet, hogy az Oroszlánszív Lovagrend bástyája, Dreina papjainak tudástára, de nekem csak lélektelen sziklatömb, ami nappal hihetetlen súllyal nehezedik az emberre, éjszaka pedig hideget lehel. Utáltam az utcáit, a meredélyeit, a barlangjait, és hiába rejtette el nagy részét a hajnali derengés, attól sem szépült sokat.

3. Kapuzárás

A város átható, nedves szagot árasztott, mint egy vízzel elöntött pince.

A fejfájásom enyhült valamicskét, de elég volt egy óvatlanabb lépés, és azonnal megtántorodtam. A hajnali szürkéség fokozatosan világosodott, foszladozni kezdett a köd, és egyre több céltudatos alak sietett el mellettem a dolgára. Viadomo újult erővel vetette bele magát a készülődésbe. Az erődvárost kettős teher nyomasztotta: a közelgő veszedelem és a színtelen felhők súlya. Komor falak voltak a környékbeli hegyek.

Melléklépcsőkön vánszorogtam, olyan sikátorokat választottam, ahol összehajoltak a házak, de óvatosságból így is többször eltakartam az arcomat. Lefelé iparkodtam, a főtérre. A közelgő háború szaga átható volt, mint a romlott húsé. Kőgolyóbisokkal megrakott kordék nyikorogtak, kopott ruhás emberek cipeltek rőzsenyalábokat, tegezeket, vödröket. Vértések trappoltak el mellettem.

A főtér, a város egyetlen tíz lépésnél nagyobb nyílt területe, már most tömve

volt emberekkel. A falakon strázsák posztoltak, a favázás házak között az Oroszlánszív Lovagrend fehér ujjast, bíbor nadrágot viselő harcosai vonultak. Valami készült.

Engem akarnak, gondoltam. Bármit is tettem, bárkit is öltem meg, tudnak róla.

Ostobaság.

De mégis az ajtókat beszakító rúgások jutottak eszembe, és ismét hideg, kemény csomó gyült a gyomromba. Egy italra volt szükségem, és egy nyugodt órára, hogy átgondolhassam, mi történt. A fejfájás tűhegyes fogakat növesztett, és vidáman rágcsálta belülről a homlokomat. Magam köré húztam a köpenyemet, és lehajtott fejjel befurakodtam az emberek közé.

A macskaköves tér közepén Dreina zászlóit lengette a szél, fekete alapon ezüstös tenyerek csapkodtak, mintha biztatóan intgetnének a város népének. Egy pillanatra elfogott a kísértés. A Kaput a tér legrégebbi házában alakították ki. Az egykori rak-tárból csak néhány sárga fal maradt és egy odvas kapunyílás. A boltív mállott festékébe ezüstös rúnákat karcoltak, alatta csil-lámló fénnel hullámozott a levegő, mint a tengervíz egy kristálytiszta öbölben. Fegyveresek vitáztak egy bosszús kereskedővel. Csuhas alak ügködött egy tekerccsel.

- Gandolini báró parancsára senki sem léphet már át - hallottam az egyik fegyveres hangját. Vérteteze alapján tisztnek néztem. - A Kaput lezárjuk.

És én éppen időben értem oda ahhoz, hogy még lássam, amint a csillámlás semmivé fakul és a boltív távoli városok fogadótere helyett ismét egy gazzal felvert udvarra vezet.

Hát így állunk, gondoltam. Csapdába estem egy városban, ahol minden jel szerint megöltém egy embert, de nem emlékszem, miért; amit egy napon belül ostrom alá vesznek Krán seregei. Közben valakik vadásznak rám, én viszont még mindig nem találtam meg azt, akit keresek. Úgy döntöttem, most már tényleg felhajtok valami igazán tömény itókat.

4. Múlt

Azt hallottam, Viadomo erődjében mostanában az a beszéd járja, hogy azon a bizonyos napon nem csupán a papok, hanem az égi jelek is figyelmeztették őket. Meghasadtak a tükrök, megsavanyodott a tej, és Dreina kolostora előtt emberi hangon átkozódott egy varjú.

De én mondom, sejtelmük sincsen róla, mi történt valójában azon a napon, amikor a krániak megérkeztek. Álmukban sem képzelnék, milyen kevés választotta el őket attól, hogy az egész átkozott sziklakupacuk füstölgő romhalmazként végezze.

Én tudom. Ott voltam. És az összes pyarroni isten a tanúm, nem rajtam múlt, hogy Viadomo még a mai napig áll. Ha őszinte akarok lenni, én mindent megtettem, hogy hátborzongató titkukkal együtt örökre elnyelje őket a feledés.

Tegyük hozzá: nem saját elhatározásomból tettem. A körülmények áldozata voltam.

Igen, tudom. Hallottuk már ezt eleget. Nekem is mindig ezt hajtogatják, amikor bántom őket.

Pedig ha valaki a kezdet kezdetén azt mondja nekem, hogy az őszutó Pyarronban talál, azt tanácsolom neki, tréfálkozzon mással. Akkor még nyár volt, és Erone falai előtt zölden morajlott a Gályák Tengere. A város szokásos léha nyugalmával tűrte a meleget. Pyarronban ellenben akkor már öt éve dúlt a véres háború, és nomád hordák fosztogatták az országot.

Tudtunk róla, amennyit tudni lehetett. Úgy tettünk, mint a Délvidék legtöbb állama: a kalmárfejedelmek némelyike készleteket küldött, mások pedig puffedtre keresték magukat a távoli vérontáson. De, ahogy az nálunk már megszokott, senki sem vette komolyan a helyzetet. Messze volt, és nem is sejtettük, mi lesz hamarosan a háború tétje, és hogy később ezt az évet csak úgy emlegetik majd, mint a Dúlás igazi kezdete.

Igen, a Kereskedőhercegségekben éltem akkoriban, Erone bűnös, ám jó kedélyű városában. Szerencsejáték, nők és mulatozás: népszerű kedvtelések ezek nálunk, és előbb vagy utóbb mindig akad valaki, akinek szüksége lehet a magamfajta dörzsölt kopóra. Ellopott értékek, behajtandó adósságok, csélcsap szeretők, elsimításra váró ügyek valamelyik alvilági családdal. Amikor Gavarroni, az én drága barátom besétált abba a düledező házba, ahol naphosszat hallgattam a legyek zümmögését, semmi sem árulkodott arról, hogy ez a megbízatás bármiben különbözne az eddigiektől.

A fiam, mondta Gavarroni. Eltűnt a fiam, és azt akarom, hogy keresd meg nekem. Emlékszem, csak a vállamat vonogattam. Nővel szökött meg, mondtam én, vagy megízleli a kalandozók életének szépségeit. Hidd el, hamarosan felbukkan, és vagy egy feleséget tuszkol be az ajtón, vagy egy kupac koszos varázsgyűrűt borít az asztalodra.

Az én drága, öreg barátom azonban tovább erősködött, és én végül elfogadtam az ajánlatát, a pénzével együtt: Salvat, a kőnok fiú nyomába eredtem. És az út egyre meghökkentőbb kacskaringókat írt le. Hosszú volt, nagyon hosszú, és mire végleg elakadtam, már utolsó tartalékaimon élősködtem, minden értelemben.

Viadomóban voltam, nem sokkal azután, hogy Krán áttörte a fekete határt, és az ork hordák ellepték az egész medencét, mint a sáskák. És ha a híreknek hinni lehetett, feltartóztathatatlanul közeledtek: az egyetlen kérdés az maradt csupán, mikor próbálják meg bevenni a roppant fellegvárat, ahol mindenki egy örült legendára bízta az életét.

5. Csillagpor

A fogadóm a főtérbe torkolló egyik sikátorban bújt meg. A hátsó udvar közvetlenül a hatalmas városfalhoz tapadt, kétoldalt favázas házak támogatták. A cégér zöld cikornyái már megfakultak, de a felirat azért olvasható volt: Csillagpor Fogadó. Még mindig rettenetesen fájt a fejem.

Belöktem az ajtót.

- Jó reggelt - szólalt meg egy reszketeg vénember, aki a hangja alapján nem vetette meg sem a szeszt, sem az éjszakázást. Én

voltam az.

Odabent kellemes félhomály fogadott, a padlóra ömlött sör szaga, meg két férfi, akik a hátizsákom tartalmát vizsgálgatták az egyik asztalon. Nincsen különösebben sok ingóságom, ezért azonnal felismertem a szétszórt kupacot. Gondoltam, szólok nekik, hogy az ilyesmi illetlenség. Mindezt tettem a magam egyszerű, bárdolatlan módján.

A magasabb fel sem fogta, mitől törött be az orra. A homlokomtól, mellesleg, de erre biztosan rájött később, amikor magához tért. Az alacsonyabb kapott egy rúgást a gyomrába, amitől felborított néhány széket, és mielőtt kardot ránthatott volna, belegyalogoltam az arcába. Aztán csend lett, csak én ziháltam, súlyosan, mint egy fújtató.

- Szép munka - mondta egy hang a sarokban. - Beszélgetni nem akartál velük?

A férfi nyúlánk volt, mint egy elf, és kortalan vonásai tovább erősítették az első benyomást. Szürke szeme volt, és halvány mosollyal méregetett. Tegnap összetalálkoztunk a fenti folyosón. Varázsló, mondták róla idelent. Varázsolni egyszer sem láttam, de ez nem jelentett semmit; elég jól ismerem a fajtáját, hogy ezzel tisztában legyek.

- Eddig ocsmányul alakult a napom - mondtam mogorván. - Ilyenkor kevésbé ügyelek a jó modorra. Talán még köpködni is fogok, ki tudja. Illira?

A pultra halmozott fakupák mögött valaki moccant.

- Jaj, drágám - mondta Illira, és megigazította kontyba tűzött haját. - Ezek azt állították rólad, hogy kráni kém vagy. De már elfogtak, és most a holmidért jöttek. Most mondd, te tényleg kráni kém vagy?

Illira a fogadó tulajdonosa volt. Hatalmas, fekete szemei egyszerűen bámulatosak, de az istenek más téren is bőkezűen bántak vele; mellesleg könnyen barátkozott és aranyból volt a szíve. Az első itt töltött éjszakámon egészen az ágyamig jött, nehogy magányosan érezzem magamat. Úgy vigyorogtam rá, mint egy kisgyerekre, aki véletlenül nagy butaságot kérdezett.

- Mindig is utáltam Kránt. Azokat is, akik dolgoztak nekik. Én pedig következetes fajtából származom - mondtam. - Adsz nekem pálinkát?

- Nem sokkal előtted érkeztek. Nem közölték ugyan, miféleképp, de én ismerem az arcukat. Az őrségtől jöttek - mondta Illira, miközben töltött nekem egy agyagkupicába. A fogadó túlsó sarkában álltam, de még ott is marta az orromat az illata. - Lehordták a holmidat. Akkora lármát csaptak, hogy felébresztették da'Cordo uraságot is. - A varázslóféle alak felé biccentett. - Először őt is zaklatták, de látták, hogy varázsló, aztán kiderült, hogy bárói engedéllyel kutat a könyvtárban. Utána békén hagyták.

- Guadi da'Cordo. Örülök, hogy megismertelek, Trestadurro - mondta az alak a sarokban. Kényelmesen nyújtotta a szavakat, mintha barátságosan poharazgatnánk valahol, és nem egy állítólagos kráni kémmel beszélgetne, akiért pillanatokon belül megérkezik a következő brigád. Közép-pyarroni akcentussal beszélt a Közöst.

- Csak Tresta. Részemről a megtiszteltetés - mondtam, és lehajtottam a pálinkát. Néhányszor megfordult körülöttem a világ, de aztán sokkal fényesebb és barátságosabb lett minden. - Remélem, nem zavar, ha

ezzel véget vetek ígéretesen indult csevegésünknek. Sürgős menekülnivalóm van, attól tartok.

- Csak nyugodtan - mondta kedvesen, és belekortyolt a bögréjébe.

- A bátyám idősebbik fia a Kapunál szolgál - mondta Illira izgatottan. - Talán ki tudunk csempészni a városból.

- Késő - mondtam, és elindultam a lépcső felé. - A Kaput lezárták.

- Tudok egy titkos járatról - mondta Illira. - Az alsó barlangokból indul, és nem a lovagok, hanem a báró emberei őrzik. Azok meg ugyanolyan romlottak, mint a drágálátos uruk. Ha van még pénzed...

- Nem megyek sehova - mondtam. - Azért jöttem, mert keresek valakit. Itt van a városban. Tudom, mert két ember is látta. Amíg nem találom, tapodtat sem mozdulok innen.

- Ha megérkeznek az orkok, minden harcos kézre szükség lesz - mondta a varázsló.
- Ha velük együtt gyilkolod az ellent, csak elhiszik, hogy egy oldalon játszotok. - Körülbelül annyira izgatta az ostrom lehetősége, mintha légy zümmögött volna a füle mellett.

- Vagy éppen ebben találnak ellened bizonyítékot - mormogta Illira. - Dreina nagymesterének néha túlságosan csavaros az észjárása.

- Mellesleg magadra is gondolhatnál, galambom - szóltam vissza a nyikorgó lépcsőről. - Szedd össze a cókódokat, és irány a titkos alagút. Ha elkerülte volna a figyelmedet, segíték: legkésőbb egy napon belül megrohanják a kráni csapatok a várat.

- Ugyan - mondta Illira. - Viadomo bevehetetlen. - És mosolygott.

Legszívesebben felképeztem volna. De az arcán ugyanaz a bárgyú, áhítatos eltökéltséget láttam, mint az elmúlt néhány napban az összes helybéli. Felmordultam, és feldübörögtem a lépcsőn.

A szobám szűk volt, mint egy madárfészek, de legalább ugyanolyan puha és sötét. Látogatóim mindössze a kézi számszeríjamat felejtették idefent, meg néhány szanaszét hagyott holmit. Amikor megmozdítottam a pokrócot, összehajtogatott papírdarab hullott a földre. Akárcsak tegnap, amikor megtaláltam. Szabatos, szép betűkkel írták.

Ha meg akarod tudni, hol a fiú, gyere éjféli órákban a Szeleslépcső szürke háza elé. Egyedül legyél.

A Szeleslépcső félúton volt a fellegvár meg az alsóváros között. Elmentem oda, abba a szürke házba, ahol furcsa szag terjengett. Találkoztam egy fiatal suhancsal, aki a levelet írta nekem. Aztán zavarossá vált minden, mint amikor egy óvatlan lépéssel felkavarja az ember az iszapot a tóban, és miután kitisztult, a földön tértem magamhoz, a fiatal pap holtteste mellett.

Észre sem vettem, hogy megszédültem, csak amikor a padlódeszkák keményen az arcomba öklöztek. Valószínűleg nyöszörögtem is, nem tudom.

Átnyújtom neki a kardomat. Örülök, hogy segíthetek neki. Mosolyog, és szakértő módon suhint vele néhányat a levegőbe. Keskeny penge, jó súlyozás. Ért hozzá.

Fél térdre küzdöttem magamat, és két kézzel szorítottam a halántékomat. Mintha valami hegyes és rücskös eszköz próbált volna kijönni a csonton keresztül.

- Nem hagyhatlak életben - mondom. Határozott, kegyetlen mozdulattal szúrom hasba.

A kardomat bámultam. Észre sem vettem, hogy előhúztam a hüvelyéből.

Kicsit később megmosdottam a lavórban maradt langyos vízben, lecseréltem az ingemet, aztán felmarkoltam a maradék holmimat, és lementem a lépcsőn.

A varázsló még mindig a sarokasztalnál ült, mint a varázslók általában.

Az ajtóban három fegyveres állt. A földön heverő két alakot nézték. Aztán engem. Számszerijak fordultak felém.

6. Kérdések

Összeszokott párosnak tűntek. Csukaszürke ujjasukból, kopott láncingükből ítélve ugyanabba a társaságba tartoztak, mint az előző két látogatóm: az őrség alsóvárosi szakaszába. A felsővárosban a lovagok tartják a rendet, de a Kapu környékét ellepő tavernákba, az idegenek siserehadához nem szükséges ilyen fényes társaság.

Szerettem volna tudni, hogyan bukkantak a nyomomra. Rám se hederítettek.

- Halljuk még egyszer - mondta a nyúlánk, kopaszodó alak, és akkora pofont adott, hogy ha nem vagyok a székhez kötözve, biztosan a pince padlójára zuhanok. A vér egészen elnyomta a pálinka számban maradt karcosságát.

- Térj észhez, barátom - tette hozzá nyájasan az alacsonyabb, akinek az arca egy megviselt csizmatalpra emlékeztetett. - Erionban vagy Toronban öldökölhetsz nyugodtan, érdekel is az bárkit. De te elfelejtetted, hogy Viadomóban a lovagok szava és törvénye az úr. Én ismerem, megértem a magadfajtákat - mondta kedvesen -, de a társam nem ilyen megbocsátó. Légy tehát készségesebb, és ezúttal tényleg áruld el nekünk, miért végeztél azzal a szerencsétlen fiúval odafent.

Köptem egy nagyot, hogy legalább meg tudjak szólalni. Öregnek és fáradtnak éreztem magamat. A feljáró mellett Illira olajlámpása pislákoltszemérmesen. Az örök nem csak a pincéjét, hanem a lámpáját, a kötelét meg a borát is kölcsönvették tőle.

- Mondtam már, hogy nem én öltem meg - krákoztam, és nagyon szerettem volna hinni abban, amit most mondtam. - Kaptam egy üzenetet. Elmentem abba a házba. Raktárfélének használhatják. Ha titkos találkozókat szerveznék, magam is csak azt a lyukat választanám.

- Tréfálgozik? - kérdezte az alacsonyabbik enyhe csodálkozással az arcán.

- Remélem, nem - mondta a kopaszabbik, és ütött. Mire úgy-ahogy ki tudtam húzni magamat, nem maradt bennem küzdő-szenvedély.

- Jól van - mondtam kimerülten. - Egy fiút keresek, egy fiatal, kalandvágyó tőkfilkót, aki tudomásom szerint egy délvidékivel utazott Pyarron felé. Végig a sarkukban lihegtem, elég jól követhető nyomokat hagytak. A délvidékire mindenhol emlékeztek. Sovány, busa szemöldökű ember, aki hadarva beszél.

Nem került el a figyelmemet, ahogy azok ketten egymásra néztek. A kopasz különösen meglepődhetett, mert nem kaptam

tőle pofont.

- Vagy egy tehetős dámának gyűjtött háremet - folytattam, miközben megpróbáltam kitalálni, mibe tenyereltem -, vagy magánhadsereget szervezett, de útközben még vagy fél tucat lelkes ifjoncot bolondított magával a különböző fogadóknál. Elképzelni sem tudom, mivel beszélhette tele a fejüket.

- Izgalmas történet - mondta az alacsonyabb, aki most feleannyira sem tűnt kedvesnek, mint az előbb. - És mi köze mindennek a papnövendékhez?

- A délvidéki meg a kompániája Viadomóban egyszerűen eltűnt. Mintha a föld nyelte volna el őket. Én három nappal ezelőtt érkeztem. Az első két napban tűvé tettem ezt a barátságos kis várost... - A kopaszodó neheztelő arccal ütésre emelte a kezét, de a társa mogorva pillantására ismét leeresztette. - De senki nem látta őket. Senki az égvilágon.

- Talán nincsenek is itt - mondta a magas segítőkészen. - Lehet - bólintottam engedékenyen, amennyire ez megköthözve és felképelve telt tőlem. - Gyanút foghattak, bár nem valószínű. Az előző Kapunál, még Predocban lefizethették az öröket, hogy más úticélt valljanak be, ha valaki esetleg szimatolna utánuk, de... de nem hiszem. A predoci kapuőr eléggé őszintének tűnt. - Vagy még annál is több pénzt kapott, mint amennyit belőlem kiszedett, de ezt már nem tettem hozzá hangosan.

- És? - nógatott az alacsony.

- Semmi és - mondtam. - Tegnap este vissza akartam térni a tenger mellé, nehogy itt érjen az ostrom, amikor üzenetet kaptam. A többit már ti is tudjátok, jó uraim. Elmentem abba a házba, és megtaláltam a holttestet. Valaki volt még ott. Leütött és elmenekült, ráadásul a nyakamra küldte az éjszakai őrséget.

Ez a történet természetesen úgy dülöngélt, mint részeg ember a viharban, de Domvikra, mégis mit mondhattam volna nekik? Az igazat? Azt én is szívesen meghallgattam volna.

Valamiért az emlékezés jobban fájt, mint az örök ütlegei. A pofonokat megszoktam, de ez az émelygéssel elegyített tompa sajgás a fejemben, az emlékek zavarossága és hiánya jobban megviselt, mint egy kocsmai verekedés.

A két őr a sarokba húzódott, és suttogva, egymás szavába vágva tárgyaltak valamiről. Közben többször felém pillantott. Arc kifejezésük kissé bizonytalannak tűnt, mint akik borért mentek a pincébe, de egy démonimádó szentélyt találtak odalent. Sokat nem adtam volna azért, ha legalább néhány foszlányt elcsípek a társalgásból, de minden erőmet lefoglalta, hogy üres arccal nézzek vissza rájuk, miközben észrevétlenül megpróbálom kibontani a szék mögé szorított csuklómon a csomót.

Fentről, az ivóból különös hang hallatszott. Parancsszónak tűnt, ami egy pillanat múlva elhallgatott, majd olyasféle csattogás követte, mint amikor hordót görgetnek le a lépcsőn. Valami nekizuhant az ajtónak.

A magasabb őr kardot rántott, majd az ajtóhoz lépett, az alacsonyabb pedig egy lépést tett hátra, nekem háttal, és felkapta a padlóról a számszeríjat.

A kopaszodó őr feltépte az ajtót.

A lépcső aljában harmadik társuk hevert, görcsbe rándult testtel.

- Leesett a lépcsőn - mondta a varázsló nyájasan, és átlépte a szerencsétlenül járt férfit. Aztán több dolog is történt egyszerre.

Guadi da'Cordo felemelte göcsörtös botját. A kopaszodó őr meglendítette a

kardját. Az alacsonyabb alak célzásra emelte kézi számszeriját, én pedig frissen szabadult balommal barátságosan megkocogtattam a vállát.

Tapasztalt fegyverforgató vagyok, de ennek ellenére vallom, hogy nincsen ahhoz fogható érzés, amikor egy bütykös ököl méltó felindulástól hajtva ellenlábasunk arcába csap. Az alacsony férfi bizonyára nem értett egyet velem: hátranézett, valami reccsent az orrában, majd vért köpve, sikoltva tántorodott hátra. Elkaptam a nyakát, magamhoz rántottam, aztán kapott tőlem még két hasonlót. Mire a padlóra ért, elcsendesedett.

Da'Cordo varázsigéjét nem is hallottam, de amikor lihegve megfordultam, különös látvány fogadott. A kopaszodó őrszoborra dermedve állt a varázsló előtt: mozdulat közben

bénította meg a bűbáj, csak a szeme cikázott kétségbeesetten ide meg oda, mint egy kalitkába zárt, riadt madár.

- Köszönöm - morogtam rekedten, és letöröltem az arcomra száradt vért. - De jöhettél volna előbb is.

- Miért tettem volna? - kérdezte da'Cordo közönyösen. - Azt sem tudom, ki vagy. Előbb megvártam, mit mondasz magadról.

- Te hallgatóztál? - kérdeztem.

- Igen - válaszolta nyugodtan, aztán megfordult. - Helyezzük el őket a hátsó veremben - mutatott az örkre. - Az jól zárható, és nem hallatszik ki a ricsaj.

- És hol lapultál? - érdeklődtem.

- A fenti szoba padlójából kijár egy kőlap - felelte türelmetlenül. - Ha azt kiveszed, remekül lehet hallani, mi történik idelent.

- Miért, mondtam bármi érdekeset? - kérdeztem, miközben megfogtam az alacsony vitéz lábát.

- Ó, igen - mondta a varázsló. - Tudod, én közel tíz napja vagyok ebben a koszfészekben - tette hozzá kis hallgatás után -, mert szintén kutatok valaki után.

Érdeklődve pillantottam rá.

- Szintén elbolondított, zavaros fejű fiatalemberek után szimatolsz? - kérdeztem.

- Nem - válaszolta hidegen. - Egy másik varázslót keresek. Beszélnem kell vele, sürgősen. Talán hallottál már róla. A neve Roder di Ummal. Délvidéki, busa szemöldöke van, és hadarva beszél.

7. Legendák

Időközben tényleg reggel lett. A napkorong lassan kúszott a felhős égen, mint cápa a zavaros vízben. Hideg volt. A város nyüzsgött. Katonák dobogtak végig a síkos lépcsőkön. Az emberek több helyen is kis csoportokba verődtek, és imádkoztak.

Egy keskeny sikátorban ballagtunk felfelé. Guadi és Illira közös erőfeszítéssel egészen elfogadható öltözetet állított össze nekem. Ha barátaim és ellenlábasaim szerint is zord - esetleg viharvert - fizimiskámat nem számítjuk, egészen tűrhető nemesember vált belőlem. Mindössze a töröm volt nálam, a többi, a holmimmal egyetemben, már úton volt abba a másik fogadóba, amit a varázsló ajánlott a figyelmembe. Védtelennek éreztem magamat.

Guadi da'Cordo titkolózása csak fokozta kelletlen hangulatomat. Azt mondta, a történetem egészen új megvilágításba helyez számára néhány apróságot. Nem részletezte, miért. Számára csak egy zsoldos voltam, aki vagy megölt valakit, vagy nem; za-

varos emlékeimről és állandó rosszullétemről egyelőre egy szót sem szóltam neki. Ennek ellenére zavart a titkolózás. Mintha kyr sakkot játszottunk volna, miközben a markunkban rejtegetünk néhány bábút, pusztán a biztonság kedvéért.

- Megmentetted az irhámát - mondtam neki a báró palotája felé menet. - Magam sem vagyok szószátyár ember, ezért nem firtatom tovább, mit keresünk a báró könyvtárában, és mi köze mindennek a varázslódnak.

- Eszembe juttattál valamit - felelte. - Ha megtalálom, amit keresek, nincsen szükségem di Ummalra.

- Remélhetőleg elárulod, ha rám is tartozik. Nagyon szeretném a markomba kaparintani a nyakát. Azt mondtad, cimborád-nak, a bárónak dolgozik...

- Nem a cimborám - mondta fagyosan. - Még csak nem is találkoztam vele. Engedéllyel kutatok a könyvtárunkban. De abból, amit hallottam róla, úgy tűnik, Gandolini romlott és részeges, a felesége egy igazi boszorkány a sógornője meg szajha.

- És mit szólnak ehhez Dreina büszke lovagjai? - kérdeztem némi éllel.

- Semmit - mondta a varázsló. - Gandolini családja intézi a város világi ügyeit.

- Ettől még nyugodtan eltakaríthatnák az útból.

- Nem fogják megtenni.

Érdeklődve néztem rá.

- A báró családja egyidős a várossal - folytatta nyugodtan. - Az ősapja egy legenda. Úgy hívták valaha, hogy a Megtörhetetlen.

Ez meglepett.

- Arról a legendáról beszélünk - kérdeztem, és a lenti város, illetve a távoli hágók felé intettem -, amire ebben a lélektelen erődben mindenki feltette az életét?

- Igen - felelte da'Cordo. Hitetlenkedve néztem rá.

- Akkor légy oly kedves, és világosítsd meg elmémet - mondtam. - A fellegvárat bevenni hetekig, talán hónapokig eltarthat. A lovagrend neve mellesleg Oroszlánszív, gondolom, nem pusztán véletlenségből. Itt egy hordányi pap. Krán tombol, de tombolt már korábban is. Akkor meg mi ez a felhajtás ezzel a legendával?

A varázsló megtorpant és körülnézett. Üres volt az utca. Aztán felém fordult, és most árnyékát sem láttam rajta az örökös somolygásnak.

- Pyarron dülése még csak most kezdődött el igazán - mondta, és hideg volt a hangja. - Amit az orkok és a nomádok elvégezhettek Pyarronban, azt elvégezték. Ezúttal más, fertelmesebb és vénebb fajzatokon van a sor. Krán évezredek óta először megmutatja, micsoda is valójában. Nem kérdeztem meg, miért ilyen biztos ebben. Ezt néhány más kérdéssel egyetemben későbbre tartogattam.

- Ezeknek nem sokat jelent egy fal, legyen az bármennyire is vastag, vagy egy

hegyorom, legyen akármilyen magas. Ezt a lovagok és a papok tökéletesen tudják. A java csak most jön.

Egy szomszédos sikátorban léptek dobogtak. Katonák haladtak el mellettünk csörömpölve. Lehajtott fejjel vártam, amíg el nem tűntek.

- És ezek után egy ősrégi legendára bízák az életüket? - kérdeztem.

- Mit tudsz te egyáltalán erről a legendáról? - kérdezte Guadi.

- Nem sokat. Viadomo helyén már az ősi időkben erőd állt. Élt itt egy lovag, akit senki sem tudott legyőzni. Veszett hírű harcos volt, és minden csatát, sebet épségben átvészelt.

- Erről kapta a nevét - mondta a varázsló.

- Ki hitte volna - mondtam epésen. - Mindenesetre hiába ért meg több emberöltőt is, mindent ő sem élhetett túl, bármennyire keményen is próbálkozott. Például a halált. Persze az istenek mindig is kedvelték a fajtaját, és természetesen neki is felkínálták a szokásos kikaput. Nem halt meg, de nem élhetett tovább. Mi maradt hát neki? Évszázados álomra tért valahol itt, a hegyek gyomrában. És ha veszély fenyegeti az ő városát, felébresztik... és a segítségére siet. Ennyi.

- Pontosan - mondta a varázsló. - Mi ebben a hihetetlen? Hidd el nekem, Viadomót még soha, senki nem tudta bevenni. Pedig próbálkoztak keményen. Vajon mi ennek az oka?

- Ostobaság - mondtam erre én, és legyintettem.

A fecskefészkekre hasonlító házakat néztem. Fáradt voltam. Legszívesebben leheveredtem volna aludni. A varázsló szavai húztak egyet a gyomromban meggyűlt a hideg csomón. Nem akartam itt lenni. A körülöttem összehajoló tetők most csapdának tűntek, ahonnan nincsen többé kiút. Csapdának, ahol elveszítettem egy estét az emlékezetemből, de fogalmam sincsen, miért, és nem maradt más választásom, mint egy titokzatoskodó ismeretlenre bízni az életemet.

- Ezt tényleg komolyan gondolják? - kérdeztem. - Még Dreina papjai is? Krán hordái a falak előtt vonyítanak, mire ők hátra-dőlnek, és megvárják, hogy megmentse őket egy mesebeli hős?

Különös pillantást vetett rám.

- Arra még nem gondoltál - mondta, és komótosan megigazgatta a csuháját -, ha ezek a tudós fők is egy gyerekmesére bízák az életüket, akkor talán mégis van a dologban valami?

Megálltunk egy lépcsőfordulóban. Innen már látszott a palota, ahová tartottunk: a fejünk felett trónolt egy lapos és széles sziklapárkányon, és színességével meglepően kilógott Viadomo szürkességéből. Minden ablaka a tátongó szakadékra nézett, mintha megbűvölte volna a mélység. A túloldalt fátyolba burkolta az örökké szálldosó permet. Csikorogva suhant alattunk néhány fémkosár. Itt a víz sistergését leszámítva csend volt. Lent, az alsóvárosban hangyákként tolongtak az emberek. Mintha egy másik világban jártunk volna.

- Tényleg létezett? - kérdeztem némi habozás után.

- Számít az? - kérdezett vissza, amikor ismét nekiveselkedett a felfelé vezető

útnak. - A legenda még a godoniak bukását követő századokból származik. A Délvidéket nem véletlenül uralta a Godoni Birodalom. Hihetetlen dolgokra voltak képesek. Krán mégis megtörte őket, a földre taposta, elpusztította az egész miskulanciát. A háború utolsó éveiben, amikor nyilvánvalóvá vált az elkerülhetetlen végzet, Kapuk nyíltak Ynev különböző pontjaira. Azok a hősök, akik úgy gondolták, a halálukkal

semmit, az életükkel viszont még sokat szolgálhatnak a Krán elleni hadakozásban, magányosan vagy csapatban járták tovább a háborútól sújtott vidékeket. Ha az a lovag létezett, godoni volt. Ki tudja, mennyi ideig vándorolt a mai Pyarronban, amíg rábukkant erre a várra. Itt már akkoriban is erődtmény állt. Hamarosan ő lett a vár ura. Ősöreg hatalmakról van szó. Miért olyan elképzelhetetlen, hogy igaz legyen egy legenda?

- Ezek szerint te ugyanúgy bízol benne, mint ők.

- Elég baj lenne, ha már én sem bíznék benne - mondta Guadi, és egy futó pillanatra lefoszlott róla a kortalansága és öregember lett, aki túl sokat látott. Értetlenül néztem rá. Aztán megcsóválta a fejét, és a régi lett megint. - Megérkeztünk - jelentette ki.

A nem túlságosan nagy tér túloldalán a palota állt. Az sem volt különösebben hatalmas. Színes volt és takaros. Egy túlméretezett babaházra emlékeztetett.

8. Por

- A könyvtárossal négyszemközt kell szót váltanom - mondta da'Cordo, amikor megérkeztünk.

- Nehogy véletlenül ősi titkok tudója legyek? - jegyeztem meg gúnyosan, de nem felelt rá semmit. - És én mihez kezdek addig?

- Tartsd nyitva a szemed - mondta kurtán, aztán egy ideig nem szóltunk semmit.

A varázsló ismerte a mellékbejáratot, meg az öregembert is, aki hosszas kolompolásunk után végre kinyitotta az ajtót. Egy belső udvaron álltunk. Volt már nagyobb takaróm is, mint ez. Egy szomorú fa hullatta el mellettünk utolsó leveleit.

Az öreg, akit Mannuil atyának hívtak, alacsony volt és porszagú, akárcsak az a szoba, ahová hosszas szuszogás és morgolódás után bevezetett. A palota régi alagsorában lehettünk, ahol minden kopott volt és elhanyagolt. Guadi bemutatott minket egymásnak. Nem az igazi nevemet mondta, de az öreget amúgy sem érdekeltem különösebben. Suttogva váltottak néhány szót. Némán álldogáltam mögöttük.

A fal mellett tornyokba halmozott könyvek álltak. Amikor beléptem, a vén pap véletlenül elsodort egyet a csuhájával. A fejtörés váratlanul tört rám, mintha egészen eddig az ajtó mellett várakozott volna.

A férfi hátrálni kezd, valamit mormog. Fellök néhány kupac könyvet. Az ablakot bámulom. Az éjszakai égen szürke felhőkkel küzdenek az erőtlen csillagok.

Ököllemel dörgöltem a halántékomat. A számban vér keveredett nyállal. Elharaptam az ajkamat, nehogy hangosan ordítsak. Sem a varázsló, sem Mannuil atya nem vett észre semmit. A kapcsos könyveket szedegették a padlóról. Sápadt félhomály szüremlett be a keskeny ablakokon. Kavargott a por.

- Hajladozhatok egyedül - morogta az öreg keserűen. - Kiveszett már a fiatalokból a múlt tisztelete. Mi még vagy tucatnyian magoltuk a titkos beosztásokat, a jeleket, meg a különleges polcok helyét. Nekem már csak egy tanítvány jutott, és azzal sem megyek sokra. Nemtörődöm fajta, nemesféle. Szégyenszemre állandóan a helybéli dámák körül legyeskedik, most mondja meg, mit kezdhettek egy ilyennel?

- Göndör, fekete hajú? - kérdeztem hirtelen. - Ő az - mondta az öreg. - Ismeri Pitart?

- Mondjuk, hogy igen - válaszoltam kicsit rekedten. Da'Cordo engem nézett.

- Jöjjön - mondta végül az atya a varázslónak, és kinyitott egy ajtót a sarokban. - Ez a báró úr gyűjteménye, és csak felhatalmazással látogatható - szólt vissza bizalmasan. - Ha van kedve, foglaljon helyet a szomszéd szobában. Ha érdekli az írott szó, ott talál olvasnivalót eleget. Általában ezt sem szabad, de da'Cordo uraság barátja kedvéért kivételt teszek.

- Köszönöm. Igazából ölni tudnék az írott szóért - mondtam, és komoran néztem a mögöttük csukódó ajtót. Aztán benyitottam a szomszéd szobába.

A terem az előző kis lyukhoz képest valóságos csarnoknak tűnt, pedig nem volt hatalmas. A tükörfényes fapadló nagy részét polcok foglalták el. Keskeny csigalépcsők vezettek felfelé, a karzatra, ahol újabb polcok álltak, és néhány faajtó nyílt a palota többi részébe. A széles ablakok elől elhúzták a vastag bársonyfüggönyöket, és káprázatos kilátás nyílt a szurdokra, a vízesésre meg a rettenetes fellegrára. Hiába takarítottak alaposan, a könyvek körül itt is enyhe porszag lengedezett.

Odafent halkán kattant egy ajtó.

- Mit keres itt? - szólalt meg a karzaton egy női hang.

Felnéztem.

Aztán olyan erővel sújtott le rám a fejtörés, hogy megtántorodtam. Ha nincsen mellettem egy könyvespolc, akkor ismét csak a padló állítja meg a zuhanásomat.

9. Babaház

- Jól van, uram? - kérdezte a női hang, de már másodszorra.

Kinyitottam a szememet. Aztán becsuktam megint. Elengedtem a polcot. Kinyitottam a szememet. A hölgy még mindig a karzaton állt.

Olyan nő volt, akinek vigyáznia kell, kihez imádkozik, mert egy féltékenyebb istennő bármikor átkot bocsáthatott volna rá. Shadonban arany tintával írtak volna neki verseket, Gorvikban pedig vérrel, de mindkét országban számtalan bajvívó ment volna öltre miatta. Az összhatást némileg lerontotta az a rendkívüli döbbenet, amivel engem méregetett. Egy ilyen nő nem lehet

döbbent. Legfeljebb meglepett, de az is csak unottan. Láttam, hogy még a lélegzete is elakadt. Hófehér kebléhez kapott, ahol a kíváncsú domborulatokon hófehélyre emlékeztető ezüstmedál pihent.

- Gyakran művel ilyesmit? - kérdezte, miután kissé magához tért a meglepetéséből.

- Csak ha jön az esős évszak - mondtam. - Elnézését kérem, hölgyem. - Szaggatott a fejem, mintha ráspolllyal csiszolgatták volna belülről.

Valószínűleg kevés jó házból való hölgy előtt zuhannak el kétméretes, marcona férfiak, de a hölgy tekintete akkor is meglepően döbbsent volt. Nem is döbbsent, inkább megrökönyödött. Az elfek nézhetnek így a fák mögöl kibukkanó kráni szabadcsapatra.

Lassú léptekkel lesétált a lépcsőn.

Göndör, fekete haja volt, szabályos arca és gyönyörű ajka. Hosszú, hófehér ruhát viselt, mély kivágással és padlót söprő szegéllyel. A ruha vagyonokba kerülhetett és teljesen felesleges volt. Ez a nő egy darócruhában is ugyanezt a hatást váltotta volna ki bárkiben. A shadoni katedrálisok angyalkepeire emlékeztetett, de azoknak senki sem mert volna ilyen pillantást festeni, mert azonnal elviszi Domvik inkvizíciója.

- Hogyan jutott be ide? - kérdezte. - Az őrség nem szólt, hogy látogatónk van.

- Da'Cordo úrral érkeztem - feleltem.

- Á, az unalmas pyarronival - mondta, és legyintett. Mintha hirtelen megnyugodott volna. - Az más. Meg ne sértődjön, uram, de... az öltözeke hagy némi kívánnivalót maga után.

- Szívesen megszabadulok tőle - mondtam. - Bár sokkal meghittebb körülmények között szoktam ilyet tenni. De hölgytársaságban, ezt hozzá kell tennem.

Halovány mosoly derengett fel az ajkán, mintha mulattatná a helyzet.

- Most fel kellene pofoznom - mondta. - Nem is tudom, miért nem teszem.

- A barátságos kutya tekintetem miatt - mondtam. - Gyakran visszaélek vele, nem tagadom.

- Ha lecserélné a rongyait, egészen jóképű alak lenne - mondta, és tetőtől talpig végigmért. - Tud róla?

- Persze - mondtam, és vidáman belevigyorogtam gyönyörűsége arcába. Azért az arcért pár száz évvel ezelőtt kisebb háborúkat robbantottak volna ki. Azóta csillapodott a világ, de egy oldottabb hangulatú bálon manapság is családi viszályokhoz vezethetett volna egyetlen mosolya.

- Tehát? - kérdezte a gyönyörű nő.

Hirtelen cselekvésre szántam el magamat. Nem is tudom, miért tettem. Egyszerűen ott helyben jó ötletnek tűnt.

- Keresek valakit - mondtam. - Azt reméltem, itt találom.

Csak a szemöldökét húzta fel, azt is leheletnyit.

- Az illetőt Roder di Ummalnak hívják.

Éppen egy szívdobbanásnyi ideig habozott. De lehet, hogy tévedtem.

- Ismerek egy ilyen embert - mondta. - Csúf, mogorva alak. A báró kebelbarátja. Mi van vele?

- Találkozni szeretnék az illetővel.

Közönyösen megvonta a vállát, mint aki sokkal, de sokkal izgalmasabbra számított.

- Különös szerzet - mondta érdektelenül. - Magam sem tudom, pontosan minek tartja a férjem. Az utóbbi időben nem láttam. De ha jól tudom, ma este a nagymesternél lesz a báró társaságban. Tudja, az ostrom miatt. - A szót úgy ejtette, mint ha egy huszadrangú kismes estélyéről beszélne. - Ha hajlandó rendesen felöltözni, szívesen látjuk uraságodat is. Velem feljöhet a fellegvárba, onnan megnézheti a csatát. Előtte megiszunk egy pohár bort - mondta, és halkabbra, érzékibbre fogta a hangját. - Szörnyen izgalmas lesz, nem gondolja? Egy igazi ostrom.

- Alig bírok magammal - mondtam.

Nem tudta eldönteni, megsértődjön, vagy elengedje a füle mellett a hangsúlyomat. Nem kis tusakodás után az utóbbi mellett döntött.

- Így jár, aki előzékeny próbál lenni egy külhonival. Ha hiszi, ha nem, segíteni akarok uraságodnak. Jön, vagy nem jön?

- Hat ökörrrel sem lehetne visszatartani - mondtam lelkesen.

- Ennyire megtetszett a romantikus éjszaka gondolata? - kérdezte felvillanó, kacér mosollyal.

- Ennyire érdekel Roder di Ummal - feleltem.

Pulykavörösre pirult.

- Nehogy uraságod félreértse a helyzetet - mondta fagyosan. - Én nem olyan nő vagyok.

Kedves mosolyt küldtem felé.

- Legyen a mellékajtónál a kilencedik harangszó után - mondta.

- És ha időközben orkok nyüzsögnek a falak alatt?

- Ugyan. - Legyintett. - Gondoskodunk róluk. Viadomo legyőzhetetlen, hiszen tudja.

Már bosszankodni sem volt erőm. Inkább aggódva vettem észre, hogy kezd megfertőzni engem is ez az átkozott bizakodásuk.

- A nevem Tresta - mondtam.

- Hiella - mondta ő.

Szótlanul meghajoltam. Nézte, amint kimentem az ajtón, vissza a poros szobába.

Guadi da'Cordo az ajtó mellett ült egy zsámolyon. Amikor meglátott, az iszákjába süllyesztett egy vékony rézkapcsos könyvet. Nem tudom, hallotta-e beszélgetést, de ha így is történt, nem mutatta jelét.

- Választ kaptál a kérdéseidre? - kérdeztem kifelé menet.

- Ó, igen - válaszolta különös hangon. - Minden kérdésemre választ kaptam, azt

hiszem.

- Tudom, hol találhatjuk meg di Ummart - mondtam.

- Az jó - mondta ő.

Addigra a belső udvaron álló fa elveszítette az utolsó levelét is.

10. Álom

Új fogadónk egy félreeső utcában bújt meg, közel a város kapujához. Egy kivénhedt kalandozóra emlékeztetett: öreg volt és roskatag, rengeteg küzdelmet átvészelte, sok mindent tapasztalt, de még mindig nem vetette fel a pénz. A szobákban és az ivóban zsoldosok ordítottak és vedeltek: egy részük hozzám hasonlóan csapdába esett Viadomóban, de a legtöbben harcolni elkezdtek, és a városlakókkal szöges ellentétben szívből jövő izgalommal várták a közelgő összeecsapást.

- Alkonyat előtt találkozunk idelent - szólt utánam da'Cordo. - Addig meggondolhatod magadat.

- Rendben - mondtam, és felmentem a lépcsőn.

A szobám egy félreeső folyosón bújt meg az emeleten. A holmim már az ágyamon várt, és egy pohár pálinka után úgy zuhantam mellé, mint egy fatönk. A koszos ablakon szétkenődött az őszutó erőtlen fénye.

Először azt álmodtam, hogy üldöznek, és a város összes lépcsője, sikátora és rámpája tekervényes szalagként fordul vissza önmagába, ezért ziháló üldözőim, a városi őrség goromba zsoldosai mindig felbukkannak velem szemben. Egy nyirkos utcába menekülök, ahol egy szürke ház magasodik. Bemegyek, boltíveken haladok keresztül és beszélek egy papi csuhát viselő fiatalemberrel, aki már várt rám, és...

- Ne mozdulj! - mondja, és az arcán félelemmel keveredik a harag. - Tedd le a fegyvert, te kráni rohadék. - Egyik kezében Dreina szimbóluma, a másikat mintha áldásra emelné, de én tudom, hogy valami más fog történni, valami rossz.

- Nem hagyhatlak életben - mondom. Kimondja az első szót, és átoknak tűnik leginkább. Nem ismerem ezt a nyelvet. Határozott, kegyetlen mozdulattal szúrom hasba. A férfi a kardot nézi. Aztán lassan, mint egy rongybaba, leül a padlóra. Haldoklik, de nem túl csendesen. Szája sarkából vércsík szivárog, de az ajka vadul mozog. Valamit mormol. Azt hiszem, befejezi a varázslatot. Megszédülök. Mozdulnék, de nem lehet. A világ elmosódik előttem, én pedig merev bábuként vágódok a kőlapoknak. Fájt, amikor megérkezem.

Hánykolódásom közben gombóccá gyűrtem az ócska pokrócot. A szoba dohos szagát nem is éreztem már, mert különös illat csapott az orromba, és én ismertem ezt az illatot, csak azt nem tudtam, honnan.

Valaki megcsókolt. Emlékeztem a csókra, és nem értettem, hogyan feledkezhettem meg eddig erről, mert soha nem csókoltak még így. Aztán megint felharsantak a hangok, és megint a fiatal pap beszélt, de nem ugyanazt mondta, mint az előbb.

- Menj fel a fellegrvárba - suttogja, és az arcán szorongással keveredik a megkönnyebbülés. - Ott megtalálod a fiút.

A kék bástyában...

Ajtó nyikordul mögöttünk, és ő elfordul, a tekintetében értetlenség. Valaki jön.

- Mit keresel itt ilyenkor? - kérdezi gorombán. - Miért jársz a nyakamra? Ennek

már vége. - A hangja bosszúsnak indul, de a haragja szavanként oldódik semmivé, mint forró italban a cukor. A végén csak úgy mormog. Tekintete fátyolossá válik, mintha égi jelenést látna. - Éppen látogatóm van - motyogja. - Baj?

Verejtékben úszó testtel riadtam fel. Aztán pálinkát ittam a flaskámból, és megvártam, amíg csillapul a kezem remegése. Az ablak mögött alkonyodott, hideg árnyékok gyűltek fel a sarkokban. Odakint rekedten, megállás nélkül harsogott a riadókürt. Lentről rekedt ordítás szűrődött fel. Fáztam.

Később lementem az ivóba. Szinte tapintani lehetett a feszültséget: mindenki túlzottan harsány vagy túlzottan hallgató volt. Egy marcona külsejű zsoldos neveket sorolt, és fegyveres alakok masíroztak ki az ajtón. Néhányan a fegyverüket élezték, vagy a páncéljukon húzták meg a kapcsokat, egy természetes férfi, aki Darton szimbólumát viselte a nyakában, vidám dalokat énekelt a söntésnél. Guadi da'Corda az ablak mellett ült. A kapcsos könyvet nézte, hideg tekintettel.

- Borzalmasan festesz - mondta. - Mint aki lidércekkal viaskodott.

- Így is történt - mondtam, aztán kértem egy pohár forralt bort. - Te sem vagy szebb.

Az ital valamennyire megmelengetett ugyan, de az igazán hideg csomót nem tudta feloldani a gyomromban. Aztán felmentünk a szobámba, és da'Cordo kinyitotta a kapcsos könyvet. A repedezett, sárga lapokon hangyák voltak az ismeretlen ábécé betűi. Sokáig nem szólt semmit, csak az ablakon kúszó esőcseppek árnyéka mászott az arcán, mint egy csapatnyi bogár.

- Köszönettel tartozom neked - szólalt meg végül. Vállat vontam.

- Végig a szemem előtt volt - mondta. - Itt van ebben a könyvben az igazság, de ha az istenek nem sodornak az utamba, biztosan nem bukkanok rá.

- És az számított volna?

- Egyáltalán nem. - Keserű volt a hangja.

- Te tudod, miért van itt a fiú. - Ez nem kérdés volt.

- Igen - felelte ő. - És amiért felnyitottad a szememet, segítetek eljutni hozzá. - Úgy mondta, mintha ezzel kegyet gyakorolna.

- És di Ummal? - kérdeztem. - Nem számít már - mondta ő.

- Beavatnál? - Neheztelve néztem rá.

Aztán da'Cordo felolvasott a sárga lapokról, és a szobában mintha keserű, maró hideg csorgott volna szét.

- Magasságos istenek - mondtam, amikor befejezte. - És ez valóban igaz? - Bólintott.

Sokáig álltam az ablaknál, mozdulatlanul, némán. A varázsló felállt a szénával tömött zsákról.

- Ideje mennünk.

- Van egy találkozásm - emlékeztettem.

- Igen - mondta. - De minek mennél oda? - Megvan az okom rá.

- Beavatnál? - kérdezte enyhe gúnnyal.

Nem egy okot mondtam neki, hanem rögtön hármat.

- A nyakában lógó medál. Mannuil atya megjegyzései. És egy mondat, amit én magam ejtettem ki a számon.

Csak bámult rám kortalan szemével.

- Nem fog sokáig tartani - mondtam. - A fiúért jöttem. Nem fogok megfélekedezni róla.

Felöltöttem viseltes bőrpáncéloamat, és magamhoz vettem az összes fegyveremet. Az ablak alatti téren emberek imádkoztak Dreinához és Pyarron összes istenéhez. Sok száz ember hangja csapongott a házfalak között, mint a tenger mormogása.

11. Csapda

Este volt, és én ismét a felfelé vezető lépcsősoron baktattam, de a mellettem tátongó szakadékot most elnyelte a sötétség, csak a hangja hallatszott, mintha egy hatalmas teremtmény sziszegne és susogna valahol a közelben.

Most is megálltam a lépcsőfordulón, félúton a báró palotája felé. Körülöttem sötéten sorakoztak a házak, mintha mindenki elköltözött volna. Az alsóváros apró terein viszont tüzek égtek, és hangyákként mozogtak közöttük az árnyalakok. A túloldaltól, a permeten és a sötétségen túl ütemes csörömpölés és dobogás hallatszott: az Oroszlánszív rend lovagjai vonultak le a fellegvárból, némán, mint a halottak.

Nem esett az eső és nem esett a hó, néha a kettő nyúlós elegye fröcsögött az égből, aztán abbahagyta. Itt fönt vadul tépett, vágott a szél. Onnan, ahol álltam, jól látszottak a falakon égő őrtüzek. Azonban a kelleténél sokkal több fénypont derengett a lenti feketeségben, és beleborzongtam a hirtelen felismerésbe. A szurdok bejáratánál táborozó krániak tüzei voltak, és úgy lobogtak, mint a lidércláng.

- Arra gondoltam, megkönnyebbülök, ha végre a saját szememmel is láthatom őket - mondtam bele a szakadék ürességébe. -
De csak rosszabb lett tőle minden.

Senki sem válaszolt. Elindultam felfelé.

Inas várt rám a mellékbejáratnál. Márványlépcsőkön kopogtak a lépteink, színes falú, néma folyosókon jártunk. Egy lélekkel sem találkoztunk. A palota belülről még inkább egy hanyagul berendezett babaházra emlékeztetett. Zsúfolt volt és nagyon nőies - túl sok puha szőnyeg, túl sok tükör, illatos gyertya meg rafináltan elrendezett virág.

Hiella ezüstmintákkal díszített, hosszú, fekete ruhát viselt.

- Azt hiszem, kissé harciasan öltöztél - mondta.

- A múltamat okolhatom ezért - válaszoltam. - A régi szokásoktól nehéz megszabadulni.

- Kalandozó vagy? - kérdezte lustán. Ezzel a hangsúllyal azt is kérdezhette volna: „Tényleg évekig lapátoltál ganét Gro-Ugonban?”

- Voltam az is - feleltem. - Egy életre elegend lett belőle.

- Nocsak - mondta, és leheletnyit felhúzta a szemöldökét. - Miért? Egy sérülés netán? Egy borzalmas seb? Vagy... - Árnyalatnyit rekedtesebbé vált a hangja. - Vagy egy nő?

- Meguntam - mondtam.

Nem erre a válaszra számított, láttam rajta.

- Képzeld el, amikor az életed nem áll másból, mint hogy egy szentély és egy labirintus kirablása között néhány hétig egy erioni csehóban dorbézolsz - mondtam. - Idővel eltorzítja az ember gondolkodását. Amikor észrevettem, hogy a nehezen megszerzett pénzt az utolsó garasig újabb fegyverekre és varázsszerekre költöm, hogy megint pénzt keressek, úgy gondoltam, valamit sürgősen változtatnom kell. - Megigazgattam a csizmámat.

- Biztosan nagyon megkeseredett lehetsz - búgta, és kicsit lejjebb húzta a vállán a ruháját. A válla is gyönyörű volt. - Egy magányos farkas.

- Olyasmi - mondtam, és közelebb hajoltam hozzá.

- Csókolj meg - mondta.

- Inkább nem - mondtam, és hófehér nyakához nyomtam a törömet. - Veszélyes lenne.

Olyan csend lett, hogy tisztán hallatszott az ablaktáblákon kopogó eső hangja. Padlódeszka reccsent.

- Szavamra, micsoda nőcsábász vagy te - mondta Guadi da'Cordo, aki köpenyként kanyarította le magáról a láthatatlanság-varázst.

- Beszélgezzünk - mondtam a gyönyörű Hiellának kedvesen. Igaz, ezzel az arckifejezéssel egyáltalán nem volt olyan gyönyörű.

12. Igazság

- Menj fel a fellegvárba - suttogja, és az arcán szorongással keveredik a megkönnyebbülés. - Ott megtalálod a fiút. A kék bástyában...

Ajtó nyikordul mögöttünk, és ő elfordul, a tekintetében értetlenség. Valaki jön.

- Mit keresel itt ilyenkor? - kérdezi gorombán. - Miért jársz a nyakamra? Ennek már vége. - A hangja bosszúnak indul, de a haragja szavanként oldódik semmivé, mint forró italban a cukor. A végén csak úgy mormog. Tekintete fátyolossá válik, mintha égi jelenést látna. - Éppen látogatóm van - motyogja. - Baj?

- Ugyan - mondja a nő, aki most lépett be az ajtón. A szemembe néz. Fekete a szeme, mint egy szénrög. Bosszúságom és értetlenségem pillanatok alatt foszlik semmivé. Nála szebb nőt életemben nem láttam még. Nem tudom levenni róla tekintetemet.

- Sőt - mondja, és elmosolyodik, keményen és gonoszul. - Megkönnyítéd a dolgomat.

- Mit akarsz ezzel mondani? - A fiatal papnak rángatózik az arca. Nem szép, most egyáltalán nem az, villanásnyi időre lemál-

lik róla az idióta kábulat, és alatta félelem van, meg nyers harag.

- Mégis saját kezemmel végezhetek veled, te disznó. - A nő a kardövemre mutat. - Elkérhetem?

Átnyújtom neki a kardomat. Örülök, hogy segíthetek neki. Mosolyog, és szakértő módon suhint vele néhányat a levegőbe.

Keskeny penge, jó súlyozás. Ért hozzá. A férfi hátrálni kezd, valamit mormog. Az ajtó felé halad, de lassan mozog, mint aki

térdig melaszban jár. Fellök néhány kupac könyvet. Az ablakot bámulom. Az éjszakai égen szürke felhőkkel küzdenek az erőtlen csillagok. Mintha egy elázott festményt néznék, elkenődtek a színek, és semmit, az égvilágon semmit nem tudok változtatni azon, ami ezen a képen történik vagy történni fog.

A nő, akinél szebbet életemben nem láttam még, a férfi hasába döfi a kardomat.

- Azt hitted, csak úgy félredobhatsz? - kérdezi. A férfi a kardot nézi. Aztán lassan, mint egy rongybaba, leül a padlóra. Hal-
doklik, de nem túl csendesesen. Furcsa, nyüzgő hang hallatszik, mint amikor a szél belefúj egy keskeny kéménybe. Az én szám-
ból jön.

Egy lépés, és ott áll előttem. Úgy hajítja a földre a kardomat, mint aki eddig észre sem vette, hogy a kezében van. Egyszerűen nem bírom levenni róla a tekintetemet. Mindent megtennék érte. És ő ezzel teljesen tisztában van.

- Áruld el nekem, honnan jöttél? - kérdezi. Azt hiszem, válaszolok, de nehézkesen, egyesével buknak ki belőlem a szavak. A fogadó nevét mondom. Mosolyog.

Illata mérgező virágoskert, a csókja fullasztó, mint a futóhomok.

- Egyszer még meghálálom - mondja utána, én pedig merev bábuként vágódok a kőlapoknak.

13. Felfelé

Mire befejeztem a történetet, már a fellegvárba vezető út nagyját megtettük. Legalábbis én úgy éreztem: a föld alatti rejtékfo-
lyosókon megfoghatatlanul vánszorgott az idő. Amikor a megfélemlített inast elhelyeztük a palota pincéjéből nyíló bejárat mellett, azt hittem, hamarabb célhoz érünk.

A lámpás fénye nyirkos folyosókat és könyörtelenül felfelé kanyargó lépcsőfokokat világított meg.

- Azt hittem, a te vastag koponyádon és durva modorodon semmilyen boszorkányos praktika nem foghat - mondta végül da'Cordo barátságosan.

- Pedig kétszer is elbájolt a kedves hölgy - ismertem be kelletlenül. - Egyszer a tekintetével, úgy mint azt a szerencsétlen no-
viciust, nehogy cselekedni bírjak, másodszorra pedig a csókjával, amikor kitörölte és átírta az emlékeimet.

- Járhattál volna rosszabbul is - mondta da'Cordo. - Egyes praktikák sokkal kellemetlenebbek, mint a csókmágia: Szerencsés fickó vagy te, Trestadurro.

- No persze - mordultam fel. - Örülök, hogy nem hasadt szét a koponyám.

A lépteink kopogásába helyenként a huzat zúgása keveredett. Mellékjáratok mellett haladtunk el.

- Ha ez megnyugtató, néhány napon belül amúgy is lefoszlott volna rólad a hatalma
- szólalt meg da'Cordo egy kis idő múlva.
- A fogadóban három okot mondtál nekem. Akkor már tudtad?

- Az igazság végig ott volt a fejemben - mondtam -, csak megtépázva, kicsit megritkítva és egy kupacba szórva a hamis képekkel.

- A medál...

- Hiella nyakában, a hópehelymintával - mondtam. - Próbálta eltakarni, de én észrevettem. Láttam már valahol. - Az Adepta Astralica boszorkányrend signuma. A Délvidék legnagyobb szervezete.

- Az öreg könyvtáros, aki azt mondta Pitarról, hogy nagyvilági dámákkal vannak kalandjai. A báró feleségéről pedig azt mesélték, boszorkány. - Akaratlanul is elvigyorodtam. - Ha láttad volna a döbbenetet az arcán, amikor megpillantott a palotában. Ő azt hitte, nekem már végem. Amikor megláttam őt, és megéreztem az illatát, majdnem minden emlékképem felszabadult. Micsoda lélekjelenléttel uralkodott magán! Még arra is volt gondja, hogy úgy tegyen, mint egy magányos szépasszony aki egy kis szórakozásra vágyik. Gondolta, úgysem emlékszem semmire.

- Végzetes csókot kaptál volna ma este - morogta da'Cordo.

Megálltunk egy pillanatra, hogy kifújjuk magunkat. Mintha a végtelenbe araszoltunk volna.

- Ami az emlékeim közül nem illett a képbe, azt eltüntette - folytattam. - Azt akarta elhitetni velem, hogy önvédelemből öltetem, amikor a fiú papi hatalomszavakat akart rám mondani. Pedig csak novícius volt. Talán egy mécses, ha meg tudott volna gyújtani Dreina erejével, semmi többet.

- Azt legalább kiszedted belőle, miért ölte meg azt a szerencsétlent? - kérdezte a varázsló, és én Helliára gondoltam, aki csupán trágárságokat vagdosott a fejünkhöz, mielőtt óvatosságból felpofoztuk volna a száját. Amikor magára hagytuk volna a könyvtárban, a köteleiket rángatta és gyűlölködve bámult utánunk. Sejtettem, mi vár ránk odafent. Nem számított, mit csinál.

- Nem - válaszoltam -, de azt hiszem, hogy a fiú megcsalta. És egy ilyen nő, mint Hiella, az ilyesmit nem felejtí el. Mondjuk úgy, ölni tudna miatta.

- És ha te nem vagy ott?

- Akkor szegény Pitar talán kiugrik az ablakon - mondtam vállat vonva. - De én kapóra jöttem neki. A fiú Dreina novíciusa volt. Túl sokat kérdezősködtek volna. Ez így tiszta sor. Soha nem magyaráztam volna ki magamat, ha azt hiszik, kráni kém vagyok. Miután valamilyen úton-módon azonnal a nyakamra küldte az éjszakai őrséget, azok ott találtak volna a hulla mellett.

- Azért megosztotta velük a fogadó nevét is - ingatta a fejét da'Cordo.

- Ott voltak a csomagjaim - jegyeztem meg. - A fellegvárba menet könnyen közéjük keveredhetett volna valami, ami még szorosabbra húzza a nyakam körül a hurkot.

- És mi volt az a bizonyos mondat?

- Soha - közöltem vele -, de soha nem mondanék olyat, hogy: Nem hagyhatlak

életben.

Ezután egy darabig nem szóltunk semmit. Magasan, a fejünk fölött sápadt fény derengett fel, mint egy kút szája. Aztán elhallgattunk, mert erről már nem volt mit mondani, és arról, ami ránk várt odafent, egyikünk sem akart beszélni. A fenti derengésből hamarosan boltíves bejáró lett, mögötte fáklyafényes folyosóval.

14. Tömlöc

Mindaz, ami Dreina fellegvárának kazamataiban történt, a mai napig töredékesen maradt meg bennem. Nem sajnálom különösebben.

Nem is fellegvár volt az, hanem végtelen járatok birodalma, ahol egymást érték az illúziók, a csapdák és a fegyveresek. Olyan helyeken jártunk, ahol nem falak voltak a falak, és mozdulatlan kőarcokon tapostam a csizmámmal. Kürtők vezettek a mélybe. Sötét volt, a levegő szaga állott pocsolyákra emlékeztetett. Varázslatok oltalma alatt osontunk előre, míg a folyosókon páncélos lovagok dobogtak el mellettünk.

Ellenben a kék bástyában nem kerülhettük el az összezapást.

Üres zárkák mellett jártunk, amikor fény támadt, vakító és fájdalmas, valaki azt mondta, hogy „A szentségit neki”, valaki más meg kiáltott, alig érthetően, hogy „Fogjátok meg őket”, aztán fegyveresek futottak felénk. De Guadi da'Cordo meg én könnyörtelenül haladtunk előre. A varázsló mintha természetesebbé vált volna, és most veszedelmes volt, igazán félelmetes. Mágikus energia sistergett a levegőben. Fegyveresek buktak fel előttünk, vagy lobbantak lángra. Amíg lehetett, lövedékekkel tűzdeltem tele őket, aztán karddal és törrel ugrottam közéjük. Sárban fetrengtem, valakinek betörtem az orrát, egyszer nehéz, kemény ütleg zúdult a fejemre. Ökölcsapásokat osztogattam.

És egyszerre minden elcsendesedett. Csak a huzat kapkodta le a nyöszörgést a sebesültek ajkáról, és a folyosó mindkét oldalán elgyötört arcú fiúk rohantak a rácsokhoz. Sokan voltak, mindannyian külön zárkákban.

- Salvat! - kiáltottam. - Salvat! - Elhaló hang válaszolt. Amikor da'Cordo varázsa kinyitotta a zárat, a fiú úgy ugrott a karomba, mintha nem csak két alkalommal találkoztunk volna életünkben. Az apjára emlékeztetett, aki a barátom volt valaha, és ha ő nincsen, soha nem tudom meg, mi az ára a jó és a rossz harcának ezen a világon.

- Hogyan visszük ki innen őket? - kérdeztem a varázslót.

Megfordult, és szomorúság volt a szemében, meg valami más is, talán düh vagy keserűség.

- Sehogyan - mondta.

Azt hiszem, nem szóltam semmit. De lehet, hogy ordítottam vele. Nem emlékszem.

- Hiszen tudod te is, mi az ára Viadomo győzhetetlenségének - mondta Guadi da'Cordo.

Igaza volt. Akkor már tudtam.

15. Titok

Aztán da'Cordo felolvasott a sárga lapokról, és a szobában mintha keserű, maró hideg csorgott volna szét.

Megveszekedett harcos volt mindig - így szólt a régi legenda -, kegyetlen és komor, de nem törte meg őt soha semmilyen ellenfél. Hangja folyókat zúdított ki medrűkből, kardja hegyeket vágott ketté, és messze földön rettegték a nevét. De akkor már nem ember volt, hanem hős, vénebb mindenkinél, és eljött a nap, amikor teljesen megváltozott, és az étvágyát nem csillapíthatta többé azzal, amivel az egyszerű halandók. És amikor a sokadik száz év is lepergett felette, a Megtörhetetlen éhezni kezdett, mardosó, kegyetlen éhséggel. Vittek neki húst és gyümölcsöt és fűszereket, étkeket, melyeket még nem is ízlelt halandó - mindhiába. Heteken, hónapokon és éveken át gyötörte az éhség, míg végül rőt köd szállt rá, és őrzöngeni kezdett. És amikor lecsillapult a dühe, azt látták, hogy fiatal harcosokat ölt, akiknek a vére heves volt, mint az övé.

Elroppantotta a gerincüket, kiszívta a velejüket, és eltelt velük.

Elborzadtak az istenek, és úgy ítélkeztek, nincsen számára hely ezen a világon. De az erőd urai az istenek elé járultak, könyörgő szóval.

- Ha a hegyek mélyére száműzitek a halhatatlant - kérdezték -, ki véd meg minket ezután?

- Legyen, ahogyan akarjátok - mondták az istenek, és elfordultak, talán eltakarták az arcukat is. - Őrködjön felettetek továbbra is ő, akinél nagyobb harcos nem létezett ezekben a birodalmakban. De a hegyek mélyén alussza majd az álmát, és irtózatossá lesz az ár, ha a segítségét kéritek.

Az erőd urai fejet hajtottak és azt mondták a Megtörhetetlennek meg az isteneknek.

- Legyen így. Megfizetjük az árát, ha kell. Segítségül hívjuk... és megetetjük a harcosunkat.

De arról nem beszélnek a krónikák, hogy valaha beváltották-e ígéretüket.

16. Odakint

Nem tudom, mennyi ideig tévelyegtünk a hegy alatti járatokban.

Amikor kibukkantunk az elhagyatott meredélyre, még mindig éjszaka volt. Patakok zubogtak körülöttünk a mélybe.

Viadomo erődje messze volt, fényesen derengtek a lángok a falakon és a falak alatt, és idáig hallatszott a kapuk előtt ordító sereg moraja.

Guadi da'Cordo nem tartott velünk, pedig ő teremtetten elő a varázslángot, ami végül kimenekített minket. Előtte majdnem megöltem. De ő kibúvólta a kezemből a kardot, és nem törődött a szitkaimmal. Azt hiszem, többször nekiugrottam. Mindhiába; egyetlen kézmozdulatával béklyóba vert. A végén feladtam, és zihálva meredtem

rá.

- Kövessétek a fényt - mondta. - A kifelé vezető utat keresi. Vigyázzatok. Krániak és őrök is lehetnek a barlangokban. - És ha találkozunk velük? - kérdeztem. Vasakarattal kényszerítettem magamra a nyugalmat.

- Akkor meghaltok - felelte ő.

- Gyere velünk.

- Nem - mondta da'Cordo. - Neked menned kell - és a fiúra mutatott. - Még feladatod van. Vidd őt haza.

- És mi lesz a te feladatoddal? Mi a te feladatod?

- A Fehér Páholy mágusai azért küldtek, hogy minden eszközzel gondoskodjak Viadomo védelméről - válaszolta színtelen hangon. - Teljesítettem a kérésüket, azt hiszem.

- Mint a mesékben - mondtam. - Győzedelmeskednek a jó lovagok, elbukik a gonosz. És Viadomóban mindenki boldogan él, amíg meg nem halnak. Ha meghalnak egyáltalán.

- Ki vagy te, hogy eldöntsd, mi a gonosz és mi a jó? - kérdezte da'Cordo különös hangon. - Eredj innen. - Aztán megfordult és elsétált.

Néha, a különösen csendes estéken még mindig magam előtt látom távolodó alakját. És mintha ott lennék, tisztán hallom a távoli rácsok mögött kiáltozó szerencsétlenek hangját, meg a lenti folyosókon dübörgő, közeledő lépteiket.

Mi a láng után indultunk. Azt nem tudom, a pislákoló fény vajon mit követett, de egyszer csak friss levegő csapott az arcunkba.

Hiába volt éjszaka, amikor kibukkantunk a sziklás meredélyre, valamennyire látni lehetett, mi történik odalent, a mélyben. A tüzekből ítélve a völgyet ellepték az orkok, mint csótányok a düledező házat. És körülöttük, a puha köddel átítatott vénséges erdőben, valahol a koponyadíszes zászlók sorai mögött néma, fekete hordszékek álltak, akkorák, mint egy kisebbfajta kunyhó. Mintha vártak volna valamire.

Azt hiszem, nem voltak üresek. Nem tudom, mik lapulhattak a fekete függönyök mögött. De nem felejtettem el, amit da'Cordo a vénebbnél is vénebb fajzatokról mondott.

Hajnalodott, amikor egy hegygerincről még egyszer visszanéztünk a szurdokra. Akkor láttam életemben utoljára Viadomo erődjét.

Messze voltunk, nagyon messze. Idáig nem hallatszottak el a hangok, és ez valamiért még iszonyatosabbá tette az egészet. Nem merek megesküdni rá, de azt hiszem, láttam valamit a falaknál. Csak egy villanásra, nem tovább, de mintha emberi alakja lett volna.

Hatalmas volt, mint a várfalak, elmosódott, mint az égen nyújtózó felhők. A következő pillanatban palástként borult köré a köd, és eltakart előlünk mindent. Az égen csillagok haldokoltak. Sem a fekete, sem a fehér zászlók nem látszottak többé. Minden szürke volt, csak árnyalataikban különböztek.

Kárhozottak

Jan van den Boomen

- Átkozott Pyrón, átkozott Pyrón, átkozott Pyrón! - Ezzel nem mész semmire...

Shalirt dühítette, hogy a másiknak - ismét - igaza van. Talán kevésbé kavarja fel a dolog, ha sok minden egyéb - mondjuk talán így - másként alakul. Ám ami történt, megtörtént, s most már felesleges volt ezeken aggódni. Vagy akár a pyarroniakat és kevély isteneiket átkozni. Dühében így csak az asztalra csapott, majd mielőtt a másik a panaszos reccsenés után bármit is mondhatott volna, békítőleg felemelte a kezét.

- Tudom, tudom, ne is mondd!

Csapdában voltak, annyi szent, s amint azt Khotollir is megjegyezte, inkább azzal kellene foglalkozniuk, miként sétáljanak ki belőle. Bár azt még Shalir is tudta, hogy ha ez mégis bekövetkezne, akkor az isteni csodán kívül aligha magyarázhatnák bármi mással a menekülésüket.

A kicsiny szoba ablakához sétált, bár tudta, hogy kár is onnan kinéznie. A Fehér Város elveszett, ezt még az is megmondhatta, akinek egyébként nem sok köze volt a stratégiához, vagy egyéb hadi okoskodásokhoz.

A monoton dal, mely a felprédált alsó város romjai közül szólt, egykedvűen visszhangzott a Fellegvár ormain.

...akhram sh'ik ughram akharr ormasshark ughan akh'a torr...

- Kránba is! - csattant fel dühödten. Már fel sem tűnt neki, ha a pyróniak nyelvén szitkozódott. Más helyzetben talán mulattatta volna a dolog, de pillanatnyilag sem ereje, sem kedve nem volt a nevetéshez.

A hátborzongatón ismétlődő dal valahonnan az égre lángoló rommezőről kanyargott elő. Akár a krániak nomádsámánjai, akár az orkok kántálták, a hideg kirázta, valahányszor beengedte a fejébe a szavait. Talán nem is volt más céljuk vele. Első hallásra nem volt több nyögdecslő, panaszos jajveszékelésnél, mely a szomszéd szobából is átszüremkedhetett volna, de hamar meggyőződhetett róla, hogy a romok közül jön. Ott nyeri az erejét, hogy azután pókhálóként simuljon az ostromlottak elméjére. Levakarhatatlan, piszkosan nyúlós sirám volt. Akárhogy is próbálta kirekeszteni a fejéből, ott maradt, belekapaszkodott gondolatai peremébe.

Átkozott kráni mágia!

Pedig Sogronnak való látvány várta, ha kipillantott az ablakon. A pyróniak büszke városa véres tetemként nyújtózott alattuk. Máglyaként égő kerületek ropogtak a mélyben, zsírfekete füstjük hályogos korongá züllesztette a napot.

Csakhowy azokat a tüzeket nem Sogron gyújtotta. Az esténként zsarátnokkupac módra izzó várost Krán ereje fektette két vállra, az ő szolgálai prédáltak a megrogyott utcák között, nomád fosztogatók és

ork falkák dúlták az embernépek otthonait.

De emberek nem éltek már odalent. Shalir legalábbis nem számította ide a nomádok lovasait. Amit ezekből látott, az alapján bizonyosra vette, hogy ha valaha azok voltak is, mára minden elpárolgott, kilúgozódott belőlük. Krán valami olyan fertelmes anyatejjel szoptatta őket, ami az emberi gondolkodás írmagját is elsápasztotta és saját kiméletlen logikája szerint összerakott démoni eszméket plántált a helyükbe.

Azokat pedig, akiket a nomádokon és orkokon kívül látott, legszívesebben elfelejtette volna. Bár azt is tudta, ez ugyanúgy lehetetlen, mint nem hallani a monoton nyöszörgést...

- Az meg mi a démon ott? - Khotollir kérdezte ezt tőle mintegy két nappal ezelőtt. Ugyanígy a kicsiny szobában járkáltak fel s alá, időnként kipillantva az alsóváros tetemére.

- Hol? - kérdezett vissza Shalir, s ő is odament a parányi ablak elé.

- Ott, a tér peremén - mutatta a másik.

Valóban volt ott valami. Oda nem illő rémalak. Magas lehetett, legalábbis erre következtethettek a háta mögött sunnyogó orkokból. Félelem nélkül, kevély mozdulatokkal sétált ki a rommá lett terecske közepére, onnan nézett a Fellegvár kormos falaira. Akár ember is lehetett volna, de első pillantásra oly idegen, oly tébolyodott jelenlét sugárzott róla, hogy a távolság ellenére is kirázta őket a hideg. Pedig csak éppen rápillantottak. De nem emberi léleknek való volt az a rettenet. Pillantást nem sokáig tűrt magán, önkéntelenül is másfelé kellett nézniük, valami belső hang parancsolta ezt nekik, valami magyarázhatatlan, őszinte rémület.

- Sogron - suttogetta halálra váltan Khotollir.

- Könyörülj...

Ez már Shalir volt. Elfordult, elugrott az ablakszemtől, összegörnyedve rogyott a padlóra, torkában keserű váladék, szemében kíngyűjtötte könnycseppek. Khotollir még állta a rémalak látványát, talán a körül felkavarodó füst, talán a széllal futó pernyefellegek tompították a gyomrába markoló döbbenet erejét.

Az árny mögött éjkék zászlót emeltek magasba az ork szolgák mancsai, az moccan csak egy darabig a füstgomolyban, rajta bántó, őrző jel, kusza aranyhímzés talán.

Khotollir lábai is megremegtek, nyögve, elernyedttagokkal zuhant hanyatt és keserűt hányt a poros kőre.

Valahonnan felüvöltött a rémek sámánkara, s a beteg dallam átölelte, megfojtani készült Pyarron romjait.

... akhram sh'ik ughram akharr ormasshark ughan akh'a torr...

- Talán szembe kéne néznünk azzal, mit is csináltunk... - Khotollir a törmelékekkel teleszórt kőpadlón ült, hátát a falnak vetve köhécselt. Űzött, zavart volt a tekintete. Mellette nyálkás epetócsa.

- Miért, mit csináltunk? Hogy nem áldoztuk fel Mekhert? - Shalir kezét széttárva, hitetlenkedve pillantott társára. - Nézz már

körül, mi van itt... Lerombolják körülöttünk Pyrónt!

- Nem, nem erre gondolok - Khotollir nyögve egyenesedett fel ültében, szeme a fiatal shuluri pillantását kereste. Kibomlott haját próbálta összerendezni. Errefelé inkább ősznek gondolták fakó haja miatt, semmint kyr keverékvérnek.

- Akkor mit csináltunk? - kérdezte Shalir.

Erionba a shuluri Kapun keresztül érkeztek.

A Városok Városa mérhetetlenül nagy volt. Lórúgás méretű volt az élmény még Shulur után is, pedig Shalir úgy gondolta, már mindent tud, amit egy nagyvárosról tudni illik. A Kapuk Tere a döbbenetes méreteivel, a végeláthatatlan utcaszövevény és a temérdek ember. Önkéntelenül is összebb kellett húzniuk magukat.

Még szerencse, hogy Sogron nem úgy rendelte, sokáig kelljen Erion levegőjét szívniuk. Shuluri füstklasztromuk parancsa szerint vezeklőruhájukban kellett ellátogatniuk a Városok Városának sogronita nagytemplomába, hogy ott kapják meg feladatu-
kat. A feladatot, mellyel tisztára moshatják nevüket. Amit, ha végrehajtanak, nem kell átokövéket magukon tartva visszatérniük a császárvárosba. Bár Shalir azt is tudta jól, hogy aligha térhetnek vissza másként.

Átoköv.

Itt még akadtak olyanok, akik tudtak olvasni a ruházatukból. Az erioni klastrom papjainak sem kellett magyarázniuk, mit is jelent a derekukra csavart zsarátnokselyem. Délebbre, a tapasztalt szem talán már csak azt mondaná láttukra: toroniak. Ők még ezt sem akarták megkockáztatni. Ha délebbre kell menniük, majd valahogy elrejtik ezt a szégyenbélyeget. Hogy végleg leves-
sék, eszükbe sem jutott. Immirek voltak mindhárman, Sogron papharcosai, akik, ha vétettek is a Tűzkobra ellen, most már semmi mást nem akartak, mint jóvátenni a ballépésüket.

Ballépés?

Khotollir gyakran érezte, hogy annál ez azért több volt, s lelke mélyén reszketett, hogy valaha jóvá tehetik-e. Shalir és Demhygass mintha kevésbé aggódott volna, de egymás között nem nagyon hozták szóba az ügyet, mintha azzal, hogy nem említik, valamimód a meg nem történt dolgok közé lehetne besorolni.

De hát megtörtént, ezért érkeztek Erionba is, ezért várták összeszűkült gyomorral, mit is mondanak majd a füstklasztrom papjai.

Egy nevet mondtak, valamint egy várost.

Igazság szerint Shalir nem is nagyon számított másra. Mekher Asspagass és egy Ordan melletti nyári rezidencia.

Sogron átkozza meg őket!

Ám nagyon is úgy festett, Sogron most éppen velük akarja beteljesíteni átkát az eretnek fattyún, hogy éppen ők lesznek azok, akik elhozzák Mekher Asspagass végzetét.

Nem tudták ki lehet az, sőt azt sem, mit vétett a Tűzkobra ellen, de megnyugodtak Sogron akaratában, ha egyszer ezt szabta feltételül a bűnbocsánatért. Cserébe az átokövéért.

Az erioniak másban is tudtak segíteni. Egy, a város mélyében rejtező terembe vitték őket. Azt állították, a Kapu a godorai idők óta működik, s hogy a Tűzkobrán kívül más nem ismeri. Azt is mondták, ugyanúgy az ősi örökség része, miként Sogron kódexe, és Ordantól nem túl messzire nyitja a száját.

Khotollir, akinek eddigre már jóval vaskosabb véleménye volt az erioni sogronitákról, semhogy azt összetűzés nélkül kifejt-hesse nekik, csak hallgatott. Nehezen tudott elképzelni bármilyen godorai Kaput is, ami Ordan mellé nyílik, ám az ott lakók nem tudnak róla. Inkább sejdített holmi hallgatólagos megegyezést az eretnekek és az erioni klastrom között, s ez mélységesen felháborította.

Ha történt bármi is Erionban, ami a kedve szerint való volt, az nem több, minthogy legalább Ordan fekete szívébe nem kell behatolniuk az üdvösségük utáni hajszában. Mekher Asspagass, Ordan tűzreverendás papja éppen pihen, nem is oly messze a gyűlöletes várostól.

Ám Mekher Asspagass nem pihent nem is oly messze a gyűlöletes várostól. Talán szerencsájuk volt, talán a végzetük akarta így, de még a nyári lakba sem kellett behatolniuk. Az a gyerek mindent elmondott nekik, amit hallani akartak. Vagyis mindent, amit tudott. Aligha valószínű, hogy Shalir, Khotollir és Demhygass azt szeretne volna hallani, hogy Sogron kiszemelt áldozata ismét mérföldek százaira van tőlük.

A gyerek eskü alatt vallotta, hogy hirtelen kellett elutaznia a pyróniak szent városába valamely rendkívül fontos ügyben, ami tán összefüggésben lehet az Új Nomádjárással is.

Khotollir hitt neki. Nem azért, mert a gyerek megesküdött rá, hogy az igazat mondja. Ha valakinek egy éles pengét szorítanak a torkához, szinte bármire megesküszik. Nem. A szemén látta, hogy igazat beszél.

Mindenesetre nem borították lángba a nyári rezidenciát és nem hányták kardélre az ott tartózkodókat. Részint nem lett volna egyszerű, másrészt Sogron vezeklést akart tőlük és nem örültségeket. Nem akarták a végső áldozat végrehajtását ostoba hősködéssel kockáztatni, és menekülni ahelyett, hogy vadásszanak.

A végének kell igazából látványosnak lennie, s nem az oda vezető útnak.

A Hat Városba az Esős évszak közepén érkeztek. Demhygass addigra már az erioniakon keresztül megtudott egyet s mást az itteni kyr maradványnépekről, s mentális praktikáival egy címet is szerzett Equassel kikötővárosának óhitű családjainál.

Khotollirnak ismételten el kellett gondolkodnia mindazon dolgokon, miket Shulurban tanítottak neki. Mikoron összevetette mindezeket azon téveszmékkel, mikkel az equasseli hitegetik magukat, arra jutott, igencsak megromlott mindazon kyrek szíve és vére, akik egykoron ide menekültek a Birodalom bukása után. Már Erionban is csak önmérséklete tartotta vissza attól, hogy az eretnekség szó kibukjon a száján. Eleddig úgy gondolta, a Délvidéken csupán Ordan az a város, ahol kiforgatva értelmet a Tűzkobra szavait, ám mostanra meg kellett győződnie róla, hogy Toronon kívül mintha meg sem hallották volna az Igaz Tanítást.

Végül is az equasseli romlott vérűek szereztek nekik hajót egészen Ternanig. Ez volt az a város, ahol a Pyrónt is öntöző

Dorlan folyó a Gályák tengerébe veti magát. A hajóúton azután akadt idejük éppen elég arra, hogy végiggondolják a délvidéki népek fura téveszméit, s azt, megbüntessék-e őket eretnek tévelygésükért.

Shalir úgy vélte, bárhogya legyen is, az a fő, hogy a Hat Városbéliek végső soron mégiscsak Sogront szolgálták, és nem Ordant. Tették mindezt annak ellenére, hogy a városszövetség java része már ezredévek óta a pyróni isteneknek hódol. Talán a Tűzkobrának is nagyobb szüksége van zavart, ám hűséges hívőkre, mint holtakra. Demhygas azt mondta, egyelőre ez legyen a kisebbik bajuk. Ráérnek majd ezzel foglalkozni, ha ismét hazafelé vehetik végre az irányt.

Immár az átokövek nélkül.

- Hogy mi is ez az újdont nomádjárás?

Egy ternani fogadóban üldögéltek, s erv utazóknak mondták magukat. Mindannyian elég jól beszélték a pyrónit ahhoz, hogy ne keltsenek különösebb feltűnést. Aligha akadt a közelben bárki is, aki meghallotta volna szavaik mögött a toroni hangsúlyok maradékát, a kocsmárosnak pedig, úgy tűnt, elég ideje maradt arra, hogy elüldögéljen mellettük.

Nem volt ellenükre az útmutatása, eddigre már éppen elég dolgot láttak és hallottak, hogy hálások legyenek Sogronnak, amiért olyasvalakit lendít az utukba, aki összerendezgetheti mindezeket. Az egész azzal a nomáddal kezdődött, akit a ternani kikötőben láttak. Vaskos kalodába zárták, úgy mutogatták a kíváncsi népeknek, akik feltorlódtak a deszkaemelvénnyel körül.

Cserzett bőrrű, konok harcos volt, aki az ütlegek és sértések ellenére büszkén üldögélt szálkás bilincseiben. Szeme vékony késvágás csak, haja zsíros csomókban bukott vállára. Búzlott és mocskos volt, bőrruháján vér és sár.

Az eső konokul csorgott végig arcán, de úgy látszott cseppet sem érdekli, időről-időre kihívón nézett körül bámulóin. Vad és idegen szavakat köpött feléjük, mire a gyerekek felsírtak, szüleik pedig óvó jeleket vetettek magukra. Úgy tűnt a nomádot mindez mulattatja. Azután ismét csak üldögélt az esőben.

- Akárhány nomádjárás zúdult is a vidékre - jóllehet igen rég volt már mindahány - Pyarron mindig győzedelmesedett a hitetlen démonimádók felett - folytatta a kocsmáros. - Most is így esett, mégpedig azért, mert ezeknek az istentelen pogányoknak nem engedik a mi uraink, hogy bemocskolják a hűséges népeket. Krad és Dreina - áldás rájuk - sem eddig nem engedte, sem ezután nem fogja, hogy az Államszövetségnek baja essen.

Shalir ugyan más véleményen volt, de nem adott hangot ennek. Inkább csak biccentett, bátorítólag:

- No miként is áll ez a háborúság?

- Uraimék messziről gyönnnek - állította a kocsmáros. - Talán segíthetünk ezen, ha földabrosszá tesszük ezt az asztalt itt, ni.

Evvel a boroskancsót az asztal közepére állította.

- Ez a Fehér Város. Pyarron. Minden tudás, bölcsesség és szépség kútforrása. Selmo, kit mindenütt ismernek, ő alapította, imáron majd négyezer esztendeje, s ezen tettéért az istenek örök életet ajándékoztak neki. Mi most itt vagyunk, ez észak - helyezt egy pohárkát az asztal végére -, ez a repedés pediglen a Dorlan folyó.

Valóban. A Pyarront mímelő kancsó a repedés mellett állt.

- Ezek itt a Pajzs országai - fogta meg a toroniak három borospoharát, s kimért mozdulatokkal elhelyezte őket a fából ácsolt térkép túlfelén. Így a Ternant jelképező pohárral átellenben immár ott állt - Syburr, Enysmon és Sempyer.

- Ezeken túl már csak a puszták vannak, ezen ördögfattyaknak az országai.

Kis bort loccsantott a Pajzs országok és Pyarron közé.

- Ez itt a Lar Dor tó. Komoly varázslók védik tudományukkal. Nincs is különb önáluk egész Yneven.

Khotollir ezt már mégsem állhatta meg.

- Északon azért ott van Doran - jegyezte meg. - És még ők is csak a kyrektől orozták a tudásukat.

- Oh, a kyrek - legyintett a kocsmáros, mint aki mindent tud. - Hol vannak már azok!

Shalir kénytelen volt elmosolyodni.

- Idén tavasszal indultak el az átokfattyak - folytatta a kocsmáros. - Úgylehet akadt egy bűbájos vezetőjük, aki azzal az ábrándképpel hitegette őket, hogy ha összefognak, elég erősek lehetnek ahhoz, hogy sarcot vessenek a Pajzs országaira.

S kezdetben még sikereket is elértek, mert akkor még készületlenek és ziláltak voltunk. Vezéreik nyomán előrenyomultak Enysmon felé - tenyerével mutatta a sötét áradatot, amint elindul a középső Pajzs ország irányába. - Már csak azért is erre, mert itt laknak a nastik, kik valaha maguk is pogány démonimádók voltak, míg Pyarron nagyjai meg nem mutatták nekik az igaz utat.

Más seregeik pedig Syburr felé próbáltak átvágni - mutatta az „Enysmontól” balra eső poharat a kocsmáros. - Itt sem számít-hatnak azonban semmi jóra, mert Syburrtól délre Chei király Yllinora húzódik. Chei pedig a legnagyobb harcos az egész Délvidéken, Arel istennő személyes választottja. Ha vele próbálkoznak, az aligha vezethet bármi jóra is. Hehe. Mint azt később ezek a fattyak meg is tapasztalhatták...

Hiába foglalták el csellel és átokverte fejvadászokkal Enysmont a Dal második havában, s hiába nyomultak előre az így keletkezett résen a Tűz hónapjaiban. Darres, a győző, Pyarron legnagyobb generálisainak egyike, Dreina paplovagja a Lar Dor vidékén nemhogy megállította őket, de megkezdte a kiszorításukat a frissen felprédált területekről!

A kocsmáros elégedettnek tűnt, a toroniak figyelmesen hallgatták. Szinte látták az egymásnak rontó seregeket, amint a bortócsa mellett vérbe borítják a földeket, hogy azután újfent visszahúzódjanak a boroskupák laza vonaláig.

- A démonhitűek vezére - Sika kán, vagy mi ennek az ördögfiókanak a neve - kénytelen-kelletlen feladta ideiglenes hódításait és menekülőre fogta, bár kifosztott és lángba borított mindent, amerre járt. Ezenközben Chei is átkelt az országa határát jelző Santrioli hegyeken, s a syburri hadakkal egyesülve viasszaszorította az arra garázdálkodó pogány kutyákat.

A kocsmáros mosolyogva mutatta az így kialakuló harapófogót:

- Darres fentről, Chei Syburr felől, míg a sempyeri generális, Entionnar, keletről zúzta össze a hitetleneket! Minekutána a nagytiszteletű da'Hargard is megérkezett Pyarron seregeivel, Sempyer felszabadult... Nagy győzelem és dicsőség ez Dreinának és Arelnek, újabb bizonyíték isteneink és Pyarron erejének!

A toroniak csak hümmögtek. A csatatérré változott asztalt nézegették.

- Mostanra már a pusztákon űzik a meggondolatlan démonimádókat, s ha rajtuk múlik, írmagja sem marad a gonosznak!

- Abból sok baj nem származhat, ha végeznek a démonhitűekkel - vélte Demhygass, mielőtt túl hosszúra nyúlt volna az ünneplés nélküli csend.

- Úgy bizony, jóuraim! - nevetett a kocsmáros. - Hiszen végső soron még a kelmetek északi ügyeit is innen intézzük! És mondhatom, most már biztonságos lejutni Pyarronba innen. Akár a folyón, akár lóháton.

- Biztonságos? - kérdezte Shalir. - Az. Nem lehet baj.

Valószínűleg nem rajta múlt, hogy végül minden egész másként alakult.

Északi széllel a hátukban, sodrással szemben haladtak a Dorlanon. A bárka nem volt túl nagy, rakterében sót, fedélzetén a toroniakat és lovaikat vitte. Tizenkét szürke ökör vont a jobb parton, csakúgy, mint a hajókaraván öt másik sószállítóját. Az elől haladó vitorlás tatján vándorkomédiás pengetett valami húros hangszert, énekét szélcsendben néha a toroniakig kapta a víz. Körben az őszi erdők sárga lombját sodorta a folyó.

- Huragh Dauuuuuurrrrrr!!! - az ordítás jobbfelől érkezett. Az ökörtapodta ösvény magasságából. Nyílzápor vert végig a fedélzetén. Két lovuk keservesen felnyerített. A rettentő üvöltés nem csöndesült, sőt újabb és újabb hangok keveredtek belé. Magas, éneklő sikoly. Egész örült kórusok. Akárha elvágott torokkal akarna üvölni valaki.

Az immirek a bárka palánkja mögé iszkoltak, a hajó vezetői rémülten, dermedten álltak.

A második nyílzápor javarészt elvitte őket, a maradékuk a vízbe vetette magát.

- Irchek? - kérdezte Shalir. Demhygass megvonta a vállát. - Itt?

Khotollir közben átgurult a málhájukig. A két ló vértócsában rúgkapált a fedélzetén. Szánalmasan szenvedtek. Az egyik a hasába, a másik a tomporába kapta. Jó hüvelyknyi vastag, fekete tollú nyilak.

Khotollir a rövidebb kardját kapta elő a pokrócából.

- Vidd őket, Uram! - mondta, és végzett az állatokkal. - Mozduljatok már! - kiáltott rájuk. A hajó orrába ugrott, és elvágta az ökrök pályáit. - Shalir, a kormányhoz!

Az ifjú shuluri már karddal a kezében vágott neki a hófehér sóhalmoknak. Nyílvesszők vágódtak tompa csattanással a fehér dombokba körülötte. Egyik-másikról hallotta, ahogy a deszkákba marnak.

- Sogron segíts... - suttogetta. Elvágta a kormányt rögzítő otromba hurkot és nekifeszült a tenyérkoptatta gerendának. A szeme sarkából még látta, ahogy Khotollirt a fedélzetre veri egy nyíl.

A Dorlan közepén elkapta őket az ár, és Shalir még a hajót is keresztbefordította, hogy jobban belemarkolhasson. Felgyorsultak, s időlegesen kikerültek a támadók figyelméből. Azokat jobban lefoglalta az ökrök elhajtása, és a túlélők levadászása. Gondos munkájukat látva, Demhygass biztos volt benne, hogy rájuk is sort kerítenek.

Csak előbb elvégzik a maradékot, amint lehet.

Irchek voltak, valami komiszabb törzsből. Demhygass találkozott már a fajtájukkal eleget ahhoz, hogy ezt megítélhesse. Ismeretlen jeleket látott rajtuk, ismeretlen fegyvereket, és tökéletesen más vágásokat a kezük nyomán.

Lovasok is voltak velük vagy egy tucatnyian, s innen a folyó közepéről Demhygass nomádoknak gondolta őket, noha ruházatuk némileg más jeleket mutatott, mint azé a fickóé, akit Ternanban láttak.

De ezzel ráérnek még foglalkozni.

- Kothollir! - kiáltotta. Ő maga az egyik lódög mögött hasalt. Balján sűrű, meleg vérpatak folyt lassan keresztül.

- Élek, de megmartak a kutya - hallotta valahonnan előlről.

- Shalir!

- Megvagyok. Mindjárt átérünk - a sóhalmok túlfeléről jött a hang.

- Két lovunk maradt - nyögte Demhygass. Imádkozni kezdett.

Levelenincs ágak karmolták végig a hajó orrát.

Végül hárman úsztattak át a Dorlanon, és alkonyattájban érték utol őket. A toroniak úgy döntöttek, egy kisebb bozótban várják be a támadóikat.

Az egyik lovon ketten ültek, a sebesült Khotollir mögé pedig a málha maradékát kötözték. Esélyük sem volt a menekülésre. Már csak a számok miatt sem.

A nomádok nem számítottak különösebb ellenállásra. Amikor a szél tűzzé változott körülöttük, döbbsen roskadtak a földre.

Az ifjú shuluri ért oda elsőnek.

- Kik ezek? - kérdezte. Az összeégett holttestek mellett állt, az avar csendben lángolt a lábainál. Kezében, szent szimbólumban a mágia maradványa vetett alig érzékelhető visszhangokat. Parázsló ágcsonkok sercegettek. A másik kettő is közelebb lábalt a füstben.

A holtak nomádok voltak ugyan, de még így rongyosra égve is látszott, hogy másfélék, mint akit a kikötőben láttak. - Talán egy másik törzs - vélte Khotollir, noha ő maga sem hitt ebben igazán. Orkokkal együtt támadó nomádok... Sogronnak adták a lelkeket, a lovakat pedig megpróbálták befogni, de kevés sikerrel jártak. Az állatok vadsága láttán nem is nagyon erőlködtek a dologgal. Khotollir sebét több-kevesebb sikerrel ellátták, és Demhygass úgy vélte, akár még meg is úszhatja. A vállát találták el, de csont vagy ín nem nagyon sérült.

Az elkövetkező fél napban csak egyszer álltak meg. A kék hold csendet és fura árnyakat szórt köréjük. A lovak egy kisebb, lombjavesztett liget mellett gőzölögtek. Khotollir le sem szállt. Aludni tűnt, de Shalir tudta, hogy ez lehetetlen. Demhygass a fák között motozott.

Az ifjú shuluri elgémberedett tagjait próbálta átmozgatni, és a kék fényben úszó

dombokat nézte a háta mögött. Ezek nem azok a nomádok - csak ez járt a fejében. Ki gondolkodik ezek helyett? Meddig maradnak a túlparton? Mert hogy átjönnek, afelől nem voltak kétségei. Lovakat kell szerezniük. Mindenképpen.

Demhygass előkerült a bozótból.

Tudta, hogy értelmetlen a kérdés, de Shalirnak tudnia kellett:

- Otthagytad? - Ott.

- Nem fogják megtalálni?

- Nem - nyögte, miközben felcihelődött a lóra. Shalir mögé kapaszkodott. Nyergüket ott hagyták a bárkán. Demhygass csak akkor szólalt meg, mikor már maguk mögött hagyták a ligetet.

- Legalábbis remélem.

Még miután lovat szereztek is, tizenöt napig tartott, amíg megérkeztek. Eközben folyton imádkoztak, hogy Sogron segítse meg a pyróniakat, s verjék vissza, vagy tartsák fel valahogy a támadókat. Mert hogy nem egyszerű portyázókkal akadt dolguk, azt jól jelezte a mögöttük az égig érő füst. Végig a Dorlan őszi völgye mentén.

Ha nem akarták volna, akkor sem akad más választásuk, mint Pyrónba rohanni. Kínkeserves útjuk utolsó hetében már el sem téveszthették volna az irányt: a város fölött úszó Gömbszentély nappal égi fényben, éjjel tündöklő csillagként mutatta nekik az utat.

Egy nappal az orkok előtt érkeztek.

Mekher Asspagasst nem találták Pyrónban. Pontosabban nem maradt rá idejük, hogy megkeressék. Az orkok másnap este özönlöttek el a várost, oly gyorsasággal prédálva fel a Fellegvár környékére épült városrészeket, hogy a toroniak nem hittek a szemüknek. Az utolsók között értek a magas falak mögé, amikor már megkormolták a fehér köveket az égő város házai.

Azután Shalirban elpattant valami. Az ostrom első ötven napját valami örült lázálomban töltötte, elsodorta, elrepítette valahová a háborodás peremvidékének hideg szele.

Később sem tudott pontosan visszaemlékezni azokra az időkre. Homályosan előkerültek ugyan emlékképek: démonok az egeken, hogy sikoltva keresett mindenki menedéket, a Fellegvár lángolva remegő mágikus védelme, máglyák fénye a hordalékos Dorlan tükrén, Demhygass és Khotollir, amint kétségbeesetten ülnek a sötét szobában mert nem lelik Mekher Asspagasst, az irdhek fogyhatatlan bogárserege, tűz és korom. Igen. Mindenekelőtt tűz és korom.

Vér és sebesültek.

Akkor zökkent csak ki ebből az időtlen tébolyból, amikor Demhygasst elragadta a tűzkapu. És darabokra tépte.

- Nem fog sikerülni - mondta Khotollir. Szemei égbövek kormos arcában.

- Ilyenkor a mágikus védelmeket úgy állítják, hogy megállítsanak mindent, ami be akar jönni. Arra, hogy ki akar eltűnni, kevesebb figyelmet áldoznak - mondta csendesen Demhygass. A kis szobát, ahol ültek többé-kevésbé magukénak mondhatták. A Fellegvár keleti falai fölött húzódott, egykor talán cselédszállás lehetett. Immáron nem volt senkié. Az ajtót elrekesztették, s így nagyjából kizárták a folyosóról beszüremelő zajokat.

Csendes beszéd, sírás és jajveszékélés. Menekültek. Kezdetben naponta, az utóbbi időkben már csak minden negyediken, papok meg felcserek érkeztek, és a lehetőségekhez mérten segítettek, ahol tudtak.

Khotollir sebét is ők látták el végül – egy pyrón füvesember. Szárított növényeinek illata még sokáig kísértett a szűk falak között.

Az égő kátrány szaga azután elűzte.

– Ha nem próbáljuk meg, és úgy veszünk itt, örökre átkozni fogod magad!

Khotollir tudta, hogy igazat beszél.

Mekher Asspagaszt nem találták. Az átkozott ordani kutya végleg eltűnt előlük. A Fellegvárban nem bukkantak nyomára, s mindaz, amit végül is innen-onnan összekuporgattak arra mutatott, hogy az eretnek fattyú odalett a várossal együtt.

– És ezzel mi lesz? – kérdezte Demhygass. Félig elhúzta mocskos köpenyét. Az átoköv zsarátnokselyme felderengett a homályban.

– Ha ez sikerül, ráérek majd rajta gondolkodni. Kothollir nagyot sóhajtott. A priccsen fekvő Shalirra pillantott. A fiú őket nézte. Pislogás nélkül. Mozdulatlanul.

A terv az volt, hogy Demhygass apró lángkaput nyit a rejtektűzhöz. A kicsiny szelencéhez, amit elrejtettek a kék hold fénye alatt a lombjavesztett ligetben.

Megcsókolta a vándorszentélyét és Khotollirra mosolygott.

– Felélesztem a mi kis tűzünket, és utána jöhettek ti is...

– Sogron segítsen!

Megölelték egymást.

Khotollir később sokat gondolkozott azon, miért nem jutott eszükbe, hogy mások esetleg pontosan azt akarják megakadályozni, hogy Pyrónból bármi is kijusson.

Nem tudta pontosan mi volt az, ami eljött Demhygassért. És nem is akarta megtudni. Éppen elég volt azt látnia, hogy majd-nem beszüremlik a Fellegvárba azon a vékony repedésen, amit a papharcos a valóságra karcolt.

Demhygass sikoltott, amikor eljöttek érte és vérrel fröcskölte tele a szobát. Khotollir hanyatt zuhant és a fejét beleverte a falba. Az a valami egy pillanatig még ott rángott a szobában, majd dobhártyaszaggató sziszegéssel magába roskadt; csupán nyirkos párát és bűzt hagyott maga után. Shalir a priccsen ült vérpettyes arccal és zihált.

Három hete először beszélt. Nyál nélkül. Rekedten. – A Voltak. Ez tőlük jött...

Khotollir nem tudta mit is mondjon. Nem tudta, érdemes-e megszólalni még egyáltalán.

Ketten maradtak. Balsorsú szám.

Amint tudták, elhagyták a kicsiny szobát. Más se hiányzott volna, mint magyarázkodni a pyróniak bűbájosai előtt, hogy mi is volt az, amit majdnem a falakon belülre engedtek. Biztosak voltak benne, hogy bármily sok egyéb dolguk van, erre azért szakítanak időt maguknak. Khotollir legnagyobb öröme Shalir valamiként visszazökkent a valóságba, s nem nehezítette meg a dolgát.

Mást ugyan azóta sem mondott, de legalább birkaként terelgetni sem kellett.

Éhesek voltak, véresek és mocskosak.

Legközelebb az egyik szolgatorony aljában találtak maguknak menedéket. Ott sorakoztak ezek a Fellegvár falain, maguk is afféle bástyák, ezer belső járattal és lépcsővel, ormán katapultok és katonák, belül az egykori szolgák kvártélyai.

Pyrón elveszett. Ezt ugyan soha nem mondták ki, de mindketten tudták, s amint az ostrom egyre csak húzódott, egyre gyakrabban kerültek az átkozott szavak nyelvük hegyére. De nem beszéltek róla.

Kezdetben azért, mert igenis láttak olyan dolgokat, hogy azt hihették, talán van még remény, talán a pyróni istenek mégis elég erősek lesznek ahhoz, hogy ellenálljanak a kráni fürgetegnek. Később pedig inkább azért, mert féltek, hogy a kimondott szóval valamimód maguk is közelebb ráncigálják az elodázhatatlan végzetet.

Nem tudták, nem értették, mi az, ami a város romjain még mindig égni tud, hogy maradt a majd' száz napja tartó ostrom után bármi is, ami még lángot vethet. De korom és füst, pernye és zsarátnok borította az egykor hősín falakat, megült mindenütt, s együtt rogyott le kővel, faforgáccsal és sziklaporral, ha a krániak ostromgépei valamimód mégis áthatoltak a mágiából szőtt védelmen.

Ha Shalir behunyta a szemét és úgy tekintett a városra, a remény majd' mindig újra éledt szívében. Mert amit így látott, az nagynak és erősnek tűnt. Az igazat megvallva, még Sogron kegyelméből sem részesült soha efféle látványban.

Pyrón felett, a szemnek láthatatlan régiókban roppant hatalom fodros fátyla rángott. A földtől az egekig érő mágikus szövet volt, égi, isteni forrásokból táplálkozott, s remegő, hullámzó lepleivel szorosan ölelte a Fellegvárat. Tényleg úgy tűnt, nem akarja elengedni, nem akarja a vadak prédájául vetni az utolsó menedéket.

Nem tudta, kik bűvölték ezt a védelmet, soha nem látta közeli a pyróni istenek nagyjait, a választottakat, akik a falakon, vagy a Fellegvár legbelső termeiben küzdtek az ellennel. Nem került a közelükbe, mert ott voltak mindig a krániak is, és Shalir most, hogy az örület pereméről végül viasszasodródott a valóságba, a legkevésbé sem akart szándékosan a krániak közelébe kerülni.

Elég volt az, amit a saját szemével is látott.

A Demhygaszt széttépő szörnyűséget, a várfalak felé igyekvő őrök ezreit, a nomádok füstkísérte seregeit, amint fel s alá vágatnak a horizonton. És a krániakat.

Nem voltak sokan, de amint felbukkantak, mintha megrándult volna a mindenség, nem lehetett nem tudomást venni róluk. Ott álltak a roppant aknavarak mellett, ahol őrök seregei és számtalan rabszolgák ástak egyre mélyebbre Pyrón városdögébe, ott voltak a gennyszín füstöt okádó katlanok mellett, melyek ragyavert arccá züllesztették a rommezőt, ott az áldozati oltárok égbenyúló kőkarjai mellett. A pyróni istenek templomaiból építették azokat.

És ott voltak a fejében, az odakintről előkunkorodó miazmás párákban, a monoton énekszóban és a dobok duhogásában, az ostromra induló seregek mögött vonyító csontkürtök sikolyában.

Időnként úgy érezte, egyszerűbb lenne ismét visszatérni oda, ahonnan épp hogy csak előkerült, az örület és a józan ész lázál-mokkal vegyes határvidékére. Láta már, hogy onnan csupán egy lépést kell megtenni és minden sokkal egyszerűbb és tisztább lesz, ám visszatartotta mindaz, amit ezen túl ott megtapasztalt.

Az, hogy ott tökéletesen elveszett. Ott nem volt beleszólása a dolgokba. Ott nem találta Sogront.

A Kígyó lelkét amúgy sem szerették a Fellegvárban. A kondérokát fűtő lángot és a meleget adó tüzeket még eltűrték, de a nagyobb épületek mágikus védelme elnyelte, kifakította a kintről érkező máglyákat.

Ha egy kicsit is meggyengült valahol a mágiából szőtt óvó háló, a kráni katapultok azonnal abba az irányba fordultak. Kígyóként tekergő lángot okádtak a várra, vagy roppant golyóbisokat, mik ha összetörtek, szembántó fehér tűzfolyammal árasztottak el mindent.

Ám a Fellegvár még állt. Shalir már többször fejet hajtott a védők elszántsága és bátorsága előtt, s meg kellett vallania, hogy a pyróniak puhány fajtájától nem gondolt volna ily erőt és hősiességet.

Biztos volt ugyanakkor abban, hogy elsősorban a vezéreiknek köszönhetik, hogy még mindig életben vannak. Azoknak, kik maguk is véres karddal szórják a mélybe az orkokat, akik lebűvölik az egekből a nomádok démonait, akik újra és újra megfoztózzák, összeszövik a foszladozó mágikus védműrendszert.

Azt beszéltek, Elorand, az Aranykör lovagja egy szemhunyasnyit nem aludt, mióta bezárult a gyűrű a Fellegvár körül. Sorquas Devastor, a bosszúisten kegyeltje már háromezer orkot pusztított el egymaga. S hallott még neveket, kikben lassan már maga is bízni kezdett, s kérte Sogront, segítse őket, talán akkor megmenekedhetnek.

Azután hírek jöttek, s a pyróniak nem várták már a nomádok üldözéséből visszafordított felmentő seregeket. Szétszórták, felprédálták azokat a krániak, mielőtt még bármit is tehettek volna a városukért. Darres, a győző futva vonult vissza Sempyer felé, másokról még ennyi hír sem érkezett.

Pyarron felkészült a végső összeecsapásra.

Ha akadt bármi, ami egy kicsinyt is megnyugtatta Shalirt, a Gömbszentély volt az. Hatalmasan trónolt a város felett, épp csak azon a finom íven mozgott, mit ezredévekkel ezelőtt szabtak neki: hogy a Fellegvár legmagasabb tornyából nézve mindig a nap fonjon köré koszorút. Fénye kikezddhetetlenül ragyogott még éjjel is. Mélyén az a Selmo nevű örökéltű gubbasztott, és a toroni forrón remélte, hogy ki tud majd találni valamit.

- Akkor mit csináltunk? - kérdezte Shalir.

- Vétkeztünk - Khotollir hangja alig volt több, mint suttogás. - Vétkeztünk és most itt vagyunk, hogy vezekeljünk.

Erre Shalir sem tudott mit mondani.

- Nem áldoztuk fel Sogronnak Mekhert, de ő elnyerte a büntetését nélkülünk is.

Vétkeztünk, és Demhygass már megbűnhődött emiatt. De mi, mi nem vehetjük még le ezt...

Az átoköv mocskos selymét piszkálgatta.

- És akkor? - kérdezte Shalir. - Rontsunk a falakra és kaszaboltassuk le magunkat?

Khotollir csendben nézte az ifjú shulurit.

- Azért jöttünk, hogy áldozatot mutassunk be Sogronnak - szólalt meg azután. - Nem olyanokat, amivel nap mint nap megkeressük. És csak minden harmadikra, negyedekre válaszol - tette még hozzá.

Megremegett körülöttük a torony. Újabb adag törmelék hullott rájuk, Shalir tessék-lássék kiporolta hajából a vakolatdarabokat. Kezdte látni, mire is gondol Khotollir. Elmosolyodott. Csak azt nem értette, miért is nem jutott ez hamarabb eszükbe.

- Milyen áldozatra gondolsz?

- Nem tudom pontosan. A lehető legnagyobbra, és Sogron majd eldönti, mivel hálálja meg. Meneküléssel, megbocsátással... vagy gyors halállal.

- Ki legyen az? Melyikük? - Shalir jóideje először szélesen vigyorgott. - Az Aranykörös lovag?

- Nem tudom, Shalir - felelte a másik. - Csak abban vagyok bizonyos, hogy ki kell találjunk a lehető leghamarabb, különben az átokkal a lelkünkön állhatunk Őeléje. És nincs kedvem obsorként újjászületni.

- Vagy megrekedni a világok peremén... - tűnődött Shalir. - Shulurban azt tanították, az örökkéig tart. Így igaz, Khotollir?

- Így - felelte az idősebb papharcos, és végre feltápáskodott. Eligazította magán a mocskos köpönyeget. - Csinálj itt egy kis meleget! Még szégyenszemre megfagyunk.

Reggel Shalir különös csendre ébredt. A krániak elhallgattak odakint. Nem duhogtak a dobok, nem kanyargott az égre a démonimádó nomádok kórusa, nem remegtek a csontkürtök.

Csend.

Az ifjú shuluri egy darabig még azt is elhitette magával, hogy vége. Elmentek. Megérkezett a tél, és végre ezek az átokfatytyak is belátják, hogy az nem ostromra való idő.

Egy pillantással ellenőrizte a fa ékeket az ajtó alatt. Rendben. Khotollir még nem tért vissza. Óvatosan felegyenesedett és a kis kamraszerűség ablakához óvatoskodott. Leesett a hó.

Mintha ez a halk paplan fojtotta volna meg a hangokat. De az ajtó előtt, a szolgatorony gigászi belső lépcsőin tovább folytatódtott a sutyorgás, a gyerekek sírása és a céltalan dünnögés. Ostromlottak, menekültek, betegek.

A krániak sem mentek el.

Csupán csöndben zsizsegtek az újdonság háttér előtt. A fehér hómező többé-kevésbé elfedte a város szörnyű sebeit, de el nem tüntethette őket. A ranagolita oltárok kőoszlopai, az ostromszerkezetek, a föld mélyébe vezető kürtők ott komorlottak mindeütt a hősín pokróc alatt. És ott voltak az orkok és az égre kormoló tüzeik is. Még egy eddig nem látott hatalmas szörnyeteg is feltűnt a romokból emelt új falak között. Fekete óriás. Lomha alakja csendben cammogott a düledékmezőn. Néhány ork szolga kísérte.

És a csend.

Khotollir egy fertályóra múltán kopogott. Arcán széles és elégedett mosoly. Mire befejezte a mondandóját, már Shalir is vigyorgott. Odakint is eltakarodtak a fellegek. A nap lesütött Pyarronra.

Jókora kőkorsó volt, mindenféle szembántó és nyugtalanító vésettel, úgyhogy Khotollir inkább letakarta egy köpönyegmaradvánnyal. Valamimód átszakította a védelmet - vagy rést lelt rajta - és a Fellegvárra zuhant. Átszakított egy tetőt, egy gyenge deszkapadlót és háromméternyi szénába érkezett.

Ha eltörik, alighanem az égre lobbantja a Pyarron környéki parasztok mintegy négyszáz lábasjóságát és a télre való takarmány java részét. De nem tört össze.

Sogron nagy.

Khotollirnak hamar a tudomására jutott a dolog.

Sogron nagy.

Shalir kezdetben azt hitte, sokkal több gondjuk akad majd az ostromlott várban, s előbb-utóbb valami balszerencse folytán kiderül, honnan is jöttek, de egyhamar megnyugodott.

Ez az egész dúlás - ahogy mostanság nevezték - oly hirtelen érte a pyróniakat, hogy azzal is gondban voltak, a sajátjaikat miként gyűjtsék össze, s el nem tudta képzelni, miféle irányítása létezhet az Államszövetségnek a Fellegváron kívül.

Pyrón amúgy is furcsa város volt, annyian és oly sok kiejtéssel beszéltek a nyelvet, hogy tőlük meg sem nagyon kérdezték, honnan jöttek. Épp elég volt az, hogy ott vannak. Ha mégis valaki beszélgetni próbált, elég volt odavetni valamely városnevet az Északi Szövetségből, s máris rendben volt minden.

Vagy segíteni nekik kiegyenesítgetni a bajos ügyeiket. Barátokat ugyan nem szereztek, de lehetőleg nem is próbálkoztak ilyesmivel. Nem akarták jobban megkavarni a dolgokat, mint kellene.

Magabiztos fellépéssel és jó szavakkal szinte bármit el lehetett intézni. Az emberek kimerültek voltak, reménytelenek és fi-gyelmetlenek.

Nem került sok időbe az sem, hogy négy markos férfiembert kerítsenek, most azok cipelték a kőkorsót a kedvükért. Úgy volt az megvasalva, hogy kétfelől egy-egy rudat át lehetett szuszakolni a kőkorsóra rögzített gyűrűkön, s így hatan már viszonylag gyorsan haladhattak vele.

- Honnan valók vagytok? - kérdezte az egyik pyróni.

- Haonwelli ervek - válaszolta Khotollir. - Dreina szárnya alól.

Még egy kis óvó kört is rajzolt a levegőbe, úgy tapasztalta, ez végképp elegendő bárki meggyőzésére. Most is így történt.

- És hova kell vinni ezt az átoktojást? - kérdezte egy másik.

- Elorand nagyúr parancsára az Új Templom tornyába visszük. A csigákkal egyhamar

felemelhetjük - hazudta Shalir.

Az Új Templom még valójában nem volt készen, talán a következő év nyarára végezhettek volna vele. Ám Dreinának szentelték, és már most is rengeteg papnak, nyomorultnak és menekültnek nyújtott viszonylagos védelmet. Állványokkal és eme-

lőkkal volt még felvértezve, melyek egy részét ugyan már régen elvitték a falakra vagy eltüzelték, de akadt ott még bőséggel, hogy gond nélkül felvihessék a kráni kőkorsót a tetejére.

Elorand neve varázsszó volt, ezt a toroniak már megtapasztalhatták. Amióta a lovag köpönyege alá bújtak, nem akadt senki, aki ellenkezni merészelt volna velük. Ahol ez mégis bekövetkezhetett volna, azokat a helyeket messzire elkerülték.

- És mit akar Elorand nagyúr ezzel az átoktojással Dreina templomában?

A friss hó már latyakká olvadt, leheletük bodorogva szállt szájuk kétfelén.

- Rájöttek, miként lehet a krániak praktikáit ellenükre fordítani. Dreina temploma éppen ilyen szent hely, ahol átváltoztathatják az efféle átoktojásokat. S utána majd visszahajítjuk oda, ahonnan jött, s megperzseljük vele a krániak seggét!

A pyróniak felszabadultan nevettek és nagy rössel vitték tovább a kőkorsót. Fontos dologba csöppentek, s magának Elorandnak segíthettek. Összeszorított szájjal cipelték a kráni pokoltűzet Dreina templomába.

Csak az egyikük szólalt meg halkan:

- A Halál havában vagyunk és ez nem sok jót jelent...

- Ez azt jelenti, hogy az ellenfeleink meghalnak - felelte neki Khotollir komoran.

Csak ez a csend. Már-már őrjítőnek tűnt.

Nem mintha ellenükre lett volna, hogy nem lövik katapultszörnyetegeikkel a várat, hogy nem hallják az emberbőr dobokat, a beteg sámankórusokat vagy a kürtöket. Hogy nem szárnyalnak démonfattyak az égen, hogy nem remeg a föld a lábuk alatt.

Shalir mindenesetre nem nyugodott meg. Egy ideje már gyakrabban tekintgetett körül, s az eget is sűrűbben fürkészte. A csend lassacskán őrjítőbb lett bármi másnál. Furcsa feszültséggel volt teli és sejtelmekkel, hogy ha egyszer vége szakad, minden másnál szörnyűbb dolgok veszik kezdetüket. Olyasfélék, melyekhez képest az emberbőr dobok és a csontkürtök csak gye-
rekmesének számítanak, vásári mutatványnak.

- Nagyon csendben vannak a kutya-fattyak - jegyezte meg az egyik pyróni is.

- Várnak valamire - mondta Khotollir. - Nem tudnám megmondani mire, de olyan, mintha várnának.

- Ha egy kis szerencsénk van, a fagy jön hamarabb, s tán akkor végleg eltakarodnak - vélte egy másik délvidéki. Egy darab-időre megálltak, míg fogást váltottak a rudakon. Dreina Új Temploma már nem volt messze, állványékes tornya ott komorlott néhány pernyével borított tető mögött. Pyrón szívében.

Nem csupán azért választották, mert Dreina temploma volt. Még nem volt teljesen befejezve, és ami fontos, egy alkalommal már majdnem leégett, ami a toroniaknak csak egyet jelentett: a mágikus védelme még nem készült el.

Mindazonáltal a pyróniak között már most nagy becsben állt és számos csodát tulajdonítottak neki. Egyetlen tornya majd ötven embernyi magasságban meredt az égre, onnan nézett alá a tető nélküli főhajóra, az ácsolatról lengedező ponyvákra és vásznakra, melyek az esőt próbálták több-kevesebb sikerrel távol tartani. Belsejébe rengetegen húzódtak menedékért, vagy csupán erőt gyűjteni, imádkozni a halálra ítélt város isteneihez.

Amikor végre a csigák köteleit le tudták engedni, s a kőkorsót rögzítették, megrendült az ég.

Nem hatalmas zajjal, fültépő mennydörgéssel. Egyetlen döndülés volt csupán, de legbelül, a csontokban és zsigerekben vert hosszan remegő visszhangot.

- Átok! - nézett körül a legfiatalabb pyróni - Mi volt ez?

- Ne foglalkozz vele! - mondta Khotollir - Inkább eredj haza, innen már megbirkózunk a dologgal.

A másikat is hazazavarták, amelyik lent téblábolt, mintha bármit is számítana immár, hány rovas kerül a számlájukra. De Khotollir nem feltétlenül akarta megölni őket, ha nem muszáj. Maguk a csigákon emelkedő korsóval egy ritmusban kapaszkodtak feljebb az állványzaton, egészen a templom tetejéig, a roppant toronysisak alá. Könnyebben ment, mint gondolták. Szegről-végről katonaembereknek tűntek, akik a dolgukat teszik, a Fellegvár lakóinak szívét pedig sokkal inkább elszorították saját gondolataik, saját végzetük előszele, semhogy velük foglalkozzanak.

- És most? - kérdezte az egyik pyróni. Shalir sóhajtott. Nem volt különösebben büszke magára, amikor végzett velük.

- És most imádkozzunk - mondta Khotollir. Levette a mocskos köpönyeget és letérdelt a habarcsfoltos kőre a kráni korsó mellé. A zsarátnokselyem öv még így piszkosan is felfénylett a derekán.

Újabb rettenet döndülés remegtette meg a világot. Nem hangos volt. Rázkódó, remegő hullám, ami a mindenség gyomrába mart. Shalir nem szólt egy szót sem, csak a száját harapta össze. Khotollir mellé térdelt és megpróbált semmi másra nem gondolni. Csak a Tűzkobrára és az Ő kegyelmére.

Mire végeztek, már úgy tűnt hamarost vége a világnak.

A torony legtetejében voltak, fölöttük a sisak ácsolata és a hatalmas harangot tartó vaskos gerendák. Négyfelé nyílt kilátás a toronyból, a négy világtáj irányába, de nem akadt olyan, amely felé szívesen tekintgettek volna.

Romlott, barna lett az ég, akárha megrothadt volna, körül a láthatár felől indult, úgy kapaszkodott egye magasabbra a nap felé. Tompán, láthatatlanul morajlott a mindenség, oly hatalmas erővel, amely mellett a toroniak érzékelhetetlen parányoknak vélték magukat. Semminek. Villámcsapásban remegő porszemnek.

Mérhetetlen feszültség torlódott fel körülöttük a megbolondult, megrothadt világban. Shalir szemében kétségbeesés. - Mi ez, Khotollir? - kérdezte, s ha nem is akarta, sírósra kunkorodott a hangja.

- Ez a világ vége - felelte a másik. - és ha nem sietünk, nem marad időnk, hogy befejezzük, amiért jöttünk.

- Dobjuk le! Dobjuk le közéjük és menjünk!

Khotollir elmosolyodott. De inkább a halál, mint a vidámság volt abban a mosolyban.

- Nem, Shalir. Engem nem érdekelnek ezek a szálnalmas áldozati állatok odabent. Én a templomot akarom. Én a templomot akarom Sogronnak adni, és Ő látja a lelkem, megteszem!

Hallhatatlan, süket hullám vágott végig a mindenségen, hogy elterültek mind a ketten. Belenyögött az ácsolat, belenyögött a templom, belenyögött a föld.

Shalir orrából vérpatak indult az álla felé.

- Megjöttek - mondta furcsán elmélázva Khotollir. A kőpadlón feküdt a törmelékben. A barnává döglött eget nézte, a haldokló színeket.

- Kik jöttek meg? - Shalir remegett.

Khotollir nem tudta volna megmondani, de érezte a szíve gyökeréig. Érezte. Feltápáskodott, a torony keleti ablakához sétált, onnan nézett ki merengőn a megbolondult világra. Azután elkezdődött.

- Igen - mondta Khotollir mintegy magának. - Talán mindannyian tudtuk már az elején - Shalirra nézett. - Legbelül...

- Meghalunk... - Shalir szája elbiggyedt, szeme sarkában véres könnyek csillantak.

Khotollir furcsa mosollyal nézett rá.

- Neked még senki nem mondta, hogy egyszer vége van?

Felmordult a világ. Hangtalanul, zsigerekig hatoló remegéssel.

- Légy férfi, az anyád mindenit! Megkaptad a lehetőséget Sogrontól, hogy magad dönts el, hogyan mész el innen. És én vagy Shalirt, a férfit fogom itt látni, vagy magam teszek pontot a dolgaid végére!

- Rendben. Minden rendben. - Shalir valóban úgy tűnt, összekapta magát. - Mondjad, mit teszünk!

Semmi nem volt rendben.

A két szekercét a többi ácsszerszám közül szedték elő - legalább nem a kardjaikat kellett ilyesmire használniuk. Khotollir úgy számolta, ha a harangot ledöntik, az meg sem áll a torony aljáig. Az magával viszi a kráni pokoltozást tüzestül, végzetestül. Összeszorított szájjal dolgoztak a combvastag gerendákon. Hullottak a forgácsok.

Körülöttük összezavarodott minden. Shalir csak egyszer próbálta hunyt szemmel is megnézni a szellemvilágot, de riadtan hátrált vissza. Semmi nem volt ott, amit szívesen nézett volna. Pontosabban a semmi volt ott.

Akármi tusa folyt is Pyarron felett, esélyük sem volt, hogy bármimód közbeavatkozhasanak. Eltűnt mellőlük az idő, eltűntek a hangok. Még a szekercecsapások tompa ütemét sem hallották, csakis testük, izmaik visszhangja, szívük ritmusa dübögött bennük.

És a mindeneken átviharzó mérhetetlen áramok.

Shalir emlékezett rá, hogy néha ugyan kiáltottak egymásnak, ám a hangok nem jutottak el a másikig, csak a forgácsok patogtak némán mindenfelé. A színek kilúgozódtak körülük, s kétszer is térdre vetette őket valamely nevenincs erő.

Khotollir már állni is alig bírt, minden tagja remegett és Shalir sejtette, hogy ő maga sem nézhet ki különben. Azután egyszer csak megpattant valami és a szétforgácsolt gerenda térdre bukott, ahogy a roppant harang súlya elsodorta.

Khotollir felegyenesedett és Shalir diadalmas szavakat olvasott le a szájáról, mielőtt alázuhanak a toronyba:

Ez az utolsó tánc ma este...

Mély; nagyon mély volt a szeme.

- Uram irgalmaz - susogta az ifjú shuluri.

Egy pillanatra megállt az idő. Egy minutára meghaltak az istenek. Pyarron felett a Gömbszentély fénye kihunyt. Elfoszlott mögüle a bágyadt koszorú, ahogy lehanyatlott a beteg nap elől.

Fehér fénnel izzott fel a robbanás a Fellegvár közepén. Nem volt mérhetetlenül nagy és döbbenetesen pusztító sem. Kráni pokoltűz fénye mart a barna egekre, s egy pillanatra még a kőként alázuhanó holdnyi Gömbszentély alját is megvilágította.

Kráni tűz volt, de Sogron gyújtotta. Fényesen világolt, akár a fáklya az alagútban.

A hamvakból

A. A. Ravenwood

- A kapukhoz! - üvöltötte a főpap a lent állóknak, amint a barbakán magasából meglátta a közelgő iszonyatot.

A katonák nekifeszültek a támasztógerendáknak, amikor a túlnan mozgásba hozott irdatlan faltörő kos nekivágódott keleti kapunak.

A lökés ereje hátravetette az elől állókat, de a kapu kitartott. Az ércfejű monstrum újabb lendületet vett.

Simoneus Rugerano esdeklően az ég felé emelte karjait. Alborne haragja lángoló üstökösként zúdult az ostromgép kezelőire. A tűz hullámai pernyévé perzselték az orkokat és embereket odalent. Üdvivalgás hangzott fel a falakon.

- Milyen hiábavaló - villant belém.

Végighordoztam tekintetemet a városon. A lángra kapott épületek között eluralkodott a káosz. Pyarron fehérmárvány sugárútjain a pánik tébolya burjánzott, akár a ragályhalál. Mindenki a kétségbeesett kapkodással újra működésbe hozott központi térkapu felé menekült, hogy követhesse a várost magára hagyó főpapi testőrséget.

A hangok voltak a legrosszabbak.

A Szentély mintha a város agóniájának fókuszává vált volna. Bármerre néztem csak halált, és pusztulást láttam. Odakint pedig mintha orkok millióinak tengere ostromolta volna a Szent Város falait.

Újabb lövedékek tucatjai csapódtak be odalent. Az Antoh szentély márványcsarnokaiban életre kelt varázstűz lángba borított mindent. Fáklyaként lobogó emberek rontottak ki sikoltozva a környező házakból.

Iszonyodva tapasztottam kezeimet a füleimre.

- Krad segíts, Krad segíts, Krad segíts! - ziháltam hadarva újra s újra, míg végül már csak saját hangomat hallottam. Aztán csend. Erőnek erejével kényszerítettem magamat, hogy szemeimet újból kinyissam. Krad szolgájának látnia kell, hogy emlékezhessen.

A keleti kapu mindkét oldalán száz meg száz horgoskötél és ostromlétra csapódott a falnak. Orkok özönlöttek a gyilokjárókra.

Alborne főpapja kivonta sápadt fénnnyel derengő rapírját, és a támadók felé fordult. Ajkán halált hozó dal kélt. Úgy tűnt a főpap előtt senki halandó nem állhat meg.

Emlékeztem rá. Mindig is ilyen volt.

„Keresd és élvezd az élet szépségét, és pusztíts el mindent, ami ezt akadályozza” - idézte a parancsolatot válaszul azoknak, akik annak idején kérlelték, hogy hagyja maga mögött a várost.

A páncélos szörnyetegek felértek a falra - és meghaltak. Akit cikázó pengéje nem ért, azt mélyen zengő dala taszította a halálba.

Aztán...

Megesküdtem volna, hogy az előbb még nem volt ott.

Az az egy, aki a főpap hátába mártotta ujjnyi vékony törét.

A festett arcú elf ferdén, idegenül mosolygott, ahogy átkarolta a főpap nyakát, és törét mélyebbre tolta hátában.

Megremegtek a szentély falai, amikor Simoneus Rugerano, Alborne kegyeltje a földre rogyott. Egy.

A keleti kapura újabb csapás zúdult, arasznyi szilánkok repkedtek szerteszét.

A kaput támasztó katonák mögött Uwel lovagjai fejlődtek alakzatba.

Vezérük Ordaric Lykargon felé fordult. A két kegyelt kezét fogott.

- Elementek?

- El.

- Legalább a tudást kimentették.

Az uwelita megvetően kiköpött.

- Vedd őket! Odafent úgysem veszem hasznukat - mutatott a két tagbaszakadt, vörös vértess tarran testőrré Kyel kegyeltje.

- Legyen hát! Nekik is jut hely a sorainkban. Nem taszítja ki őket sem az alakzat, sem a tömegsír.

A másik elfintorodott.

-„Megfutamítjuk őket!”- idézte gúnyosan a Papi Szék pár évvel ezelőtti üléséről Kyel főpapja.

- Lószart.

Lykargon nem válaszolt. Csak megcsóválta fejét, és elindult a Gömbszentély felé.

A faltörő kos újra a kaput öklelte.

Sorquas Devastor mosolyogva emelte le hátáról egyetlen igaz társát, az irdatlan csatabárdot.

1.

Az Égi Fény 3731. évében, Ó-Pyarron kolostorában

A kisfiú már két kézzel rázta a verejtékben úszó öreg vállát.

- Takarodj! - krákolta az öreg, és ülőhelyzetbe tornászta magát.

A kölyök ijedten ugrott hátra.

- Vízet!

A fiúcska esetlenül emelte meg a súlyos kancsót. Teletöltötte az asztalon lévő agyagkupát, és átadta az öregnek, aki mohón nyelte a vizet.

- Mennyi az idő? - tudakolta. A kisfiú csak állt bárgyú mosolyával. Félkegyelmű volt szegényke, de az öreg kedvelte.

A férfi feltápászkodott, és kitárta a spalettákat. Tavaszi virágok illatát sodorta be a szél. A Vörös Hold már megkezdte végtelelen útját.

- Jól van, kölyök, jól van - borzolta össze a gyermek haját. - Eridj, hozz egy kevés sajtot a konyháról!

A fiú kiszaladt a szobából.

A férfi magára öltötte daróccsuháját, és felpiszkálta a hamut a kis parázstartóban. Kevéske szárított fűvet szórt a kupába, és feltette melegedni.

A főzet javában rotyogott már mikor a fiú visszaért az elemózsiával.

- Köszönöm - mormogta az öreg, és falatozni kezdett. Kis darabokra vágta sajtot és kenyeret. A fiúcska mosolyogva figyelte. Az idős szerzetes a gyerek kezébe nyomott egy falatot.

Csendben ettek. A férfi kinézett az ablakon. Odakint vörös fényben úszott a gigászi kolostorrendszer. A komor épülettömbök között futó alagutak és folyosók labirintusmódra tekeregtek. A távolban mohos romok meredeztek.

A kolostorváros szerzetesei pár év múltán elhordják ezeket is, a kövek pedig a kolostorerőd falaiba kerülnek majd.

- Kölyök, hozd idea könyvet! Nem azt, te! Azt a nagyot! A kopott zöld bőrkötésben! Az lesz az...

A félszeg fiú leügyetlenkedte a súlyos kötetet a polcról, és az íróasztalra helyezte.

Az öreg elhelyezkedett karosszékében, miközben az asztalnál rendezkedő kölyköt figyelte. Óvatosan leemelte a tűzhelyről a kupát, beleszagolt és elégedetten elmosolyodott.

- No, lássunk neki. Ne aggódj, nem lesz sok dolgunk, még az éjjel a végére érünk.

A tizenkét éves forma fiú belemártotta a lúdtollat az öblös kalamárisba, és a könyv fölé görnyedt.

A férfi csuhája ujjába csúsztatta balját, és kezébe vette a kör alakú aranycsatot. Tulajdon ujjai már annyiszor érintették, hogy felülete simára kopott, alig-alig érezte rajta a véseteket, Krad krédójának kezdősorait.

Megköszörülte a torkát és diktálni kezdett.

A csat aranyíve sziporkázva szórta a napfényt a makulátlan véseteken.

Alant a Fellegvár örlovagjai imádkoztak. Fohászuk suttogásként hallatszott a Szentély fényében. Aranykörös zászló lengett a szélben.

A nagymester a keleti kapu felé nézett. Megadóan lehajtotta a fejét, majd intett a belső erőd lovagjainak.

Kürtszó harsant - tudatta, hogy az ellenség a falakon belül van - és az óarannyal futtatott kapuszárnyak súlyos döndüléssel zárultak be, amikor a keleti oldalon utat tört magának a kosfejes monstrum.

Fullasztó porfelhőt kavarva, karnyi szilánkokat szórva szakadt be az óriási kapu.

Elrettenve bámultam, amint fűrészkes élű kardjaikat lengetve

a feketevértés orkok hada áradni kezdett a Szent Városba.

Sorquas Devastor mennydörgő csatakiáltással rontott előre.

A Bosszúangyalok félelmetes erejű csapásai szétzúzták soraikat. Az orkok rohamának első hulláma megtört.

A kráni lovasok korbáccsal hajtották befelé a Haláltánc mérgétől feltüzelt vadakat.

Újabb és újabb hullámokban rontottak a kapuban álló lovagok sorfalának. Úgy tűnt mindhiába. Percek múltán már saját társaik tetemén kellett átgázolniuk, hogy elérjék a védőket.

Uwel kegyltje körül már iszamós volt a kövezet a fekete orkvértől.

A roham erejét vesztette, mintha maga a Bosszúállás Atyja állta volna a sereg útját.

Az orkok megálltak.

A paplovagok sietve rendezték soraikat.

Sorquas Devastor felszegett fejfel állt a kapuban.

- Gyertek, mocskok, gyertek!

Azt mondják, mindig ilyen volt.

A következő pillanatban fülsiketítően éles hang tépett a levegőbe, ahogy a tér szövedéke meghasadt a keleti kapu előtt.

Az üvöltő mélységből fekete vértés lovagok rontottak elő. Arcukat maszk fedte - eltorzult ábrázat mindahány.

Kráni légió.

Az élen hollóhajú démon haladt. A hipnotikus táncot járó szablyáktól még társai is két lépés távolságot tartottak.

- Nincs időm játszani - szólt Devastor, és két marokra fogott csatabárdja derékban szelte ketté a xinget. Ezután a következő légionárius felé lendült. Csapásai alatt a krániak úgy hullottak, mint az őszi búza aratáskor.

Hatalomszó dörrent.

A lökeshullám nyomán szilánkokra robbant a kövezet, élők és holtak szakadtak darabokra.

Pyarron utolsó védelmezői önnön vérükbe fúltak, és összeroskadtak a kapu előtt.

Uwel kegyeltje továbbra is sziklaszilárdan állt.

Fegyverét a levegőbe emelte és az aquir felé hajította. A csatabárd a koponyáján érte az ősfajzatot.

A kráni kardok lesújtottak.

Kettő.

A patakzó könnyek elhomályosították a látásomat. - Uram! Uram! Könyörülj! - zokogtam.

Többé senki nem állta útját a Sötét Ország hadainak. Kőarcú démonok, alaktalan méreglénnyek, ősmágiai óvta aquir varázslók. Körülöttük orkok ezrei rajzoltak szerteszét.

A légió egyenesen a Fellegvár felé tartott, mégis reménykedtem. A hevenyészett barikádok talán adnak időt nekünk egy utolsó imára.

Hátrapillantottam. A szoba arannyal tört márvány falainak könnyed ívei követték a gömb vonalát. A pazarul berendezett helyiségben csak egy kis fehér oltárkő volt, felette Krad szimbólumával ékes lobogó.

Az aranyveretes ajtón túl, túl a szivárványos csarnokokon, a Belső Szentély csendjében a Próféta várakozott.

2.

A fiú elnyomott egy ásítást.

Az öreg elmosolyodott, kortyolt egyet gyanús illatú kotyvalékából.

- Pihenj egy kicsit. Van időnk.

A kölyök lerakta a tollat, és majszolni kezdte a kevéske, még megmaradt sajtot.

- Tudod - szól oda az írődeáknak. - azelőtt nem szerettem a sajtot...

A fiú rá se hederített. Az evés sokkal inkább lekötötte figyelmét.

- ... sem a sajtot, sem pedig a kóborlást. Persze, idővel mindkettőt meg lehet szokni. Nagy a te szerencséd fiú, hogy nem kell elviselned ezt az őrült világot.

A fiúcska tovább csámcsogott. Az öreg reménykedett, benne, hogy talán egyetértése jeléül.

- Egy emberöltőn át tapodtam ezt a furcsa sárgolyóbist, és lám, mire mentem vele! Megszerettem a sajtot. Nem utolsó dolog. Volt, aki rosszabbul járt - göcögött.

Az öregasszony, aki lángmarta sebeit ellátta, minden reggel egy tál friss sajtot rakott elé.

A távolban Pyarron halotti máglyájának füstje gomolygott. A férfi papi köntöse elégett, így az asszony nem is gyaníthatta kit vetett a sors viskójába.

Az egyik reggelen aztán a férfi továbbállt. Az asszonytól mindössze néhány érmét - összes megmaradt vagyonát hagyta hátra, hitét Pyarron romjai temették maguk alá.

A légió, mely romba döntötte az Égi Fény városát, nyomtalanul tűnt el egy térkapuban, maga mögött hagyva az orkok és szabadosok hordáját. A délvidék számára a Dúlás korántsem ért véget, a néhai pap számára azonban igen.

Pyarrontól Erenig bejárta a kontinenst, kardjával, vagy tudásával szerezve meg a betevőre valót.

Egy erioni felhajtó révén végül egy szófukar dzsad bankár vette maga mellé, mindenesnek. A Dúlás okozta riadalom mintha csak egy rossz álom lett volna, látszólag nem hagyott mély nyomot a Kalandozók városán. A kalmárok máris busás hasznot láttak Új-Pyarron felépítésében. A számvevő, aki felfogadta, nem törődött sem a menekültekkel, sem az újhítűek gondjaival.

A karavánok megszervezése, a számlák könyvelése, és a tartozások behajtása elegendő elfoglaltságot jelentettek. A dzsad sosem kérdezte honnan jött, és mi volt, mielőtt szolgálatába szegődött volna. A Gömbszentély egykori titoknokát bizonyosan elborzasztotta volna, ahogy a bankár eljárta azokkal, akik megpróbálták keresztülhúzni számítását. Az égett képű intéző zord egykedvűséggel járt el minden ügyében. Ahol szavai nem voltak elegendőek, ott predoci kardjával adott nyomatékot érveinek.

Látnia kell, hogy emlékezhessen.

A Városok Városa ezeregy módot kínál a feledésre. A konok álmok okozta teher alól azonban sem Ellana papnőinek fürge ujjai, sem az Álmok őreinek ravasz párlatai nem adhattak feloldozást.

„Emlékezz, mert az ember végzete a feledés” - vésték aranyból öntött köpenycsatjára. Egy borgőzös éjjelen dühödten tépte le, és vágta egy kéregető nyomorék képébe azátkozott ékszer az inkognóval együtt.

Aznapi éjjel újra ott állt a Szentély lángözönében. Érezte, ahogy a pokol lehelete arcon csókolja, majd a lángok körülfonják. Üvöltve ébredt, és küldte a bankház vadászait a koldus nyomába. Arca jobb felén szélfúttá zsarátnokként izzott fel ismét a kín.

A poroszlók nyolc nap múltán tértek vissza. Nyolc hosszú éjszakán keresztül érezte megint a perzselő lángokat, de ez alkalommal is megmenekült.

Megmenekült.

Akár a többi sok ezer.

Igaz, ők nem onnan jutottak ki, ahol Ranagol fattyai szabadjára engedték hatalmukat.

Attól kezdve gyakorta vette kézbe a csatot. A vésetek szélei az évek alatt tompává koptak, csakúgy, mint a rémálmok lélekszagató karmai.

Telt az idő. A távoli délen Pyarron eszméje főnixként éledt újra a hamvakból.

- Az isteneitek. Fiatalok és erősek. Ezt tévesztik össze híveik a fennhéjázó önteltséggel - jegyezte meg ura egy nap, mikor a

Rattikani Fogadó teraszán szürcsölték a lasmosi tealeveleken átszűrt ezüstös italt. A Kapuk tere felől büszke tartású férfiú - Új-Pyarron legátusa - lépkedett telivér kancáján a Hercegi palota felé. A nyári szél belekapott aranyszegélyű lobogókba: Alborne csillaglantja, Kyel iker- és Krad aranyköre, Uwel öklei, és mind a többiek, fennen hirdetve panteon töretlen dicsőségét.

- A hit legyőzhetetlen - folytatta a számvevő, aki felett szinte nyomtalanul telt el az elmúlt fél emberöltő.

- Akkor hát mi értelme volt?

- Hogy Krán iszonyata miatt, s kire zúdul le, annak csak a Kosfejes Úr a megmondhatója, barátom. Ha lehet hinni a pyar könyvmolyoknak, egykor ugyanígy jártak el a démonhitűek birodalmával, Tysson Lar nemes elfjeivel, és hasonlóképp zúzták porrá Godont is.

- És nem is maradt belőlük semmi, csak néhány csonka mementó. Pyarron ellenben már most olyan erős, mint akkor.

- Talán Krán nem fejezte ki magát elég érthetően - kuncogott. Ahogy elnézem ezt a legátust, lehet, hogy Ranagol fiai hamarosan emlékeztetni fogják őket a leckére, ha már amúgy is erre kószálnak.

Látnia kell, hogy emlékezhessen.

- Ez maradt Pyarronból. Amhe-Ramun ellenében nem talált jobb szövetségest, mint saját hóhérait. Délvidéki ironia. A bankár elrévedő tekintettel szólalt meg:

- Amhe-Ramun második eljövetele az újkor előszele. Népem ősei már egyszer visszakergették a Kékcápat másvilági odújába. Ezúttal másokon van a cselekvés sora.

3.

A fiúcska figyelmesen felnézett.

- Jóllaktunk - mosolygott rá. - folytassuk - szólt az öreg és nagyot kortyolt a lassan hűlő főzetből. A kesernyés íz - akár az epe, az istenekre! - szétáradt a szájában.

A gyerek mosolyogva bólintott, és róni kezdte a sorokat. Ute Betan az Aranykör lovagrend fellegvárának erkélyén állt. Jobb szemében lobot vetett Adron rubinja. Szavai nyomán tajtékos fodrokat vetett a mágia kéken izzó szövédéke.

Hatalomszók forrtak a támadók torkára, amikor Adron kegyeltjének akarataából az eleven mana kapott lángra Krán szörnyszülöttei körül.

A Fellegvár kapui bezárultak.

Az Aranykör lovagjai elfoglalták helyüket a falakon és a kapuk előtt.

Akárha könnycseppjeinkkel akarnánk egy tűzvihar útját állni.

Hogy jutottunk idáig? Mit vétettünk?

Végighordoztam tekintetemet a rőt fényben úszó városon. Az Égi Fény városa lassan üszökbe és hamuba fulladt. Ennyi volt hát Pyarron. A Fehér Páholy messze innen küzdött Amhe-Ramun megjövendőlt eljövetele ellen.

A tartományi légió körbezárta a Fellegvárat. A templom csonka tornyain már csak három zászló lengett. A Délsarok kihunyott az égen.

Adron főpapja belépett az Égi Templomba. Áttetszővé vált kezében szivárványosan lüktetett fehér fényből szőtt botja. Szemben Ordaric Lykargon, a Papi Szék legfőbb ítélőbírája állt, kezét súlyos buzogányán nyugtatva.

- Jönnék - szólt Betan.

- Mind itt voltunk, ahogy rendeltetett.

- Igaz. Talán valóban elhamarkodottan döntöttünk.

- Nem. Az ostobaság következményeitől a főpapi rang sem menthet meg senkit. Tudták előre, és most mi fizetjük meg az ő bűneik árát is.

- Dőreség volt hinni, hogy Ranagol...

- Hagyd el. Már vége. Ha Uram úgy akarja, győzni fogunk.

Több szó nem esett, csak komoran bólintottak. A két kegyelt elindult a Belső Szentély felé.

Az ablakból letekintve láttam, ahogy a Fellegvár udvarán Elorand nagymester és aranyvértés tanítványai kivonják kardjukat. Vártak.

A légiósok nem mozdultak. Az élükön haladó gigászi harcos előrelépett.

A hirtelen támadt szél az égig korbácsolta a város lángjait.

A kapuk kitárultak.

A két vezér összechapott. Körülöttük arany és fekete forgatag tombolt. Az Égi Templom rengett, akár a város, mely fölé a kegyes istenek akaratából emelkedett.

Krad kegyeltje félelmetes erővel támadott ellenfelére, a kráni lovag azonban egy lépést sem hátrált. Fegyverértő ember vagyok magam is, de amit odalent láttam az nem csak tudásomon, de képzeletemen is túltett. Egy pillanatra felszikkasztott bennem a remény. Talán...

De nem volt talán. Villámcsapásként sújtott a felismerés, hogy a krániak közt már csak légionáriusok vannak. Sem a Kosfejes papjai, sem az aquir varázstudók nem voltak már a városban.

4.

Az öreg hangja elakadt. Lábai zsibbadni kezdtek. Megdörzsölte őket.

- Még ne!

Gondolatai ismét azon az erioni teraszon jártak.

Az igazság olyan nyilvánvaló volt előtte, akárha magáról az Aranykőről olvast volna le.

Tűnődve nézett urára. A dzsad számvevő még mindig a pyarroni küldöttséget

mustrálgatta borostyánfényű tekintetével. Egy szemtelen - vagy merész - poszáta ugrált asztalról asztalra morzsák után kutatva.

- De Krán elérte, amit akart.

A bankár felvonta szemöldökét.

- És ők? - bökött a menetre.

- Semmik. Silány utánzatok csupán.

A számvevő egy kis darab süteményt dobott a madárka közelébe.

- Oh, nem is gondoltam, hogy ily járatos vagy hitbéli ügyekben, barátom!

Krad egykori papja nem szólt. Az elvonuló legátust fürkészte. Tudta. Most értette meg...

- Pyarron halott - szólt végül. - A Tizenhármak elérték céljukat. A világ pedig gyengeségében meneküljön csak szép hazugságokba, ha akar!

Szemében különös fény csillant. A számvevőnek a Fayumi törzs vallási fanatikusai jutottak eszébe róla.

- Mondd, uram, mit kéne tennie annak, aki tudja, miért kellett Pyarronnak buknia?

- Honnan tudhatnám? - felelte óvatosan.

- Ti dzsadok, sok olyasmit átláttok, amit az egyszerű ember nem.

A kortalan arcú számvevő szenvtelen hangon felelt:

- Ha van olyan, aki ismeri ezt a titkot, az a Délvidék sorsáért felel. Valóban, sokan sokfélét mondanak, hogy miért bukott el a Szent Város. De hogy valójában mi gerjesztette fel Krán haragját, azt senki nem tudja. Új-Pyarron számára ez a tudás mindent megérne, kérdés azonban, hogy örülnének-e a válasznak? Vajon bölcsebbek lettek-e azóta?

Az Égi Templom egykorvult titoknoka tudta, hogy urának igaza van. Pyarron vezetői semmit sem tanultak.

Másnap hajnalban az intéző elhagyta Eriont. Belépett egy víztükör gyanánt csillogó térkapuba, és Új-Pyarronba ment. A Gályák-tengere felől érkező szellő fújta a városban. A Kapuk teréről széles sugárutak futottak a négy égtáj felé.

Nyugatra a régi Fellegvár pontos mása emelkedett. Az égett arcú férfi felnézett az erődtámasz bástyáin lobogó zászlókra.

- Odafentről kisebbnek tűnt - gondolta.

Útbaigazítást kért egy poroszlótól, majd sietve elindult. Nem vesztegetett egy pillantásnál többet a még csak serdülő város látványosságaira. Keserűen elmosolyodott, amikor elhaladt a Tűtorony tövéénél. A Fehér Páholy gárdistái furcsállva méregették a sebhelyes alakot.

- Megérte, ugye? Amhe-Ramun él, Pyarron halott.

Harangok kondultak meg, és a férfi tovább indult a hang irányába.

Krad székesegyháza a Nagy Bibliotékával szemben állt. Impozáns, karcsú tornyai tövében egyetemi diákok, novíciusok nevetgéltek.

A férfi belépett a boltíves katedrálisba. Illatos fahasábok sercegtek a parázstartókban. Az aranyfüsttel gazdagon díszített ku-

pola színes ólomüveg ablakai pompázatos látványt nyújtottak.

Egy ifjú pap lépett oda hozzá.

- Segítségére lehetek valamiben?

A titoknok végigmérte az alig húsz tavaszt látott ifjút. Köpenyének csatja aranykört formázott.

- Minden bizonnyal. A Gömbszentély utolsó titoknokának sorsa érdekelne. Ha nem tévedek, Krad felkentje volt.

A pap elgondolkodva nézett.

- Nos, az ilyen jellegű iratok csak az Egyház tagjai számára elérhetőek, amíg az Írnokok Tanácsa nem dönt ezen feljegyzések sorsa felől.

- Úgy tudtam, Krad temploma a tudásnak, nem pedig a titkolózásnak lett szentelve.

- Uram, amennyiben ön valamely rendünk papja - mérte végig kétkedőn az intézőt - , vagy annak személyes megbízottja, az esetben semmi akadály...

- Úgy nézek ki, kölyök? - mordult közbe a férfi. - Ismertem egy embert, csak annyi érdekel, mi lett vele.

- Nézze, én... - a pap sápadtan elhátrált.

- Ha annyira érdekli, ki és mi maradt abban az üszkös völgyben, miért nem megy oda és nézi meg? Tallózzon csak bátran a csontok és kövek között! Leltározzon, mint egy számvevő, ha akar, de ahhoz nincs joga, hogy zaklassa itt ezt a kölyköt!

Darton papnője hanyagul támaszkodott az egyik szent szobrának.

Az intéző öles léptekkel indult meg a nő felé. Az ifjú Krad pap kihasználva az alkalmat észrevétlenül távozott.

- Mit találhatok ott? - hajolt közel a nőhöz.

- Van ott valami kolostornak csúfolt siralomház. Megkeseredett vénemberek gyülekezőhelye - vont vállat a nő -, vagy valami ilyesféle. Azt mondják Pyarron... oh... elnézést, Ó-Pyarron vétkeiért vezekelnek.

Krad egykor volt papja karba font kézzel állt.

- Különben is, nem hiszem, hogy sok újat találna arról a titoknokról. Vélhetőleg úgy járt, mint mindenki, aki a Szentélyben volt... vagy alatta - kuncogott. - De abban a kolostorban sok olyat találhat, mint maga.

- Mint én?

- Igen - a nő ellépett a férfi mellett. - Olyanokat, akik még mindig azon rágódnak, amit feledésre ítéltetett. Sok szerencsét!

A férfi kilépett a csarnokból.

Az út hetekig tartott. A vidék már régen nem viselte az évekkel ezelőtti vész nyomait. Az eleven sebek, amelyeket a Sötét Ország mérgezett karmai téptek Pyarron testébe, nyomtalanul eltűntek. Nem az idő

gyógyította be őket, nem is az istenek kegyelme, hanem a szorgos pyar kezek áldozatos, ínszakasztó munkája.

5.

Ó-Pyarron kolostora akkoriban még nem volt több bármely más hasonló épülnél.

A szerzetesek nem sokat kérdezősködtek. Jó hasznát vették a szikár férfinak.

Sok év telt el. Krán egyetlen ökölcsapással pofozta vissza Amhe-Ramunt a kristályszférákon túlra. A Pyarroni Államközösség nehéz időket élt meg, de a kolostorban nem változott semmi.

A predoci férfi hitt ősei mondásában, hogy az ember a csontjaiban érzi meg, ha élete utolsó tele köszönt reá. Szeme világa már nem volt a régi, ezért választotta ezt a félkegyelmű fiút írnokául. Kitartó munkával megtanította neki a betűvetés tudományát.

Kiitta a pohár alján összegyűlt kotyvalék utolsó cseppjeit is. A zsibbadás már beleit járta át.

A fiú ismét megmártotta a tollat a tintában.

Elorand és a kráni vezér összezsugoruló pengéi belefagytak az időbe. Egyetlen vészterhes pillanatig mintha maga a Teremtés Műve szűnt volna meg mozogni.

A Szentélyt elborította a tizenhárom testet öltött fattyú haragja.

Fekete lángok öntötték el a Belső Szentélyt.

Három.

Négy. Üvöltve kaptam köpenyem csatjához, amely oly sokszor mentett már ki a vészből.

Felzokogtam. Éltem. Elárultam a Prófétát - hasított belém - amikor láttam, hogy az Égi Szentély a Fellegvárba zuhan. Lehunytam szemem, mégis láttam. Ismertem a rémálmot, akárha testvérem, szeretőm lett volna. Láttam Pyarron bukását tulajdon szememmel. Láttam az utolsó pillanatig. Eltökéltem: most utoljára.

- Kölyök, égesd el! - hördült fel. A fiúcska nem adta tanújelét, hogy meglepődött volna. Egykedvűen felállt az asztaltól, megemelte a súlyos kódexet, és a szoba sarkában lévő parázstartó felé indult vele.

Láttam Pyarron bukását tulajdon szememmel. Láttam töviről hegyire. De ezt még soha...

A világ visszazökkent a halandók idejébe. A kráni lovag hátralepett a térkapu felé, amelyen át légiója már távozott. Elorand utána vetette magát, acélkesztyűs kezével ragadta meg a Tizenhármak alig-ember katonáját.

- Maradunk, tersius! - sziszegte a fülébe.

A gömb alakú árnyék egyre kisebb, kontúrja egyre élesebb lett.

Aztán a sötétség. Öt.

A büröktea keltette zsibbadás körülölelte az öreg szerzetes szívét.

Tévedett. Mindvégig tévedésben élt. Létezésének egyetlen célja a kódex volt, amit a féleszű kölyök a parázstartó felett tartott.

- Ó Krad! Láttam, hogy emlékezhessenek, de nem értettem meg adományodat. Kölcsönvett időn éltem, hogy a tudás fennmaradjon.

- Ne! - sikoltotta volna, de nyelvét már béklyóba verte a méreg. Ajka néma

maradt.

A fiú felnézett, mikor az öreg kizuhant székéből. A súlyos kötetet kiejtette kicsiny kezeiből.

A halott pap megüvegesedő tekintete előtt a földre hullottak az első pernyefoszlányok.

A csótány neve

John Done

Semmi sem csendesedett el, amint az utolsó apátsághoz közeledtem. A szél ugyanúgy zúgott, a fák csomkjai ugyanúgy zörögtek, pedig mielőtt átmásztam a kormos domb gerincén, még élt a remény, hogy az innenső oldalon talán nyugtom lesz. A hörgő szél viszont ide is utat talált. Ki tudja, honnan támadt fel újra meg újra, hol innen, hol onnan. Meglehet, ugyanabból a tartományból, ahonnan a környéket a szürke agyagig égető, pokolbéli tűz eredt.

Nem lehetetlen, sőt, egyre könnyebben el tudtam képzelni, amint a csontig vágó fuvallat lökéseit éreztem ráncosodó bőrömön. Ezt a bőrt hol a nap égette, hol a hajnali fagy marta, és a szélnek nem eshetett nehezére utat találni szakadt szerzetesi rongyaim résein át. Most újra megfordult, épp abban a pillanatban, amikor az ösvény egy álnok kanyarulatához értem. Egy percre mintha teljesen elült volna, csak akkor lőkött rajtam egyet cudar erővel, amint kiálltam a végső lejtő tetejére, hogy szemügyre vegyem a romokat a völgyben.

Fentről homok, vagy talán a vidék egykor volt lakóinak szürke, maró hamvai vágtak a szemembe, a lábam alatt meg pár kavics perdült rossz felé. Kis köömlás indult meg, porfelhő csapott fel, én meg végigvágódtam a lejtőn.

Be kellett volna húznom kezem-lábam, csak nem jutott eszembe elég gyorsan. A lejtő rövid volt, ám meredek, és lehetetlen szögben szórta tele jókora sziklakkal egy kénszagú robbanás, aminek, ha jól vettem ki, pár lépéssel az apátság kapuja előtt kellett bekövetkeznie. Még abban az időben, amikor a krániak szolgálai járták a vidéket. Épp mellé csapódtam be.

A bal karom vérzett, a jobbról végleg eltűntek a csuha maradványai. Egyik lábam rendben, óvatosan megmozgattam a másikat is. Mély, nyilalló fájdalom. Akkor tehát maradunk még egy kicsit, és eltűnődünk a sors rendelésén.

Vigaszt nemigen nyújt a hely, annyi szent, bár nem is rosszabb, mint amilyeneket hetek óta látok. Az igazat megvallva azok az idők tűnnek már hihetetlennek, amikor a világ még másból is állt, nem csak alacsony, kormos falakból, koponyákból, égett pusztaságból, ameddig a szem ellát, azaz a Dúlás emlékeiből. Karnyújtásnyira mellettem a repedezett szegélyű, démoni tűz vágta lyuk. Úgy hallottam, örökre megfertőzik a földet, ahová dobják őket, és mindazokat is, akik csak a közelükbe mennek, bár ahány mellett elbotorkáltam az utóbbi pár napban, az én porhüvelyemnek már mindegy. A lélek pedig nem a mi kezünkben van.

Ha elnézek a gödör mellett, és felemelem nehéz, zúgó fejem, egyenest az apátság kapujára látok. Különös egy tákolmány. Máskor talán szánakozást keltett volna bennem, így csak homályos ellenérzést. Mert láthatólag túl nagy ide, és túl cifra. Az illő dísztelenség helyett a rézpántok apró nerezidákat, néhol vigyorgó manópofákat formáznak, csak hogy a csupa fog pofákban senki sem fog már semmi vidámat találni, aki egyszer is látta a krániak szolgálait. A kapuszárnyak pedig nem ide valók, értelmetlen az

egész, hiszen túl szélesek, csak úgy betámogatták mind a kettőt a boltozatba. Egy erősebb mozdulat elég, és rögvest bedőlnek.

Ha pedig visszafelé nézek, a lejtő homokjában húzott nyomomat szemlélhetem, meg a kőomlás szilánkjait. Egy-két rongy ragadt a sziklák között, ezek már ott is maradnak, mert vissza ugyan nem mászom értük. A kulacsomat még elérem, tétován meglötyögtetem, de megemberelem magam, és nekilátok, hogy előbb illedelmesen összeszedjem a pergamenfecniket. A tarisznyából hullottak, és azon a lehetetlenül távoli napon, amikor szerzetessé szenteltek, még az égiek litániái ékeskedtek rajtuk. Azok lehetnek most is, bár nincs ember, aki egymás mellé tudná rakosgatni a zizegő kis pergamendarabokat, utána pedig még ki is tudná olvasni a kifakult tintával rájuk rótt imákat. Kapkodok utánuk, nem törődve a nyilallással, ott van egy, meg még egy, és az utolsót éppen a kénköszagú gödör széléről fújja el a szél. Az öklömbe gyűröm, ami maradt, és a tarisznya mélyére vágom, mire a zsák egyik résén rögtön ki is hullik a megbízólevelem. Ez csak repedezett, de még egyben van.

A pergamen, amely inkvizítorrá tesz.

A kulacsban még lötyög egy kis lé, de nincs hozzá hajlandóságom. Majd ha átléptem a kapun, esetleg, legyen miből áldomást inni a nagy megérkezés örömére. Ha lesz kivel. A legutóbbi értesülesem erről a romhalmazról nyolc hónappal korábbról származnak, az öreg érsek szájából. Akkor már felhősödött az ég, fokról fokra sötétült a jövő, ez pedig kit egyre ádázabb önostorozásba, kit a véget nem érő litániák önkívületébe sodort, hitüknek vagy babonáiknak megfelelően. Vagy éppen az egyszerű megfutamodásba, s ahogy visszatekintek a megtett úton, az utóbbiaknak lett igazuk.

Eltévelyedések terjednek, figyelmeztetett az érsek. Az eltévelyedés és az eretnokség között pedig keskeny a határ, nem ritkán egyenesen láthatatlan. A magamfajta képzett vándorok dolga, hogy rátapintsanak erre az észrevehetetlen vonalra, s biztos kézzel osszák az égiek népét két táborra a határ egyik, s másik oldalán. S hogy a lélek mennyire szennyezett, azt nem lehet olyan könnyedén megmondani, mint hogy egy érme arcán mekkora foltot falt fel a penész egy régi király képmásából. Ha kétségeim támadnak, imádkozzak, s ha még mindig ott lennének, döntsek szigorúan. A lélek javára, ha kell, a test ellenében. Az inkvizítorok szabályait idézte, a litániák legelejéről, nyilván, mert a többire már nem futotta agg agyvelejéből, és a végén magasba lökte az ujját, az istencsalád kőfalba faragott képmása felé. Csak bólogattam.

Tudtam azt is, mi lesz a végszó. A lélek szomjazása. A lélek szomjazása legyen mindig az útmutatónk. Ami azt illeti, az enyém alighanem szomjan vészett, s csak pusztán lustaságból, nem másból kerülgetem itt összeszáradt maradványait az elmém mélyén. A porhüvelyem viszont megvan, köszöni, bár annyira nem jól, s ugyanolyan vak ugatással követeli a magáét, nem érdekli, vajon egy órája vagy egy évtizede lehet-e még hátra. A szomj ugyanaz. A poklokba vele, az apát igya csak a magáét, döntöm el hirtelen. Lekapom a kulacsot az övemről, és bedöntöm azt az átok gyökérpálinkát. Két kortyot, nem többet.

Még az utolsó faluban szereztem. Az utolsó falu neve persze nem azt jelenti, hogy bármi köze volna az utolsó apátsághoz, netán a közelében feküdne. Négy napig bolyongtam, mire ideértem, és a kiszáradt réteket a végére már jobban utáltam az égett homok tartományainál, mert azokon még a bocskorom se hagyott nyomot, és nem tudhattam, nem most keresztezem-e őket

sokadszorra reménytelen kóborlásom során. A végén egyszerű daczból szembefordultam a széllel. Egy időre elkötelezte magát egy irány mellett, s hideg lökéseivel szemben eljutottam a meredélyre, ahonnan megpillantottam az apátságot.

A romjait.

Nem mondhatni, hogy a pálinkát jó szívvel adták volna az utolsó falu lakói. Azaz a menekültek, akik a környező vidék pusztulásának örvényei, a pokolbeli seregek csapongó hadmozdulatai előtt rohantak ide. Nem tetvésszkedhettek itt régóta, legfeljebb ha pár hete, mégis láttam, mit művelt a kút vize az arcvonásaikkal, még inkább a gyerekeik természetével. Kihullottak a fogaik, és görbe lábaikkal úgy nyomakodtak a falu poros terén, a sebtében összeeszkábált istállók közt, mint valami emberi békahorda. Az istállókban most egész családok laktak. Az egyik pedig összezőrdült a másikkal, helyi, ostoba kis babonáikról panaszkodtak káráló hangon, meg azon, merre kellett volna fröcskölni az áldozati kecske vérére. Hozzám fordultak, mire közöltem, semerre, a véráldozat soha sem tartozott az istencsalád tiszteletének illő formái közé, még akkor sem, ha egy oktan állat vérével teszik.

Megemlítettem a hivatalomat. Nem sok meggyőződéssel ugyan, de e görbe lábú horda emlékeztetésében én lettem az első, s minden bizonnal egyben az utolsó inkvizítor, a hitelemhez tehát nem fért kétség. Innivalót kértem, és abban a szempillantásban szent volt a béke. Gyökérpálinkát hoztak, ami a kút kétszer forralt vizével, langyosan már kis híján iható lett.

Az egyik fickónak összes fogai közül csak egy szemfoga maradt, s ő villantotta rám szakadt vigyorát. A próféta kis, faragott hasonmását nyújtotta, és annyit mondott, ha az apátságba készülök, adjam át a fiának. Jó képességű fiú, magasra nőtt, a család minden reménye benne, nyilván nem véletlenül vette maga mellé az apát úr. Igaz, éppen lesántult a számara, és számár nélkül nem bírta volna a zsákjait, de mi ez, ha nem az égek útmutatása, éppen jókor.

Bólogattam, és a markomba zártam a szobrocskát. Akkor rá se néztem, de most még mindig nyomja valami az oldalamat, ott zsebtájon, vagy talán a tarisznyában, nem, hiszen a kulacsot már kivettem. Odanyúlok, és csakugyan Selmo képmása akad a kezembe. Borzalmas, ahogy kifaragták, feje szinte nincs is, a szemei apró pontok, éppen mintha kiszúrták volna mind a kettőt. A száját lehagyták, a próféta tehát néma, kezeket viszont torz lapátméretben vágtak neki. Óvó mozdulattal emelné őket az égre, de a pontszemek és a sima száj mellett inkább olyan, mintha nyüsztítő, vak rémületben rohanna a fejére omló égbolt alatt. Örülni fog a fiú, azt hiszem.

Ideje felállni. Összeszorítom az állkapcsom, de a fájdalom elmarad. A lábam csontjaiban különös módon már csak a repedés árnyéka kísért, és a felesleges nekibuzdulás egy kicsit jobban bosszant, mint ha a nyilallástól kellene sziszegnem. Kulacs a zsákba, a kaputól pár lépés választ el.

Közelebbről még nevetségesebb. Innen már látszanak a külső falba reccsent rések, átférne rajtuk egy páncélos gyalogos, ahol meg nem, ott a törmelék halmain mászhatna bárki a mellvédig, a kapu mégis ott pöffeszkedik. Azokat a nem ide való kapuszárnyakat tényleg csak úgy nekitámasztották a boltívnek, jól láttam. Tétovázok egy percre, vajon kopogjak-e, nem válnék-e lélekben, azaz immár tettben is hasonlóvá a puszta barbárjaihoz meg a vérivó

barmokhoz, ha egyszerően belépnék, de elegendő lesz, rúgok bele egyet, és kész. Ahogy várni lehetett, az egyik cifra kapuszárny döndülve földet ér, utána a másik, hiszen azt meg az első tartotta, a szél meg eláll, és a meszes szagú porfelhő percekig ül a levegőben. Végre eloszlik, és a szemembe ötlük a rács.

Megpróbálták leereszteni. Vagy talán felhúzni a felmentő sereg előtt, ki tudja, de most már úgy maradt, rozsdásan és mozdulatlanul, úgy féllábnyira a földtől. Számítgatni kezdem, átférnék-e alatta, és hirtelen elönt a pulykaméreg. Nem azért keltem át a halott pusztákra meg ezeken a bánat sújtotta romokon, hogy most hason csússzak az apátságba, amelyet állítólag nekem kellene megtisztítanom a szennyről. Hála az egeknek, csak a lélek szennyéről, a földi kozmoszhoz ugyanis itt egy évszázad se lenne elég. Rikkantok egyet.

- Apát uram!

Viesszhang nincs, a por és a szél felfalja. Moccan valami a homályban, a rács túloldalán. Formátlan, hórihorgas árny, és rögtön megbánom a hebehurgia óbégatást. Könnyen lehet bárki, az egyik vérengző csúrhétől lemaradt rabló, lélekvadász, kráni fürtelem, akármi, de az árny krákol egyet, és a félelmem rögtön elillan. Ilyen hurutos krákolás csak a falu lakóitól telik.

- Van itt valaki?

- Nincs.

- Ezt meg hogy érted, fiam?

Nem emlékszem a nevére, és az apjától, attól az egyetlen szemfogútól se kérdeztem meg az övét. Az ajándékot tehát nem nyomom a kezébe, míg meg nem tudakoltam valaki mástól. A fiú a kapuhoz támoogy, valóban magas, és nyeszlett, mint a menekülttáborok éhezői. Teljes komolysággal rángatni kezdi a rácsot, ami persze meg se moccan, és bocsánatkérő mosolyt ereszt meg felém. Kedvem lenne hátraugrani.

- Az apát úr... Ő sincs itt, fiam?

- Ő mondta. Hogy nincs itt senki. Hogy mondjam ezt mindenkinek. Aki csak jön.

- Az más. Zárva a rács, látom.

- Biza. Jól bezártuk... Bezárták. Jöjjen csak ott oldalt, ha be akar jönni.

- Hol oldalt?

- A résen, ni. Lépjen be bátran!

A kapusfülke lehetett egykor, amire a lapaj mutogat, és ott is össze kell görnyedni, mert azt meg a törmelék borította el majd-nem a mennyezetig. Igyeeksem nem nézni a falakba vájt öles karomnyomokra, s csak akkor emelem fel a fejem, midőn kikutunk az apátság udvarára.

Udvar.

Fellengzős kifejezés egy újabb romhalmazra, az igaz, csak azért, mert ezt négy oldalról még falak veszik körül, úgy-ahogy. Középen egy kút, és a hozzá tartozó sekély medence maradványai. Szemben, az este sűrűsödő félhomályában egy fekete ajtó-

nyílás, mögötte az egyetlen tákolmány, amin még tető is maradt ebben a
hodályban. Azt hiszem, a kecskeistálló.

Nyikhaj legényem egyik lábáról a másikra áll, nem tudja, mit tehetne. Beszélne
kellene.

- Nyugodj meg, fiam. Rám vártatok. Nem akarsz esetleg...

- Akarhatok? Én, uram?

- Nem akarsz kecskét fejni?

- Hé! Ide!

A kiáltás a fekete ajtóból jött. A fiú rémulten kapta arra a fejét, összerezdült, és hol rám, hol az istállóra szegezte rettegő tekintetét. Elléptem mellette, bele az erősödő kecskeganajszagba. Szinte hálás voltam érte.

- Apát uram?

- A jövevény?

- Rám vártak, apát uram. Megjöttem. Érseki megbízatás.

- Az, az. Igen. Siess!

- Hová, apát uram? Csak úgy, az istállóba? És mire a sötét? A homályban tárgyalunk?

- A fény veszélyes errefelé. Mérföldekre ellátszik. Lépj be! Félrehúztam a rothadó függönyt, és átléptem az ajtó roncsain. Az utolsó apátság ura ott ült benn, vigyorgott az istálló sötétségének mélyén.

- A negyedik abomináció neve Zhvodd - mondta egy órával később, a bűzös olajmécses fényénél. Láttam, az olajban önnön csuhájából szakított rongyok úsztak, azokból táplálkozott a láng, és amikor pislákolni kezdett, az apát az én ruhaujjamból kért egy tépést. Adtam, és a mécsesre mutattam.

- Ó, ennyi fény nem veszélyes. Tudom, próbáltam. Ablakunk nincs... Az ajtón pedig elhúztam a függönyt. Megint megeresztette a vigyort. Nem csak szemérmetlen, de egyenesen kegyeletsértő ezzel a fogsorával, amint itt sárgán villogtatja. Alig hiányzik belőle valami. A vacsorával, azaz a kecskehússal és a langyos vízzel már végeztünk, és a száraz kenyeret rágtuk. Inkább megszokásból, hiszen az afféle földi hívságokról, mint az éhség, hónapokkal ezelőtt leszoktunk mindannyian. Az apát egy könyvet húzott elő az immár nevetségesen felesleges könyvhalmokból, amelyeket a könyvtárból menekített át. Állítólag, és most az istálló falait rakta körül velük, itt benn. Nem maradt más, csak a könyvek, a recsegő lábú asztal, az ibrikek és a mécses.

- Az ötödik abomináció...

- Köszönöm, elég.

Eddig sem nagyon sejtettem, mire ment ki a felolvasás, de megkérdezni vagy belezavarni nem volt kedvem. A gazda szolgálatkész mozdulatából, az igyekvő tekintetéből és a kapkodó beszédéből ítélve talán az apátság felkészültségét bizonyítaná kézzel-lábbal, meg a ritka démonológiai kötetekkel. Ha bármit is ért volna a sok

tinta a lapjaikon, a védőkörök, a visszaűző szavak, meg a másolódeákok emlékezetéből azon nyomban kitörölt átkok, most nem itt ülnénk a puszta földön.

Az előadás alatt azzal szórakoztattam magam, hogy a gigáján a bőr alatt ugráló inak rángatózását lestem. Azt is számolgattam, hányadszorra rágom meg éppen a száraz kenyeret itt a méla kérődzés közben. Harminckilencszer, ez lett a végszó, mert ott már közbe kellett vágnom.

- Köszönöm, uram. És köszönöm a vacsorát.

- Szívesen, de az abominációk...

- Bottal üthetjük a nyomukat, uram. Azzal kell foglalkoznom, amiért küldtek.

A rágicsálás keltette bensőséges légkör elszállt, az apát pedig hátradőlt volna, ha nem a földön kuporog. Ráncok szaladtak végig a homlokán.

- Igen, hiszen éppen én küldtettem érted. Ám azóta, ugye, sok minden megváltozott...

- Magam is tapasztaltam.

- Sajnálatos ügy ez... És legalább annyira szármalmas, mint amilyen sajnálatos. Sajnálom.

- Sajnálatot csak az arra érdemeseknek.

- Nagyon igaz. De előtte még egy kis... kecsketejet?

A szó említésére félrelibbent a függöny, és a nyeszlett, magas fiú lépett be a sajtárral. Valamiért most már bicegett is. Térdet hajtott, felém nyújtotta a vödört, megbotlott, és kilöttyintett egy kicsit a savanyú szagú, fehér léből. A tejben legyek úszkáltak.

- Inkább a kulacsomba... Vagy egy tömlőbe, ha akadna itt egy.

- Akad, akad.

- Várj csak egy kicsit, hoztam valamit... a... családot küldi.

Előhúztam a faragott képmást. Nem is értem, miért, kissé szégyenlősen, a kezem alatt húztam végig az asztallapon, ne lássa az apát, noha mi, egyháziak elvben felette állunk a földhözragadt nép babonáinak.

- Melyik család, ha megtudhatom, jövevény uram? Eszembe jutott a neve, igen, ez az, Benedik. Ezt mondta az egyfogú apa, csak a családokat már nehéz megkülönböztetni egymástól. Hallgattam egy ideig, aztán egyszerűen a kezébe nyomtam az ajándékot.

- Tessék, Benedik. Fogadd vele az égiek áldását...

Hamis egy mondat, de azt nem vártam, hogy egy ily egyszerű lélek is összerendezüljön és elsápadjon tőle. Hebegve bámult az apátra, és fulladozva vergődött a kétségek közt, szóljon-e most, vagy ne szóljon. A házigazda végül is kisegítette. Megszólalt, de előtte még az arcára húzta a csuklyát.

- Az az igazság, hogy eredetileg két Benedikünk volt. Egymás után érkeztek... Mint a testvérek, bár nem annak születtek.

- Értem.

- Meghalt a másik. Így most nem tudhatjuk, kinek szól az ajándék...

Elegem lett, felpattantam. Hány család tűnt el mindenestül, fulladt meg a kénköszagú felhőkben, pusztult el a vérengző légi-
ók karmai alatt? Ezek meg itt egy szál, gyengeelméjű legény vesztén siráncognak, holmi testvérén, aki nem is volt testvér.

- Jövedelem célja tehát...

A nagy erélyesség hirtelen az apátra is átragadt.

- Úgy van, úgy. Aki meghalt, temessük el. A vizsgálat ügyében pedig nekem is mutatnom kell valamit...

- Mit, uram?

- Egy bizonyítékot. Benedik!

A lapaj hátraugrott, kétségbeesetten bámult a háta mögé, és koszos rongyaival afféle mozdulatokat tett, mintha a sajtár törölgetésénél fontosabb dolga nem is lehetne.

- Benedik, a ruhát!

- Nem, azt nem kívánhatja, uram!

A másik kedvetlenül mordult egyet, felemelkedett a földről, és a rothadó függöny felé intett.

- Valóban nem. Nem kívánhatjuk senkitől, hogy erején felül... Hát menjünk oda mi. Majd útközben elmondom.

- Ideje, apát uram.

Kibotladoztunk a sötétbe. Valaki, nem figyeltem, ki a kettő közül, felkapta a mécsest, és a köpenye takarásában kioldalgott vele az udvar közepére. Reméltem, a krániak annyira azért nem figyelnek, hogy lyukas csuhán átragyogó, nyomorult fény pislákolására is odacsapjanak. A fejünk felett keringenek, mindenhol úgy hallottam. Az örökkévaló füstben, halottaink lelkeivel együtt, akik meg azért nem érhetik el a túlpartot, mert hagytuk, hogy a pokolbeliek végezzenek velük.

Belekezdttem egy imába.

- Felesleges úgy képzelnie, jövevény uram, hogy az eretnokség tőlünk indult ki. A látszat persze, nem tagadom, első pillantásra azt sugallja.

- Tegezhet nyugodtan, apát uram. Ami azt illeti, az előbb már tegezett is.

- Adjuk meg a kellő tiszteletet. Tehát, amint mondtam, nem eretnokségként indult.

- Csakugyan?

- Hogyne! Hiszen a gondolkodás, az elmélkedés nem lehet pogányság, különben miért kaptuk volna az értelem adományát? Ez emel az oktalan barmok fölé...

- Az elmélettel végeztünk. Már odabenn.

- Igen. Testvéreim tehát elmélkedni indultak a pusztaságba. Mint eddig minden évben. Nem tudhatták, ez az év nem olyan lesz, mint a másik százhatvan annak előtte... Amikor letettük az apátság első követ. Azaz letette a rendünk.

- A jeleket azért láthatták volna.

- Ugyan, testvéreim abban hittek, amiben hinniük kellett. Mit törődtek ők a

jósokkal, csak a pór nép babonái, semmi több...

- Azt látom.

A romok körülöttünk egyre magasabban állnak, és esküdni mernék rá, az a gerenda szándékosan perdült a bokám elé. Át-
szökkenek rajta, és az árnyékokból Benedik elnézésért esedező nyökögése hallik.

- Meddig megyünk? Messze még?

- Csak a pincéig, inkvizítor uram. A lépcső... valahol itt... az utóbb, vagyis tegnap, legalábbis még...

- Beomlott, apát uram!

A fiú elénk pattan, és szolgálatkészen söprögetni kezdi a törmeléket. Egy seprővel, fogalmam sincs, honnan szedte ilyen gyorsan, aztán ráunok, félrelököm, és lenyomakodok a fullasztó ürességbe. Teljes a sötétség, amíg a gazda utánam nem támo-
lyog a mécsessel.

- Mi az a bizonyíték?

- Lassan, az égre könyörgöm. Inkább bűnjel.

- Hol?

Nem válaszol, csak a bocskora mellé bámul. Körbenézek az alagsorban, és a kivonszolt hordók helyének világosabb foltjai, meg a penész lassan terjedő szigetei közt egyszer csak megpillantom. Egy pillanat alatt világossá válik, mire a hallgatás.

A valamit egy szál deszkára akasztották. Először azt hiszem, egy kráni förtelen lenyűzött bőre, ha azoknak az embertelen ocsmányságoknak van egyáltalán bőruk, ám közelebb lépve észreveszem a varratokat. Egy ruha, szörnyű lepel, vagy bőrköpnögy, és üresen is olyan hatást kelt itt a deszkán lógva, mintha torz formák rángatóznának benne. Lehetetlen vonaglás, émelyítő lökések sejtelmei, és a varratok vándorolnak. Félrekapom a tekintetem, és egy másodperccel később megint csak sima dög-huzatnak hazudja magát az egész, el is hinném, ha nem lüktetnének még ott az emlékképek a szememben.

- El kellett volna mondanom, töviről hegyire... De inkvizítor uram úgy rohant!

A hátam mögül jön a hang. Odafordulok, és az apát arccal a nyálkás kövekhez lépett, letette a mécses, két kézzel támaszkodik a penész falának, úgy mondja.

- Ő varrta. A zarándokok egyike. Azok egyike, akik még előtte... kimentek a pusztába.

- Varnak talán? Miféle lelki gyakorlat az?!

Odarohanok ehhez a káráló ájtatos manóhoz, felkapom a lángot, és a bőrlepel felé lépek vele, mert elfogott a vágy, hogy lássam a varratokat. Megtántorodok, nem ismerem magamra, de visszanyomom az émelygést, a tudásvágy, nyilván csak a tudásvágy teszi, és a borzalmas huzat mellé tartom a mécses.

- És hogyan rőtta össze? Miből? És mivel, a semmi közepén?

- A kecskéinkből, uram! Egy kivételével mindet elragadta. Egyenként, éjszaka...

Kényszerítem magam, odahajlok, és az undorító lepel egy percre abbahagyja ocsmány játékát. Valóban kecskebőrnek tetszik, körben, a szegélye mentén, leszámítva azt a rőtes szakaszt ott középen.

- Ám a legszörnyűbb az volt, amit mondott! Ugatott és rikácsolt, mindig a tüzeink fénykörén túl! Meglátta az igazat, az igazat a sötétség mélyén... Nem mehettünk utána, hiszen óvnunk kellett, ami megmaradt... És szegény Benedik, azaz a másik Benedik is akkor tűnt el.

- Eddig elég eretneknek tűnik a testvére, apát uram. Neve?

- Nem tudom... Nem tudhatjuk. Hiszen kéttucatnyian vonultak ki, és sejtem, mily nehéz elhinni, de e falak között a rendünk kétszáznál is több tagot számlált.

- Név szerint nem ismerhette mindet...

- Valóban nem! Feljegyeztük az elmélkedők névsorát, mint minden évben, de a lajstrom elégett... Ahogy minden más. Csak egy maroknyi könyvet menthettünk meg.

Kotorászok a csuhám alatt, úgy teszek, mintha valami fontos erekljét keresnék, de csak a kulacsomra téved kezem. Előhú-
zom, visszateszem.

- Nem hiába. Legalább az abominációkat illendően szólongathatjuk.

- De nem eretnecség, uram, azt még maga érsek atyánk sem sütheti rá! Hiszen az eretnecség nem más, mint fertőzés, egykori testvérünk, az az örült meg ugyan kit fertőzhetne ott meg! Sajnálatos eltévelyedés, de csak magányos elmebaj, semmi több. Semmi...

- Mi az a folt?

Ismét csak csend a válasz. Mélyet szívok a nyálkás levegőből, nyelek egyet, és magam elé húzom a bőrlapel középső tartományát. Ismerős, mint egy szörnyű álom, de sehogy se tudom felidézni. Látnom kellett ezt a száradt bőrfajtát, de hol? Puffadt lovak oldala, a menekültek bordái, legyek felhőitől lepett hullahalmok, és egy tiltott könyv tanoncéveim kútjának mélyéről, egy titkos olvasóteremben, ahová csak egyszer léphettem be. Az érsek kíséretében, akinek a szakálla akkor még csak ezüst volt, nem fehér. A könyv fedele. Kiejtettem a kezemből, és elejtem most is az okádék köpönyeget, mert ugyanolyan mindkettő. Nem tévedés. Emberbőr.

- Mit bámulta annyit! Láttam, én is láttam, a közepe nem kecskeirha...

A nyüszítéstől felhorgad bennem az undor, de csak a falba csapok egyet.

- Mikor hallották utoljára?

- Hat napja... Vagy öt éjszakája. Ám feltételeket, feltételeket szabott...

- Mit?!

- Azt üvöltötte, csak az jöhet utána, aki a tisztaság leplét hordja... Különben azonnal megátkozza, aki kilép az apátságából!

- A pokolba vele!

Nem törődök az émelyítő érintéssel, felkapom a leplet, és oda se hallgatva a szűkülésre meg a babonás ugatásra, felrohanok a lépcsőn. Görnyedten botlok ki az udvarra, és addig nem nyugszom, míg a gerendák szilánkjaiból össze nem hordok egy tűzrakásra valót. Aládobom a mécsest, a köhögve kapaszkodó lángok tetejére pedig a bomlott szabó művét. Nesze. A rohadék lepel szinte kioltja a fényt, erre odaugrok, és belenyomom a máglyába. Hánytató bűz, sötét füst száll az üres ég felé.

- Majd holnap. Holnap. Csak a nap keljen fel, annyi felhőt, hullahamut senki sem támaszthat, hogy a napot kioltsa...

- Észreveszik, uram! Észreveszik... a krániak. A fejünk felett vannak...

- Hát vegyék.

A lángok lassacskán ugyan, de darabokra tépik a szentségtelen bőrhuzatot. Egyenként pörkölődnek, csavarodnak össze a darabjai, és az apát meg a bányász lapaja hátam mögött suttog. A nyakukat tekergetik, a füst fölé néznek, ahol a bűz szétterül az éj feketeségében, a fejemben pedig rég elfeledettnek vélt imák zúgnak.

Ha észrevették is, nem tettek semmit. Az istállóban ébredtem, az apát sehol. Benedik a kialudt tűz mellett, méla pofáján szinte gyermeki mosollyal. Az ura fontos ügyben távozott, igen, még fontosabban, vagy csak elszigetelt elmélkedéseit űzi, értem imádkozik, ilyenkor nem zavarhatom, hebegte, de azért átnyújtotta a tömlőre való kecskelevet, ahogy megegyeztünk.

Zavaros rigmusba kezdett, esedezett valamiért, és úgy szorongatta a faragott Selmo-képmást, hogy kifehéredtek az ujjai. Szinte sajnáltam, amiért magára kellett hagynom. Egy utolsó, kemény, szent emberhez méltó pillantással próbáltam lelket verni belé, és elfordultam, mielőtt az arcvonásaimon átütött volna az undor. Az undor magamtól és tőle, meg mindazoktól, akik számára én jelentem a reményt, a kidobott, semmit sem érő boszorkányvadász. Azért még megmutatta, merre menjek.

A távolságról csak annyit habogott, menjek a láthatárig, vagy kettőig, és odaérek az örült birtokára. Furcsálltam kissé a meghatározást, de mihelyt magam mögött hagytam az apátság kapujának mozdulatlan rácsát, egyértelművé vált, mire gondolt. A nap ugyan felkelt, és az eget betöltő szürke homály annyira elvékonyodott, hogy egy-két pillanatra azzal is áltathattam magam, napsugarat láttam a porban, a bocskorom orra előtt. A füstköd azonban ugyanúgy kavargott, mint mindeddig, és döglött, tompa homályában hol harminclépésnyire láttam, hol riasztó romok körvonalai vágtak a szemembe, nemegyszer mérföldekről.

Az első kecske hulláját egy kiszáradt fa tövében találtam. Csupaszra nyúzták, de a sárgára pállott dögre nem szálltak le a keselyűk. Se férgek, se legyek nem rajzolták körül. A kráni átkok szagát hozta felőle a huzat, a természet ellen való, sietős pusztulását, ezt pedig, úgy látszik, még az égiek ily nyomorult teremtményei sem szenvedhetik. A bűz nyomán belebotlottam a második kecskébe, aztán a harmadikba. Ennek a bőrét csak a testéről húzták le, a fején rajtahagyták, a pofájára pedig borzalmas vigyort rögzített egy eszelős. Mert csak eszelős örült lehetett, aki széthúzta a fogsort, és kétoldalt egy-egy szöveget vert az állat koponyájába.

Eltámolyogtam mellette. Belerúgni sem mertem, de valami homályos meggondolásból mégis úgy tartottam, szemügyre kell vennem, mintha bármi is kiderülhetne az örült istenkáromló gondolataiból itt a művén, a rothadó kecskefejen. Végül féloldalas tévelygés lett belőle, oda is néztem, meg nem is, amikor a szél hideg rohama hirtelen elsodorta a ködöt. A nap fénye, oly régóta várom, most bántó, beteg ragyogással áramlik, és élesen veti a földre az árnyékomat. Egy rommező közepén álltam.

Azaz inkább egy rommező szomorú, halvány kísértetén. Körben a szobák egykor volt útvesztőjének alaprajza, a földig rombolt falak alakjában. Bal kéz felől maradt csak meg egy házi kápolna. Nem tudom eldönteni, félig rogglyant alakját annak köszönheti-e, hogy a környező boltíveknél jobban bírta a pusztítást, vagy egyszerűen csak nem fejezték be. Előttem pedig fekete

és fehér márványnégyzetek, talán az egykori nagyterem padlója. Térdszágasságban emelkedik a romok fölé, fellepek rá, megtántorodok az émelygés hirtelen rohamától, és észreveszem a mozgást.

A padló márványkockáin apró alakok rajzanak. Nem cél nélkül, mert valaki, minden bizonnyal az örült kődarabokat dobált szét a földön, és mindegyiken egy-egy száradt húscsopót hagyott. Az apró kis dögök csótányok. A kődarabok körül rohannak, de a zabálnivalót nem érik el, újra és újra visszaesnek a kövek egyenetlen oldaláról. Az ég felé kapálóznak, és az ezernyi láb rángása éppoly élesen vetül a padlóra, akár az én árnyékom. És a köveken jelek, elsőre eretnek pecsétnek nézem őket, de közelebbről látni, csak betűk. Az ábécé betűi, mindegyik kővön egy, csak hogy olyanok, mintha egy tompa fadarabbal, nem is vésővel próbálták volna őket a téglákba vésni, ráadásul olyasvalaki, akinek nincs emberi keze.

Eltapostam az egyik csótányt. Szétkentem a sárga levét a márványon, de a többi ügyet se vetett rám, ugyanúgy szaladgáltak tovább a fél bocskoromon. Az émelygés erősödik, az árnyékom néha megelőzi a mozdulataimat, olybá tűnik, néha meg egyenesen álombéli lassúsággal követ. Megdörzsölöm a szemem, és ekkor szaggat a fülemből a hang.

- Tévedett!

Minden eddiginél iszonytatóbb, egy halandó torok hangja, de ez a hang hátrahagyott mindent, ami emberi. Eszelős fürgeséggel ugrok oda, amerről hallom, a kezem a rég elveszett kalapácsot keresi a csuhám alatt, és kis híján átesek rajta.

A befejezetlen, vagy csak félig rombolt kápolna sötét boltívei alá vonszolná magát. Emberméretű féreg, a rettenet első pilla-nata ezt mondhatja velem, de látnom kell, egy ember, egykor annak kellett lennie, a karjait viszont töből kitepték. A lábak örszékötözve, szörnyű rángással kúszik, véres feje hátrafordul, és előttem az arc.

- Tévedett... Nem vette fel... A külsőség alakját...

Elkapom a kápolna egyik oszlopát, és egy félig faragott kőangyal leples lábába kapaszkodok, nehogy eldőljek. A féreggé vá-gott ember folytatja.

- A külsőség az egyetlen, ami számít... A látszat... világában.

Egy csapásra özönlik elő minden kétségem, és a pusztító gondolatok örvénye csaknem magába szippant. Emlékek villannak elő a titkos könyvtárból, nem csak könyvek, az érsek mosolya, és a csend, amivel gyermeketeg kérdéseimet fogadta. Van, ami felettünk áll.

- Nem viseled, hiába vágtam... Hiába varrtam, bőrből és csontból...

Kétségbeesetten hajtogatom magamban a törött imákat, és az alaktalan kőangyalhoz rimáncodok, hidege üzze ki a fejemből a lázas émelygést. Az örült hihetetlen mozdulattal rándul hátra. Megint hasra fordul, majdnem eltűnik a boltívek alatt, és a hátáról hiányzik bőr.

- Előlről kell kezdenünk. Mindent... a teremelés nem az ő dolguk... Hiszen elvesztették.

Legyűrök magamban mindent, és semmi sem érdekel. Ha kell, a pusztát kezemmel

zúzom szét a káromlásokat ugató fejet.

Utána lépek a homályba, és felemelem az öklöm. Nem látom pontosan, hová kellene ütnöm.

- A nevek... Minden a nevekkel kezdődik a teremtés világában... Az ige. Én hagyom, hogy a gyermekeim maguknak válasszanak nevet.

Utolsó, reszketeg mozdulatával a nagyterem padlójára mutat, ahol a csótányok a betűkkel vésett kövek körül nyüzsögnek. A kövekre kitett húscafrangok pedig a karjából hiányoznak. A fogain alvadt vér. Rándul egyet, hördül, és mozdulatlanul marad a kápolnái árnyékai közt.

A levegő ebben a pillanatban megáll, sűrű, mint a vér foltjai a köveken. A szél elhal, a halott köd beteríti az eget. Nem szűnik a vihar a fejemben. És a csótányok serege otthagyja a húscafátokat, s a teremtő száradt, félig nyüzött hullája felé rajzik.

Bevégeztetett

Gabriel Wayland

Ne szólíts atyának, nem vagyok pap. Tudom, hogy a fogadás így nevezett. Atyának hív mindenki, aki ismer, de akkor sem vagyok az. Én csak tudom.

Ez? Ez itt nem jelent semmit. Emlék csupán egy korból, melyet rég magam mögött hagytam.

Azt hiszed, hogy minden jöttment, akinek a nyakában az Ezüsttenyér lóg, Dreina papja? Egészen eddig kedvező véleménnyel voltam felőled. A külsőd alapján afféle írástudó embernek véltelek, akibe több ész szorult, mint ezekbe itt. Ó, ez kedves tőled. Jóféle szesz, egészségedre!

Talán kissé elhamarkodottan ítéltem az imént. Végül is mindkettőnknek igaza volt félig a másikat illetően. Valóban az Aranyúrnő szolgája voltam valaha. Nagyon régen, talán még a világon sem voltál akkor.

Igen, a nagy háború előtt. Amikor Pyarron még a világ közepe volt, és nem üszkös romhalmaz valami eldugott völgyben. Amikor az Égi Szentély még ott lebegett menny és föld között, és álltak az istenek felé nyújtózó oszlopok.

Hinni? Miért hinnék bennük, amikor oly csúful elárultak minket? Tán megóvtak minket a pusztulástól? De nem is gyűlölöm őket. Értelmetlen lenne. Kölcsönösen nem veszünk tudomást egymásról: mondjuk, hogy ez az én hallgatólagos megállapodásom az égiekkel. Jobb így.

Hallottam én is efféle meséket. Mostanában sokan terjesztik, hogy az egész romlás valójában a mi hibánk volt, bűneink jogos büntetése. Ostobaság.

Vajon mit vétett Selmo, Elorand, meg a többi Kegyelt, akik oly rút véget értek? No és az egyszerű emberek mivel érdemeltek halált a kegyelmet hirdető istenektől?

Igazad van. Vannak kérdések, melyeket nem lehet megválaszolni.

A történetemet akarod hallani? Proklas fecsegett rólam, ugye? Már megint eljárt a szája a csirkefogónak. Hogy vizezi a bort és megrövidíti a vendégeket, az még hagyján, de olyan a feje, mint a lyukas veder: ami a fülén be, az a száján ki. Egyszer megérdemelné, hogy kivágjam a nyelvét!

Na jó, rendelj még egy kört, és ne szólj közbe!

Tudod, mióta ilyen visszavonultan élek, számos emberrel beszélhettem. Jobbára persze falusi népekkel – napszámosokkal, béresekkel, lovászokkal, gazdákkal, szatócsokkal. Néhanapján azonban világlátott személyek, kóbor igricek, zsoldosok, közsőrűsök, sőt hozzád hasonló tanultabbak is megfordulnak itt. Mindenkinek van egy története, akár tud róla, akár nem. Egyetlen történet, mely mindent elmond róla. Ő maga nem szerzője és nem is birtokosa: egyszerű eszköz csupán, akár a szerzetes író-

vesszeje, mely által pergamenre vettetik a valóság.

Keveseknek adatik meg, hogy maguk alakítsák a saját történetüket. Az én történetemnek is másvalaki a hőse. Életében Owerin da'Rassam volt a neve, s száznagyi rangot viselt Syburr zsoldosseregében.

Az Owerinről terjesztett hősi históriának alig van valami köze a valósághoz, sőt a tetejébe még rosszindulatú és gyermeteg is.

Szívesen elbeszélgetnék azzal a csepűrágóval, aki először kitalálta.

Négyszemközt és vasalt kesztyűben.

Az utódok mindig könnyen ítélik meg és Owerin da'Rassam nem szolgált rá, hogy Orwella bérenceként, a Romlás Kapitányaként emlékezzenek rá. Számos bűne volt, de a Rettenet Asszonyának fogadott hűség és katonáinak szándékos halálba vezetése nem tartozott ezek közé. Nála bátrabb és hűségesebb parancsnok talán évszázadok óta nem szolgált Syburrt. Az sem igaz, hogy utóbb önnön gonoszságába tébolyult bele. Nekem elhiheted: a háború utolsó éveit az Ezüstsólymok között harcoltam végig, az ő vezetése alatt.

Na, ezért méri nekem ingyen a vizes bort Proklas. Az öreg számár reménykedik, hogy jelenlétem fellendíti a forgalmát. Nézz körül: ennyi a hírnév!

Nem papként szolgáltam. Akkor már nem. Kardomat és tudásomat ajánlottam fel neki, s ő bölcsen elfogadta azt. Úgy gondoltam, megszolgáltam a bizalmát: voltam olyan jó katona, mint akármelyik közlegény, s nemegyszer csak a főzeteim és ápolásom akadályozták meg, hogy az ellenség mellett dögvész és láz is pusztítson közöttünk. Volt némi részem abban, hogy az Ezüstsólyom corro nem tizedelődött meg és szóródott szét, mint sok más szövetséges sereg a Szent Város bukása utáni zűrzavaros években.

A száznagy halála körüli időkben valóban marakodó rablóbandává züllöttünk már. Addig azonban teljesítettük azt, amit a hercegnek tett hűségünkben megfogadtunk: vérünkkel szolgáltuk Syburrt és Pyarront. Ez azokban a szomorú időkben egyáltalán nem volt természetes.

Ma persze Sacco di Toraik vezeti száznagyként az Ezüstsólyom alakulatot. A dalnokok az egész hercegséget telikürtölték a Félkezü Hősről szóló históriákkal. Ezekben ő az, aki a sötét lelkű Kapitány pusztulása után új erőt önt a katonákba és a dicső Nogren Praedarmon oldalán az első között vág utat a Syburrt fojtogató ostromgyűrűben. Mindez persze így történt és valóban hősi dolog volt részéről.

Azt persze mindig elfelejtik megemlíteni, hogy ennek a Toraiknak szintúgy szerepe volt az Ezüstsólymok romlásában is.

A hősénekekben mindig valami hős áll szemben a gonosszal, de az élet bonyolultabb ennél. Abban a világégésben, melyet ma finomkodón csak Dúlásként emlegetnek, mindannyian hősök és gazemberek voltunk egyszerre. Találkoztam egy shadoni pappal; ő mondta rólunk, hogy lelkünk egyik fele a mennyekbe, másik a pokolra száll, ha meghalunk. Az én nemzedékemnek aligha adatik már meg a teljesség. Nem érted, látom rajtad.

Hisz' csak egy háború volt, s Pyarron újra áll, mondhatnád. Nos... látod azt a megfeketült deszkát ott, a padló fölött, a sarokban? Ha figyelmesen körülnézel, még jónéhányat észrevehetsz a fogadó falában. Ezek a régi épületből származnak, mely a

háború alatt égett le. Proklas nem egy vagyonos ember: az újjáépítéskor kénytelen volt felhasználni a kormos, de épen maradt faanyagot. Mi, akik megéltük a háborút, ugyanilyenek vagyunk: újraemeltük ugyan lelkünk ledőlt falait, de valahol legbelül keserű, üszkös sebek feketéllnek, melyek sosem gyógyulnak már be.

Ezért bosszant, ha olyan taknyosok mondanak ítéletet felőlünk, kik már egy új és nyugodtabb korba születtek. Nekik nem kellett megtapasztalniuk, hogy világunk egy csapásra darabjaira hull. Nem kellett megtanulniuk üzőtt vadak módjára menekülni, a föld rothadó gyökerein élni, bujkálni a napvilág elől, állandó rettegésben virrasztani a holdak fényénél, és találgatni, hogy mit hoz a holnap.

Egy idő után persze mi sem találgattuk. Tettük, amit tennünk kellett, anélkül hogy megálltunk volna elgondolkodni azon, van-e valami célja vagy értelme. Ha üldöztek, futottunk, ha védett helyre értünk, megpihentünk. Ha a főseregektől lemaradó orkokba botlottunk, verekedtünk, a túlerő elől menekültünk. Ha kifogytunk az élelemből, szereztünk. Ha egy bajtársunk, barátunk meghalt, elhadartunk érte egy fohászt és mentünk tovább.

Ha jól emlékszem, úgy hatvanan lehettünk akkor. A corro létszáma állandóan változott: időnként újak csatlakoztak hozzánk az elesett bajtársak helyébe. Da'Rassam mindenkit felvett, akit fegyverforgatásra képesnek ítélt, legyen az zsoldos, paraszt vagy útonálló, tejfelesszájú suhanc, vagy meglett ember. De az Esküt mindenkinek le kellett tenni. Az Eskü testvérekké tett minket: nem egy rovott múltú gonosztevőt láttam, aki utóbb életét áldozta újdonsült társaiért.

Bolond idők voltak, mondom.

Voltak persze olyanok is, akik békétlenkedtek vagy elárulták a többieket: ezeket a száznagy könyörtelen szigorral büntette. Azokat, akik nem bírták a megpróbáltatásokat, hátrahagytuk. Abban a világban nem volt helyük a gyengéknek.

Nem tetszik? Nekünk se tetszett, de minket nem kérdezett senki. Felesküdtünk a pyarroni eszme szolgálatára, és hogy az eskünket teljesíthessük lábbal tiportunk akár a legnemesebb elveken, ha úgy hozta a szükség. Nem takarózom azzal, hogy a végeredmény minket igazolt: gyakran egyszerűen nem maradt választásunk.

Jelentéktelennek tűnő dolgokban dönthettünk: például hogy tiszta vágással, fájdalommentesen ölünk-e, avagy szándékolt kegyetlenséggel. Levágjuk-e a gazdát, aki élénk áll, ha élelmet rabolunk tőle, vagy csak leütjük? Eldönthettük, hogy miután kifosztottuk, erőszakot teszünk-e asszonyán-lányán és utána felgyújtjuk-e a házat? Eldönthettük, hogy rejtegetjük-e a talált ételt, vagy megosztozunk?

Mi, az Ezüstsólymok még sokáig őrizgettük tisztességünk romjait. Kínosan ügyeltünk minden apróságra, s rátámadtunk bárkire, aki megszegte a corro valamely kicsinyes szabályát. Mindennek megvolt a módja, a rituáléja, a hajnali sorakozótól kezdve a zászló körüli ceremóniákon át a zsákmány szétosztásáig. Nevezheted fegyelemnek, de ez más, több volt annál: eszelős ragaszkodás a magunk állította szabályokhoz, egy leomlott világ építőköveihez. Bizony, őrltek voltunk egytől-egyig, de csak így őrizhettük meg a józan eszünket.

Még ez is kevés lett volna, ha nem áll előttünk a vezér példája. Da'Rassam

öregember volt már akkor, nehéz és küzdelmes
élettel a háta mögött, mégis oly erő és hév munkált szikár testében, mely
mindannyiunkra átsugárzott. Néha úgy tűnt, ez a hév
robbanással fenyeget benne. Időnként vad kitörésekkel vezette le ezt a pusztító
haragot; ilyenkor még a legmerészebbek is
elkerülték. Senki nem látta mosolyogni. Mégis követtük volna bárhová, mert
tudtuk: sosem hagyta cserben minket.

Őt követtük az yllinori határvidéken, feldúlt pusztaságokon, letarolt erdőkön és
kietlen sziklarenetegen át, rejtőzve a portyá-
zó ork csapatok előtt. A leghosszabb időszak, melyet egy helyen töltöttünk, négy
téli hónap volt, mikor egy barlangban húzó-
dunk meg a jeges szél előtt. Így telt el négy esztendő.

Hát igen. A Syburrt körülzáró hatalmas sereg ellen valóban nem tehattunk semmit.
Így aztán, makacsul maradva a magunk
módján szolgáltuk a haza ügyét. Ork rabszolgatelepeket számoltunk fel, ahol
láncra vert parasztok vágták a fát, vagy bányász-
ták az ércet és a követ az ellenségnek. Hírvivő futárokat ejtettünk fogságba és
vallattunk ki. Olykor rajtaütöttünk egy-egy ma-
gányos csapaton is, na persze nem orkokon, hanem szedett-vedett fosztogatókon.

Da'Rassam hitt benne, hogy a szövetség előbb-utóbb magához tér a csapásból, és
akkor eljön a mi időnk: csatlakozhatunk
egy felszabadító sereghez. Mint a legtöbb efféle hitnek, ennek sem volt alapja,
de akkor szükségünk volt rá, hogy értelmet
adjon a létezésünknek.

Akkor már közeledtek a shadoni birodalmi hadak a messzi keletről, és északon is
nagyobb szövetséges sereg gyülekezett.
Hozzánk persze nemigen jutottak el a külvilági hírek. Kénytelenek voltunk a
száznagy hitére bízni magunkat.

A vén gazember nem érte meg, hogy a hite bizonyosságot nyerjen. Eh! Talán minden
másként alakul, ha akkor, hetvennyolc
telén, nem állunk meg annál a falunál.

Ahhoz, hogy megértsd a történeteket, tudnod kell, hogy a határvidék parasztjaival
felemás viszonyban álltunk. Félték tőlünk:
féltették a javaikat, a családjukat, az életüket - de azt sem akarták, hogy
messzire távozzunk, hiszen alkalomadtán megvédel-
meztük falvaikat a fosztogatóktól.

Mármint a többi fosztogatótól.

Néhányan még mindig hittünk is benne, hogy kötelességünk oltalmazni a herceg
alattvalóit. A tehetősebb falvakkal olykor
valamiféle együttműködést is kialakítottunk: ők többé-kevésbé önként
felajánlották javaik egy részét, mi pedig cserébe távol
tartottuk a fosztogatókat.

Na, ez a falu, ahol az egész szomorú história elkezdődött, a takarosabbak közül
való volt: csak az égiek a megmondhatóí, ho-
gyan vészelte át a háborús éveket.

Kisebb csatát vívtunk egy csapat útonállóval a közelben. Miután megfutamítottuk
őket, az előljárók felajánlották, hogy ellát-
ják sebesültjeinket, és szállást meg élelmet biztosítanak néhány napra. A
száznagy, aki maga is megsebesült a harcban, bele-
egyezett.

A napokból utóbb egy egész hét lett, a sérültek zöme felgyógyult, da'Rassamnak
azonban nem akaródzott továbbállni. A fa-
lusiak ugyanis ravasz tervet ötlöttek ki a száznagy megnyerésére: egy leányt

küldtek hozzá. Azt mondták, az ápolására, valójában azonban azért, hogy magába bolondítsa a vén gazembert.

Micsoda kérdés ez, ifjú barátom? Megmondtam az elején, hogy felejtsd el az ostoba meséket! Nem volt ott semmiféle bűbáj vagy boszorkányság, hacsak nem a hétköznapiféle. A leány egyszerű, falusi teremtés volt, bár fehérnépnek igencsak csinos. Barna bőré és telt, mint bármelyik syburri menyecske, de a haja finom szálú és sötét, szeme pedig amolyan fellelészürke. Cortiának hívták. Hogy valóban belészeretett-e a száznagy nem tudom, de ez nem is volt fontos.

Ez az egész ugyanis csak a kezdete volt a tragédiának: ha tetszik, az első kavics, mely a kőomlást megindította. Ahogy ott rostokoltunk, a napok múlásával nőttön-nőtt az elégedetlenség. Egyikünket, aki nem bírt heves vérével és erőszakot tett az egyik gazda leányán, a száznagy megvesszőztette és egy heti fejadagjával kárpótolta a családot. Sokan lázongtak amiatt, hogy vezérünk ily látványosan kivételez saját magával. Da'Rassam korábban mindig ragaszkodott ahhoz, hogy az Eskü értelmében mindenek testvériesen osztozzunk. Személyesen felügyelte a zsákmány elosztását, s ha valakit csaláson kapott, megvonta a jussát. De Cortián nem akart közösködni senkivel.

Az események a második héten végzetes fordulatot vettek. Az egyik este ugyanis az egyik nagyhangú legényünk alaposan felöntött a garatra, és fogadásból elindult a faluba, hogy bebizonyítsa: ami a száznagyé, az az övé is. Én nem voltam ott az esetről, csak a kiáltozásra értem ki. Láttam a csődületet a falu szélén, s mikor odaértem, da'Rassamot láttam, amint véres kardjával hadonászva azt üvölti: „Akar még valaki próbát tenni?!” Mögötte Cortia térdelt, és iszonyodva meredt maga elé.

A bajtársunk holtteste hevert ott.

Hogy mi történt? Cortia valahogyan kiszabadította magát a legény karjaiból, és természetesen a száznagyhoz futott védelemért. Ez meg halálilag tartó párbajra hívta ki társunkat.

Aki meg is halt.

Ezután senki nem mert kezét emelni a leányra, de ezzel nem volt vége a dolognak. Egy-két nap múltán rebesgetni kezdték a táborban, hogy itt meg ott együtt látták Cortiát és Toraikot, a zászlótartót. Volt, aki állítólag hallotta, hogy a fickó azzal hengeg, hogy felszarvazta a száznagyot. Cortia ezúttal nem kérte „bajnoka” segítségét: úgy látszik, ez a kapcsolat nem volt kedve ellen való. Persze ezen nincs mit csodálkozni: Toraik emberöltővel is fiatalabb lehetett a száznagnál.

Da'Rassam ha sejtette is a dolgot, de egyelőre uralkodott magán. Alig vették észre egymást Toraikkal, s ha olykor muszájból váltottak is egy-egy szót, azt gúnyosan és foghegyről tették. A száznagyon azonban látszott, hogy egyre nehezebben fékezi dühét: mikor egy óvatlan társunk a füle hallatára eresztett el egy tréfásnak szánt megjegyzést, da'Rassam úgy vágta szájon a páncélkesztyűjével, hogy a boldogtalan azonnal elnyúlt a földön. De a szégyent nem lehet sokáig titokban tartani.

Azon a végzetes estén éppen őrségben voltam, mikor dühös ordítózás harsant a közelből. Mire a társaimmal odarohantunk, a száznagy és a zászlótartó már kivont törrel fenekedett egymásra. Az öreg feje vörös volt a dühtől, pillantása mindenkit vissza-riasztott a közbeavatkozástól. Cortia mozdulatlanul, rémülten figyelte őket - da'Rassam valószínűleg rajtakapta az enyelgőket.

Egyelőre csak válogatott szidalmakat zúdítottak a másokra. Da'Rassam aljas tolvajnak bélyegezte a zászlótartót, amiért az meglopta őt, mert elvette tőle a leányt, aki az övé volt. Toraik árulással gyanúsította a száznagyot, aki a helyben maradással az egész corrót kiteszi egy ellenséges támadás veszélyének. S mindezt miért...?

Számos sebből véreztek már, mire végül Toraik kezéből kirepült a tör. Da'Rassam a győztes him vic sorával lépett fölé, hogy bevégezze a harcot. A leány ekkor kedvese védelmében kettejük közé ugrott. A száznagy visszafoghatta volna pengéjét, de akkor már a düh vezette karját, s örült bosszúvágyában halálra sebezte Cortiát.

Így végezte ez a szerencsétlen leány.

Ezután hátborzongató dolog történt.

Akkor még nem tudtuk, miért.

Da'Rassam megbabonázva meredt a lány véresen összerogyó testére, s egyszerre kiesett kezéből a tör, ő maga pedig eszelősen felüvöltött. Azután megfordult és elrohant, szerteszét taszigálva a nézőket. Közben örült módjára hadonászott, mintha valamit el akarna hessegetni magától. Még egészen távolról is hallottuk, amint azt ordítja: „Hagyjatok békén! Nem én tettem!”

Messze, az erdő szélén értük utol.

Összegörnyedve hevert a fűben, ősz haja zilált, szeme fakó és élettelen volt. Úgy elhagyta az ereje, hogy kettőnkre kellett támaszkodnia, miközben visszakísértük a táborba.

Másnap reggel, a falusiak jelenlétében harminc vesszőcsapást méretett saját magára, s két teljes heti fejadagját ajánlotta fel a gyászoló atyának. Rögtön ezután pedig parancsot adott az azonnali táborbontásra. A falusiak komor csendben, vasvillát markolva figyelték a készülődést.

Látom rajtad, hogy kérdéseid vannak, de most ne szakíts félbe. Mindent el fogok mondani, ahogyan következik. Nehéz hetek következtek. Ismét a vadonban kóboroltunk, de már semmi sem volt a régi. Da'Rassam teljesen magába zárkózott. Komoran, némán haladt a csapat élén, s két szót ha kiejtett egy nap során. Gyakorta hallottam éjszakai őrsegek során, amint rémült ordítással eszmél álmából, s nem egyszer vettem észre rajta, hogy gyanakodva vizslatja maga körül a levegőt, és csapkod maga körül, mintha legyeket hajtana.

A fegyelem lassanként szertefoszlott, hiszen a száznagy nem törődött többé a szabályszegők megbüntetésével. Elmaradtak a reggeli sorakozók, az alakulat rendje felbomlott. A felderítők ímmel-ámmal végezték a dolgukat, az örök többször elaludtak a posztjukon. Ha lakott helyre érkeztünk, mindenki a saját szakállára zsákmányolt, s amit szerzett, megtartotta magának. Késhegyig menő vitákat folytattunk szinte mindenben. Néha még abban sem tudtunk megegyezni, merre menjünk tovább.

Mindennek a tetejébe Toraik egyre nyíltabban szegült szembe a száznagy parancsaival. A corro két pártocskára szakadt: a zászlótartó egyre gyarapodó számú hívei azt vallották, hogy da'Rassam alkalmatlan már a vezéri tisztségre, s le kell váltani. A száznagy, ha egyáltalán eljutott a tudatáig a lázongás, nem törődött vele.

Végül Toraik párbajra hívta ki a száznagyot. Sokáig küzdöttek egymással a corro minden tagjának jelenlétében. Da'Rassam

úgy harcolt, mintha nem is önmaga volna: minden hév nélkül, közönyös arccal forgatta a kardot. Toraik számára szokatlan lehetett az ilyesmi, mert hamar elvesztette a fejét, és őrvongó vagdalkozással próbálta dűlőre vinni a dolgot. A meggondolatlan-
ság sosem vezet jóra: egy óvatlan mozdulata nyomán Da'Rassam a zászlótartót a jobb kezével együtt fosztotta meg fegyverétől.

Eh, baljós idők voltak ezek: a hetek multával az Ezüstsólyom egyre kevésbé emlékeztetett régi önmagára, s hovatovább kö-zönséges rablóbandává züllött. Van azonban egy részlet, melyről nem szól vers. Hogyan is szólhatna, mikor egyetlen csepűrá-gó sem tud róla?

Na, ez a részlet különbözteti meg az én történetemet a dalnokok hazudozásaitól. Da'Rassamnak ugyanis óriási szenvedést kellett kiállnia ezekben a napokban.

Onnan tudom, barátom, hogy elmondta nekem.

Egy határon túl már az ő ereje sem volt elég a szenvedés elviseléséhez; ekkor, egy világos pillanatában eljött hozzám, és test-véri szívességre kért, az Eskü nevében. Azt akarta, hívjam ki párbajra és vérével együtt vegyem el a vezérséget is.

Az utolsó szóig így igaz, ahogy mondom! Úgy sejtem, a száznagy abban a helyzetben inkább a papot látta bennem, mint a katonát. Ez a szimbólum, ugye. Tudta rólam, hogy nem élvezem már istennőm, sőt egyik égi hatalmasság kegyét sem, hozzám fordult mégis, mikor senki mást nem talált, akivel megoszthatta volna terhét. Owerin da'Rassam, Syburr hős száznagya a bűn-tudatba őrlött bele.

Nem Cortia megöléséről van szó. Illetve csak részben: Cortia a második volt a sorban. Az első áldozat da'Rassam felesége volt. Mindkét asszony fiatal volt és szép, és mindkettőt a pillanat hevében, őrzöngő féltékenységből ölte meg. Mire kiderült a felesége ártatlansága, már késő volt. Mindkettejüknek.

Azon a fagyos éjszakán ugyanis, mikor elhantolta asszonyának holttestét, a száznagy nem volt egyedül. Varjak figyelték a sír fölé nyúló ágról, s a komor szertartás végeztével felrebbentek, hogy a vállára telepedjenek - örökre.

Hogy láttam-e? Senki nem látta őket a száznagyon kívül. De kételkednél-e egy haldokló szavaiban? Hiszen da'Rassam akkor már haldoklott: belülről emésztette valami.

Akkor este bevallotta nekem: „Megöregedtem, barátom. Mindenből kevés van nekem, csak emlékekből nem. De a szép emlékezések elröppennek, mint a fecskék. A csúfak meg rászállnak a válladra, mint a varjak, és nem tágnak onnét, míg súlyukkal agyon nem nyomnak.”

Látom, most már érted.

Da'Rassam a Dúlás előtti Syburr egyik legjobb hadvezére volt. A herceg nem pazarolhatott el egy ilyen tehetséget ezért ide számúzta őt, ebbe a határvidéki erősségbe. Az igazi okot titokban tartották, így jó híren nem esett csorba. A száznagy pedig egy idő múlva összeszedte magát. Úgy gondolta, kapott még egy lehetőséget rá, hogy bebizonyítsa: le tudja győzni a szívében lapuló fenevadat. S úgy tűnt, sikerrel jár az önmaga ellen vívott harcban.

Egészen addig, mígnem őrzöngő dühe újabb kedvesét küldte a halálba.

Aznapi este visszatértek hozzá a halál madarai, hogy lakmározzanak a lelkéből.

Ezt mondta nekem.

Azt is mondta, hogy a corro csak jól jár, ha átadja nekem a hatalmat. Tudja,

hogy a legtöbb bajtárs a csonka Toraikhoz húz,
de a zászlótartó nem megfelelő. Azt is mondta, hogy megbízik az én
bölcsességemben, meg hogy jól fogok sáfárkodni a rám
bízott életekkel. Mivel pedig a corróban csupán az ő legyőzése árán
fogadtathatnám el magamat száznagynak, készen áll, hogy
az én kezemtől haljon becsületesen halált.

Nos, akkor még én sem hittem neki, annyira képtelenségnek tűnt az egész. Az
igazat megvallva csak arra tudtam gondolni,
hogy ezzel a fura felkéréssel pusztán a hűségemet akarja próbára tenni.
Természetesen nemet mondtam, mire a száznagy sze-
mébe visszaköltözött az a fakó élettelenység, s hamarosan faképnél hagyott.

Igen, akkor és ott talán megállíthattam volna a romlást. Megölhettem volna
da'Rassamot és átvehettem volna a helyét, hogy
újjászervezzem az Ezüstsólymokat. Akkor talán most rólam költenének hősi éneket
a dalnokok. De én másként döntöttem, és
állok elébe bárkinek, aki ezért elítél.

Ki tudja, hogyan végződött volna ez a história, ha egy napon látogatókat nem
kapunk? Futárok érkeztek erdei búvóhelyünk-
re, nem kisebb személyiségtől hozva üzenetet, mint Nogren Praedarmontól. Akkor
persze még nem volt Dél Felszabadítója,
meg ilyesmik. Egyszerű sempyeri csapatvezér volt, aki merész portyákat vezetett
az ellenség hátában, s mind több hozzánk
használó szabadcsapattal vette fel a kapcsolatot. A vezető nélküli, vaktában
kóborló alakulatok tömegestül álltak a zászlaja alá.
Követei da'Rassamot is hűségesküre szólították fel, ám az csak megvonta a vállát
és kijelentette, hogy őt Esküje Syburr herce-
géhez köti, senki máséhoz. Praedarmon követei ekkor szövetséget ajánlottak és
együttműködést kértek.

A száznagy ebbe beleegyezett.

Végre híreket kaptunk a külvilági eseményekről. Elmondták, hogy valami óriási
shadoni sereg közeledik gyors iramban a
syburri határ felé - előőrse annak a hatalmas katonai gépezetnek, mely mozgásba
indult a messzi keleten. Beszéltek arról is,
hogy jelentős kráni haderő vált ki az ostromból, hogy felmorzsolja az előőrsöt,
mielőtt az bevárhatná a birodalmi főhadakat.
Nogren Praedarmon úgy tervezte, hogy az általa vezetett sereg megvárja, míg a
krániak harcba bocsátkoznak a shadoniakkal.
Azután hátba támadja őket. A hadművelet sikeréhez azonban minden katonájára és
szövetségésére szüksége volt - ránk is.

Nem untatlak a stratégia részleteivel. Elég annyit tudnod, hogy a megjelölt
időpontra a megjelölt helyen kellett lennünk,
majd bevárni Praedarmont és lecsapni az orkokra. Azután pedig remélni a
legjobbakat.

Elég vészesen hangzott. Számunkra.

Da'Rassam kedélyében azonban látványos javulás mutatkozott a következő napokban.
Arcába visszatért a szín, szemébe a
csillogás, karjába az erő: ha nem sejtettem volna az okát, igencsak meglepődtem
volna a változáson. De akkor már tudtam,
hogy valójában mi mozgatja. Tudtam: úgy érzi, végre értelmet nyert az élete,
értelmet nyert a várakozás, s ő megvívhatja azt a
csatát, melyre hosszú évek óta készül. Az utolsót.

Szinte kivirult a közelgő halál gondolatától, s alig bírta kivárni az időt, mely
a megjelölt naptól elválasztotta. A csapatot úgy-
ahogy ismét ráncba szedte, s az elégedetlenkedők gyorsan elhallgattak. Mert
büntetett ismét, keményen. Még Toraik is felha-

gyott áskálódásával és részt vett a felkészülésben.

A csata tervezett helyszíne néhány napi járásra volt tőlünk. Ideális terep volt: közepén egy sebes sodrású folyócska, a Shanor folyt keresztül, melyen egyetlen gázló vezetett át a túlpartra. Az orkokat átkelés közben kellett megtámadnunk, addig a vízparti hegyoldalon kellett rejtőznünk, Praedarmon jelére várva.

Már alkonyatra odaérkeztünk, s az éjszakát a sziklák árnyékában töltöttük. A csata napjának hajnalán mindannyian sárral és iszappal borítottuk be a testünket, hogy elrejtjük a szagunkat az orkok elől, majd elfoglaltuk a helyünket.

De a számításba hiba csúszott. Praedarmon a déli órákra ígerte érkezését, a nap azonban még messze volt pályája csúcsától, mikor felderítőink nagyobb sereg közeledését jelentették. Az ellenség a nyakunkon volt.

Da'Rassamnak a szeme sem rebbent a hír hallatán. Toraik és a többiek tanakodni kezdtek, vajon megkockáztassuk-e az idő előtti támadást, vagy mindenképpen várjuk be a szövetségeseinket. Néhányan egyenesen azt javasolták, vonuljunk vissza, mert Praedarmon elárult minket és a krániak elé dob koncként, hogy a bőrét mentse. Elég volt azonban egyetlen pillantást vetnünk a száznagy arcára, és be kellett látnunk: a vita réges-rég eldőlt.

Vártunk.

Óra múltán fekete alakok bukkantak fel a túlparton. Ork felderítők szaglászta körbe a partot, majd megérkeztek az előőrsök is, és a sereg megkezdte átkelését a gázlón. Talán háromszáznál is többen voltak. Zömében szürke bundájú, busa fejű orkok, szedett-vedett páncélban, csatabárdokkal és dárdákkal. Voltak emberek is: füstös bőré, ferde szemű, íjat szorongató alakok. Ekkora ellenséges erővel szemben korábban mindig menekülőre fogtuk.

Most azonban maradnunk kellett. A száznagy sietős, ellentmondást nem tűrő hangon parancsokat osztogatott. Nem kellett hallanunk a parancsokat, hogy tudjuk, mi következik.

Támadás. Egyedül, szövetségeseink nélkül. Roham a biztos halálba.

Mikor az első tucatnyi ork átjutott a mi oldalunkra, da'Rassam felugrott fedezéke mögül, és kivont karddal lerohant a lankás hegyoldalon. Nem harsogott csatakiáltást, nem adott ki semmiféle hangot: hideg céltudatossággal tört előre, az orkok felé. Pillanat múltán mi is követtük lefelé.

Örültek voltunk, igen. De örülség az egész háború is, ahol néha örülni kell lenned, hogy megőrizhesd önmagad.

A következőkről hangokra és képekre emlékszem csupán. A nyílveesszők suhogására és koppanására, s a puha hangra, amint hegyük emberi testbe mélyed. Magam előtt látom az orknak a pillantását, akire rávettem magam a feje fölötti szikláról. Emlékszem, amint ott térdelek a tetemen, és három nomád rohan felém. Bajtársam hátára, melynek közepéből nekem szánt dárda hegye vöröslik. Fájdalomra, a saját vérem ízére.

A felismerésre, hogy vesztettünk.

Hogyan is győzhettünk volna?

Emlékszem a kapaszkodásra, fel a hegyoldalon. Oldalamban a nyílveessző sajgására. A saját zihálásom hangjára, amint fede-

zékbe ugrom. A szívdobbanásaimra, mialatt az üldözőim érkezését várom. Végül arra a pillanatra, amikor kinézek a szikla mögül, és a látványért hálát rebegek az égieknek.

Praedarmon serege megérkezett, s a távolból kürt rivalált fel. Mégis percekbe telt, mire eljutott a tudatomig: túléltem.

Vége van.

A két sereg közé szoruló kráni segédcsapatok hamarosan menekülőre fogták. Délutánra már csupán a két folyópartot és a gázló szikláit borító tetemek, elszórt fegyverek és kiontott vér emlékeztettek a lezajlott mészárlásra.

Mikor néhány társammal lemerészkedtünk a hegyoldalból, rádöbbsentünk, hogy milyen kevesen maradtunk. Mindössze tizen-nyolc Ezüstsólyom élte meg a másnapot. Toraik csupa seb volt ugyan, mégis felemelt fejjel fogadta a szövetséges vezéreket. Ő gyűjtette össze a corro elesettjeit, hogy méltó temetést rendezzen számukra. A továbbiakat már ismered.

S hogy mi történt da'Rassammal, aki a hősénekek szerint szándékosan halálba vezette katonáit? Estefelé rábukkantunk az ő holttestére is. A bal lába hiányzott, s a páncéljára száradt sártól és vértől inkább tűnt valami torz szörnynek, mintsem emberi lénynek. De nem ez volt a legkülönösebb rajta.

Hanem az, hogy mosolygott.

Nem mertünk a tetemhez nyúlni. Mikor a shadoniakkal érkező Domvik-pap megvizsgálta a száznagy testét, az Egyetlen jelét rótt a levegőbe. A Harmadik Arc végtelen kegyelmét emlegette, hiszen a halott arcán ülő mosoly szerinte azt jelentette, hogy a száznagy bűnei ellenére bebocsátást nyert az Úr színe elé.

Én persze tudtam, hogy a kegyelemnek ehhez semmi köze.

Mert én láttam azokat az istenverte a varjakat! Csendben virrasztottak egész éjszaka a halott mellett. Akkorák voltak... eh, akkora varjú nincs is. Láttam, ezzel a két szememmel, amint napkeltekor felrebbennek és eltűnnek az égen.

Na, elmondtam mindent, ahogyan megesett.

Ó, hát még valami tanulságot is akarsz hallani? Nem minden történetnek van tanulsága.

Ennek sincs.

De ha a véleményemre vagy kíváncsi, nem mindenki elég jelentéktelen ahhoz, hogy megköthesse a maga szerződését az istenekkel.

Túlélők

Stöckert Gábor

A pöröly alatt gyorsan csorbult a penge, de ez nem számított. A felhevített fém engedett ütéseimnek, és a kocér lassan kiegyenesedett. Tűnődve néztem a lándzsává kovácsolt nádvágó kaszát. Értő kezekben akár egy páncél eresztékei közé is könnyen betalál... de szülőfalum híján volt a fegyverhez szokott tenyereknek.

Újabb kocér után nyúltam, és nekiláttam, hogy egyenesre kalapáljam - a kovácsunk az elsők között hullott el, de a szerszámai a javítások után továbbra is jól szolgáltak. A kis Duk közben ráveselkedett a fújtatóra, és én majdnem megmulattam kipirult arcán az elszántságot. Még karon ülő pulya volt, amikor elhagytam az enyéimet, de megismertem volna ezer gyerek közül is. Apa pofacsontja, anya szemöldöke...

Eleinte én voltam az ellenségük. Tíz esztendő -után nem idegenként látogattam haza, hanem gonosztevőként. Mondják, apa miattam emésztette el magát: másfél évre rá, hogy én elmentem, megölte a rozspálinka. Aratóünnepen fordult le a lócáról, és többé nem nyitotta ki a szemét. Azt is mondják, hogy Rena akkortájt adta fel a reményt, és nem várt tovább rám: a sajáttelkes Sedrak gazda fiához költözött, akit soha nem szeretett, de aki biztos kenyeret adhatott Rena családjának. Akármerre mentem, a falubeli tekintetek újabb és újabb bűnöket soroltak fejemre, és e néma perekben rögtön ítélte a bíróság.

Aztán megérkezett az igazi ellenség is.

Egyedül Nagyapa értette meg, miért szöktem el annak idején az éves szállítást intéző nádkufárral. Nagyapa annyi idős lehetett, mint én, amikor elvitték a kényszertoborzók. A helytartó valamilyen nézeteltérést akart rendezni egy határvidéki nomád törzsszel, és bár a háborúság csúful végződött, Nagyapa kapitányának sikerült elmenekülnie. Egészen Pyarronig vezette a visszavonulást, ott szélnek eresztette az embereit, aztán eltűnt szem elől - később azt híresztelték, Krad követői közé állt. Nagyapa testőr lett egy ékszeres mellett, és hat boldog évet töltött a városban, mielőtt a honvágy hazahúzta volna. Mesélt nekünk a selemruhákról és a mágusokról, az írástudók egyeteméről és a Fellegvárról, de mesélt a városi félelemről is, és a furcsa törvényekről, amelyek mégis hasonlítottak a mieinkhez. Beszélt az izmos farú, könnyen ágyba vihető nőkről, de arról is, hogy milyen volt hazatérni és megszeretni a nagyanyámat. Soha nem bátorított, hogy hagyjam el a falut, de miután egy nyári napon elbújtam a kufár egyik tutaján a nádkévék között, egyedül ő őrzött meg jó szívvel emlékeiben.

Pyarron olyan volt, mint Nagyapa meséi; gyönyörű és idegen. A Fellegvár, Krad Gömbszentélye és a többi csoda városában mégis akadt egy hely, ahol kellettem. Nemyastor mester, a jó módú bányagazda

akkoriban veszítette el egyetlen fiát - az ostoba legény belement egy tiltott párbajba. A piactéren koldultam, amikor megakadt rajtam Nemyastor szeme, és az intézőjével rögtön felfogadtatott szolgálónak. Csakhamar inas lettem, négy esztendő múlva pedig már a fehér gránit szállítását ellenőriztem. Magasabbra jutottam, mint valaha is reméltem, csupán azért, mert a gazdát halott fiára emlékeztettem. Ezt ő maga vallotta meg nekem egy italos éjszaka után; ezért emelt hát ki a szolgasorból, ezért taníttatott meg a szám- és betűvetés tudományára és a fegyverforgatásra. Amennyire csak erőmből telt, igyekeztem meghálálni Nemyastor mester jóságát, de egyre többet gondoltam a faluban hagyott enyéimre. Két évig kellett könyörögnöm a gazdának, hogy engedjen el. Nehéz szívvel tette: félt, hogy ha hazatérek, ő végleg elveszít. Végül megeskett, hogy fél esztendőnél nem maradok tovább, és hét holddal ezelőtt végre belovagolhattam a falumba. Hamar rádöbrentem, hogy hálátlan városi ficsúr lettem földijeim szemében, és hogy Nagyapa kivételével senki nem lát szívesen. Még anyám is csak kurta válaszokra méltatott, a kis Duk pedig nem is emlékezett rám. Így néhány hallgatag nap után elhatároztam, hogy visszautazom Pyarronba.

Másnap támadtak a nomádok.

Alkonyat előtt jöttek, vágtabíró lovakon. Vértjeiket, aranybarna arcukat pusztai por lepte. Több ezren lehettek - nem holmi hitvány rablócsapat, hanem jól egymáshoz szokott külhoni harcosok. Háborúra készültek, s a mi falunk az útjukban volt. Kikerülhették volna, de kevesebb időveszteség volt nekik, hogy egyszerűen áttiportak azon a néhány szánalmas deszkaviskón. Váratlanul ért bennünket az érkezésük, már nem vihettük magunkkal a jószágainkat. Csak kivonultunk a falu szélére, és fásult beletörődéssel figyeltük a láthatárt, vártuk a jöttüket. Tudtuk, hogy elvesztek az otthonaink, mégsem mozdultunk, mégis reménykedtünk. Csak akkor kezdtünk a láb felé rohanni, amikor eleredt a nyíleső - a lovasok még csak nem is lassítottak közben. Akkor pedig már késő volt. A szerencsések megmenekültek, a többiek nem - ilyen egyszerűen válogatott aznap a halál.

Mindenki úgy mentette a sajátjait, ahogy tudta. Nagyapával és anyával a kunyhók fedezékében terelgettük magunk előtt a vaksi kis Dukot, el a nyilaktól. A közpajtához érve Nagyapának eszébe jutott valami: felkapott egy kocért, és intett nekünk. Az idősebb Sedrak a falu vezetőjeként két bivalyt is el tudott tartani, velük húzatta haza a nádat. A kordé most is ott állt az udvarán, és az isteneknek hála, a gazda még nem fogta ki a barmokat a járomból. A többiek felmásztak a szekérre, Nagyapa pedig a bakra pattant, és belevágta a kasza hegyét az állatok vékonyába. Azok bőgve megugrottak, és a fájdalomtól tébolyodottan rohantak ki a karámból. Sedrak családja éppen akkor ért oda. Hitetlenkedve nézték, ahogy kihajtunk, majd kiáltozva utánunk eredtek, de nem tudták tartani az iramot a megsebzett bivalyokkal. Később megtaláltuk a tetemeiket. A sötéthajú lovasok gyors halált adtak nekik, és számunkra az ő gyors haláluk volt az élet. És nem csak a mi életünk: ahogy kirobogtunk a faluból, két falubeli tudott még felugrani a kordéra, aztán Nagyapa addig ütlegelte a jószágokat a kasza tompábbik végével, amíg el nem

értük a nádaszt. Mögöttünk egyre halkultak a zajok, ritkultak az ordítások és a sikolyok. Ahogy várható volt, a bivalyok tovább rohantak a lápba, és a kordé hamarosan megfeneklett. Nagyapa leugrott a derékig érő vízbe, és a kaszával kieresztette a bar-
mok vérét, nehogy a bőgéseikkel jelt adjanak a lovasoknak.

Vártunk.

A faluban még maradhatott néhány asszony, mert sikoltozásukat elhozta hozzánk a szél. Ökölbe merevedett a kezünk, ahogy elképzeltük, a lovasok mint tesznek erőszakot rajtuk.

Füstcsíkok úsztak az égre, lakóházaké és a közpajtáé. Könnyes szemmel, fogunkat összeszorítva figyeltük őket. És rettegve néztük a nádas szélét, hogy mikor csap fel ott a láng, mikor kezdi valaki követni a kordé nyomait. De nem borult tűzbe a láp, és hamarosan elnémult a falu. Akkor mertünk először kétségbeesni, akkor is csak nagyon halkan.

- Elmentek...?

- Istenek!

- Apám... édesapám...

- Az átkozottak!

- Mi lesz velünk...?

A remegés lassan engedett a tagjaimban, úgy éreztem, tennem kell valamit. Nagyapa mentett meg bennünket - meg akartam mutatni neki, hogy méltó vagyok az ajándék-életre. Amikor a nap leszállt, belekucorodtam a vízbe, és Nagyapa pisszegésével nem törődve előreosontam az egyik csónakút elejéig. Láttam a falut összetörve, koromból építve, és láttam a ráérősen porosz-
káló támadókat - néha furcsa, huhogós nyelvüket is hallani véltem. Itt-ott feltúrták a romokat, de a nádasal nem törődtek: nem kivégezni akartak bennünket, csak az útjukban voltunk. Aztán megpillantottam a gyalogosokat is; érkeztek, hosszú sorokban. A lovas előőrsnél sokszorta nagyobb had volt, íjakkal, kardokkal, fokosokkal felfegyverkezve. Nemyastor mester alig néhány hónapja hallotta egy kereskedelmi bizalmastól, hogy Krán a Hat Város ellen készül. A híren maga a bizalmas is kacagott, Nemyastor pedig azzal élcelődött, hogy Krántól félni legalább olyan felesleges, mint Crantától. Ott, a nádasban ez már nem tűnt olyan nevetségesnek. Pyarront nagyon kellemetlen meglepetés fogja érni, ha ezek a nomádok odaérnek, gondoltam. A had nagyobb része átvonult a falun, aztán megálltak, és táborveréshez kezdtek. Úgy éreztem, a víz hidege a szívemig kúszik. Ezek a falunkban fogják tölteni az éjszakát! A gondolat nagyobb aljasságnak tűnt, mint az a tény, hogy a falunk már nincs többé. Visszaóvakodtam a kordéhoz, és még jobban elcsüggesztettem az enyéimet. Nem volt nálunk lápjáró, a csónakokig pedig nem mertünk átgázolni, ezért a kordén húztuk ki az éjszakát. Senki nem aludt szemhunyasnyit sem, a csend pedig egyre elviselhetlenebbül nyomta mellünket. Egymáshoz bújva, kézzszorításokkal tartottuk magunkban a lelket, és meleget lehelő suttagásokkal, hogy már hamarosan vége, és hogy reggel elmennek.

És reggel tényleg elmentek. Amilyen gyorsan jöttek, továbbvonultak, nyomukban hamu maradt és pusztai por. Alkonyatkor mertünk csak visszatérni a faluba. Szemünkbe pernyét hordott a szél, de nem eleget: a borzalom minden lépésnél ott várt ben-

nünket. Lekaszabolt, betört koponyájú falubeliek heverték szanaszét, véressé erőszakolt nők és sírásba dermedt gyerekarcok. Nem bírtuk sokáig nézni halott mieinket. Egyetlen gödröt ástunk nekik, beletettük őket a földbe és rájuk húztuk a rögöt.

A falu maradványainál végül mind összegyűltünk. A nádasból előkerültek azok, akiknek sikerült elmenekülniük, és számba vették ők is a halottakat. Egyedül a mi családjunk maradt együtt épségben, mindenki másnak hiányzott valakije. Özvegyek és árvák zokogásától kísérvé összeszedtük mindazt, ami nem égett el, és használható maradt a faluban. A közpajta nádkévéink javával együtt az enyészete lett, mint ahogy a legtöbb ház is - csak két rakás gyalulatlan deszkát sikerült megmentenünk. Találtunk késeket és lábcsontokat is, de ételt hiába kerestünk: rozsunkat elvitte a pusztai nép, vágójószágainkat ott helyben leölték és megették. Néhány tucat kocérpengét is előkapartunk a hamuból, és két tolókaszapenge is épségben maradt. Csónakjainknak nem esett bajuk. Alig valami az újrakezdéshez, de ezzel kellett megpróbálnunk. Nekem is - nem mehettem vissza Pyarronba, a had nyomában.

Tudtuk, hogy az a sereg, amelyik a falunkat letiporta, visszafelé is erre jöhet. Új házainkat így a lópáncsra húztuk fel. Ismertük a biztonságos szigeteket, és tudtuk, hogy melyek a kerülendő zsombékok. Hónapokkal később is csak a réginél szerényebb és jóval alacsonyabb pajtát építettünk a nádas szélére - a nádnak száraz föld kell, hogy szikkadjon -, és a tűz miatt ide került a kovácsműhely is, a pajtával együtt félig a földbe süllyesztve. Náddal borítottuk az épület falát, hogy megtévevessze a távolból fürkésző szemeket, mi pedig meghúzódtunk a mocsárban, mint a nádi pocok. A fekhelyre nem volt gondunk tehát, de az éhség állandóan gyötört bennünket. Azt ettük, amit találtunk. A kordé előtt kivérzett két bivaly húsa hamar elfogyott, utána már csak szálkával teli halak és keserű vízínövények kerültek a tányérjainkba, és nagy ritkán egy-egy nyúl, vízityúk vagy pézsmapocok. Megtanultunk kevésből - vagy inkább még kevesebből - élni, és fél esztendő alatt beleszoktunk a lópáncsra.

Nagyapa lett a vezérünk, és mint a leginkább harclátott ember, ő szervezte meg a falu védelmét. Két-két őrszem váltotta egymást fél napi időközökkel. A nádas két végről kerülve haladtak a síkságon, és amíg a látóhatárt figyelték, jófajta fákat, kunyhónak és kaszanyélnek való husángokat gyűjtöttek. Ha fél napon belül nem ért vissza valamelyikük, mi, a nádasban levők csónakokon menekültünk be a mocsár mélyére. Számtalanszor kellett hamis riadó miatt megbújnunk, és az is megesett, hogy késett az őrszem, ezért szálltunk vízre. De három ízben sikerült így elkerülnünk nagyobb pusztai csapatokat is. Ezután már biztosak voltunk abban, hogy nagy háború dúl a Hat Város és a pusztai törzsek között.

Az utolsó kaszával is végeztem, odatettem a többi mellé. Alig három tucat hevenyészett lándzsa. Mogyorófa nyelek, nem harcra való, törékeny pengék. Biztatóan rámosolyogtam a kifáradt Dukra, és elszorult a szívem. Egyre rondább lett a hálóg, amit a mocsárban szerzett, a bal szeme már sokkal nagyobb volt, mint a jobb. Tudtam, hogy hamarosan megvakul, mert a füvesemberünk is odaveszett a mészárlásnál, más pedig nem tudta ezt a kórságot

gyógyítani. Nehéz sóhajjal vállamra vetettem
a kaszákat és visszatértünk a szállásainkra. Rajtunk kívül már mindenki ott
volt, még az őrszemek is. Ötvenhat ember. Ennyien
maradtunk, és több mint háromszor ennyi hevert a közös hantban, a rög alatt.

A tél korán érkezett idén, és a többiek elhatározták, hogy learatják a nádat. Nem tartottam jó ötletnek a napközbeni mozgolódást, de hamar abbahagytam az ellenkezést. A jég vastagon állt a lápban, a nád száraz csomókban meredezett, szélcsend volt – tökéletes aratóidő, amikor nem lehet visszatartani a parasztot a munkától. Így inkább segítettem nekik, hogy minél előbb végezzenek. Nem tudtuk, kinek aratunk, azt sem, hogy mi lesz a learatott kék sorsa, de akik ebből tengődtek egész életükben, úgy érezték, muszáj begyűjteniük a nádat. Reméltük, hogy egyszer majd megint érkezik a Kielisen egy nádkufár, és jelentkezik az éves szállítás ügyében. Mivel kevesen voltunk, és nem arathattuk le a fedezékünket, csak a belső területeket ritkítottuk. A mocsár túlsó végén, ahol a Kielis folyó ellustul és kanyart vet, szintén vastag növényzetet hagytunk. És minden úgy működött, mint régen. Lápjárót húztunk lábunkra, és a ritkás részeken kocérral, a vastag nádasban pedig az embernyi széles tolókaszákkal vágtuk le a nádat. Csónakutakat törtünk ott, ahol a mocsarat tápláló földmélyi melegforrások miatt amúgy is vékony volt a jég, és azokon szállítottuk a pajtába a nádkévéket. Noha amíg a megmaradt falusiak egyik fele aratott, addig a többiek még mindig halakra és pockokra vadásztak, úgy éreztük, hogy visszatér a régi életünk. A munka reményt adott az embereknek. Egyedül Nagyapa és én voltunk mással elfoglalva: amennyire csak lehetett, igyekeztünk felkészülni egy támadásra. Visszavonulási utakat terveztünk, csónakokat alakítottunk búvóhellyé, és esténként harcolni tanítottuk a többieket. Idáig csak furkókkal gyakoroltunk, de most, hogy újra működött a kovácműhely, kiegyenesíthettem a felesleges nádkaszákat.

Lefektettem új fegyvereinket Nagyapa elé. Komoran méregette az egyenes pengéjű kocérokat, majd így szólt:

- Nem bíznám ilyenre az életem...

Egyetértettem vele.

Vacsora után Rena telepedett mellém. Amikor elmentem, hamvas volt és virágillatú, keblei szinte kiomlottak előlem. Most iszapszag áradt belőle és tele volt karcolásokkal. De még így, megereszkedett mellekkel is gyönyörű volt – az én Renám, akivel elvettük egymás ártatlanságát. Régen volt. Került, amióta visszatértem, én pedig nem kerestem a társaságát. Egy ideig csak bámultuk a tüzet, és vártuk, melyikünk töri meg a hallgatást. Végül ő nem bírta tovább a csendet:

- Sedrak meghalt...

Rögtön elpirult. Ügyetlen szavak a jég megolvasztásához. Fájdalmasan felsóhajtottam. Mindenki tudta, hogy mi menekültünk meg Sedrakék kordéjával, és Rena az ifjabb Sedrakkal élt azelőtt. Már vártam, hogy mikor vágja valaki a fejemhez, hogy gyilkos vagyok az egész családommal együtt, és sajnáltam, hogy éppen Rena tesz szemrehányást. Ő azonban máshogy folytatta.

- ...és apa is, és anyám is. Nekem csak te maradtál, Radek.

Lassan bólintottam. Rekedt hangom után szólt ezek után.

- Mi mind csak egymásra számíthatunk.

Újabb csend, már elviselhetőbb.

- Örülök, hogy hazajöttél. Igazán.

Azzal otthagytam. Aznap éjjel csak forgolódtam a fekhelyemen.

Másnap mindkét őrszem hamar visszatért az útjáról. Zihálva vették a levegőt, reszketésüktől alig lehetett érteni a szavukat.

- Orkok...! Elvesztünk!

Nagyapával azonnal csónakba ugrottunk, és kieveztünk a nádas széléhez. Ő halkan nyögött egyet, én pedig remegni kezdtem, mint a hírnökök.

Fekete volt az ég alja. Tagbaszakadt, zömök alakok meneteltek nagy zajjal, sokkal többen, mint a nomádok hét holddal azelőtt. A közelebbieken látszott, hogy orkok, testükre szíjazott fémlemezeiken, vaskos buzogányaikon és fejszéiken ijesztően csillant meg a napfény. A sereg széle pontosan a mocsár mellett haladt el - ha pár száz lábbal közelebb jöttek volna, könnyen kiszűrhatták volna a pajtát. Láttuk, hogy nincs mit tenni: Nagyapa a megbeszéltek szerint visszavezett a váltócsónakkal, hogy felkészítse a többieket, én pedig remegéseimen felülkerekedve tovább figyeltem az orkokat.

Jócskán elmúlt dél, amikor a sereg utolja is elvonult, és többszázezer ork közül egyik sem nézett be a nádasba. Céllal mentek, Pyarron felé - halkan mormolva az istenek irgalmát kértem a városra. Aztán az utóvéd is megérkezett, jócskán lemaradva a főszeregtől. Röhögcsélve, ráérősen haladtak, látszott, hogy nekik nincs sok félnivalójuk ebben a háborúban. Egy kisebb csoport levált a sereghajtóktól, és megindult a nádas felé. Öten voltak, morogva vitatkoztak valamin. Ha húsz lépéssel arrébb érnek a láp széléhez, talán nem veszik észre a pajtát. Ha nem éppen előző nap kovácsolok ott, talán elhiszik, hogy elhagyatott a nádas.

De végül ráleltek a pajtára, és gyanút fogtak. Odakurjantottak valamit az utóvédnek, aztán amíg a többiek továbbmentek, ők öten rásétáltak a jégre, nyomokat keresve.

Lángolt a nádas.

Fojtó füstszag ülte meg a lápot, szürke gomolyok táncoltak hajladozva a mocsárban.

A mocsár belsejéből támadt a tűz, és kifelé terelt bennünket, egyenesen az orkokhoz.

Mire visszaértem a csónakkal, már mindenki tudta a dolgát. Az egyik őrszem a Kielis túlsópartján is orkokat látott, ezért arra nem menekülhettünk. Körülzárva egyetlen esélyünk maradt, az elrejtőzés. Nagyapa utasításainak megfelelően mindenki beken-
te magát zsiradékkal - a bivalyok és az elejtett állatok faggyúját kifőztük és

félretettük - ilyen esetekre. Reméltük, hogy valameddig kibírjuk vele a víz alatt. Nyolcfős csoportokra oszlottunk, magunkhoz vettük kaszáinkat, és amennyire halkan csak tudtunk, bementünk a nádas szívébe. Ott vártak bennünket a búvóhely-csónakok és lékek. A csónakok domború felére jó előre földet tapasztottunk - igyekeztünk elfedni a ladikok szabályosságát -, és lefelé fordítva hagytuk, hogy belepje őket a hó. Most eljött az ideje, hogy belemerüljünk a lékekbe, és magunkra emeljük a csónakokat. A metszően hideg víz csontjainkba nyilallt,

de csendben túrtuk. A csónakok úgy nézhettek ki abban a pillanatban, mint behavazott zsombékok. Abban bízunk, hogy az orkok feladják a keresést, és az üres falut látva elhiszik, hogy egy, vagy fél nappal korábban mindent hátrahagyva elmenekülünk a seregük előtt – még tévnyomokról is gondoskodtunk.

Álmomban azóta is többször visszalátogatok abba a csónakba, olyankor felriadok, és képtelen vagyok újra elaludni. Borzadva emlékszem vissza azokra az iszonyú percekre, amikor sötétben apránként vesszük a levegőt a vízszint fölé fúrt apró lyukakon keresztül, és meghalljuk, ahogy a közeledő ork léptei alatt roppan a jég. Kiugranánk, de maradnánk is, hátha elmegy – és a fagy egyre mélyebben fészkei magát tagjainkba.

Szándékosan úgy helyeztük a csónakokat, hogy távol legyenek más zsombékoktól, nehogy át lehessen ugrani rájuk. Nyáron működött is volna a tervünk, csak hogy azon a kemény télen be volt fagyva a láp, és az egyik ork pontosan a mi rejtekhelyünk felé tartott. Fellepett a csónakunkra, mire annak bebillent az egyik oldala, és az ork a lék szélét beszakítva mellénk zuhant a vízbe. Még a víz alatt volt, amikor döfködni kezdtük kaszáinkkal. Tompa pattanás; valami hirtelen meleg lett, aztán a csónak sötétjében felbukkant egy disznószemű pofa, vérhabos vizet okádva ránk. Ordítását gyengítette a ladik, de így is túl hangos volt, és amíg halálra szúrtuk, odacsóditette egyik társát. Amikor megemeltük a csónakot, láttuk, hogy rohan figyelmeztetni a többieket, és akkor már nem volt megállás.

Kisegítettük egymást a lékből, és vacogva futottunk a többi ál-zsombék felé. Mire odaértünk a legközelebbihez, két ork már arrébb rugdosta a csónakot, és röhögve csapkodtak bárdjaikkal a lékben állók felé – Dorsa asszony és fia már bezúzott homlokkal lebegett a vízen, a többiek pedig a jég alá merülve, visszatartott lélegzettel reménykedtek a csodában. Rohanvást érkeztünk, amikor a két támadó felénk fordult; nem volt nehéz meghallaniuk nyolc bőrig ázott ember közeledtét. Agyarukat kivillantva vigyorogtak, orrukban reszkettek a sörték az izgalomtól, és hitetlenkedve méregették törékeny kaszáinkat. Azt mondják, a kétségbeesés adja néha a legjobb tanácsot. Én értem oda először az orkokhoz, de támadás helyett oldalvást elvetettem magam, a megsuhanó harci fejszék alatt. Mindkét orkot levertem a lábáról, és mindkettő rám esett. Valami reccsent bennem, és szűnni kezdett a mellkasom, pokoli fájdalommal. De ezzel egy időben a lék széle is ropogva engedett, és befordultunk a jeges vízbe. Körbevettük őket, tucatnyian voltunk kettejük ellen, mégis öt falubelit megfojtottak, mire sikerült mindkettőt nyakon szűrnünk. Akkor már hallottuk az újabb sikoltásokat. A bordáimba nyilalló kínra ütemesen el-elszédültem. Lelassulva érkeztem a következő csónakhoz, és keserveset bődültem dühömben. A lékből már csak tetemek meredtek rám üresen. Ez volt Rena csoportja. Ő is a lék szélénél feküdt, mintha csak pihenne. Egyenesen a szemembe nézett, vörös hasíték nyílt hosszában az arcán.

Azok a jeges szemek...

„Nekem csak te maradtál, Radek.”

A mellkasomat gyöttrő fájdalom megtört, térdre estem. Legszívesebben lefeküdtem volna a jégre Rena mellé, és csendben, álmomban megfagytam volna, de menni kellett tovább. Három lékből kilencen maradtunk csak meg, ebből hárman nem voltak harcra foghatók.

Soha nem tudtuk meg, ki és mikor gyújtotta fel a nádas, de a csatazajt hallva valószínűleg egy utóvédi katona akart segíteni az övéinek, és belőtt néhány tüzes nyilat a száraz nádasba. A tűz láthatóan nem zavarta a negyedik léknél gyilkoló két orkot. Hosszú bárdjaik ellen esélyük sem volt a mieinknek, a kaszanyelek is eltörtek a szörnyű fejszecsapások alatt. Ketten éltek csak, mire odaértünk: Nagyapa és a hajadon Dira, aki a jég alatt keresett menedéket. Nagyapa éppen háritotta az egyik ork csapását, de a bárd éle megszaladt a kocéron, és végighasította Nagyapa karját. A következő pillanatban már a nyakukon voltunk, és kaszaszúrásokkal sikerült elterelnünk a két orkot a léktől. Bömbölve estem annak, amelyik megsebezte Nagyapát, és amikor oldalazni kezdett, vakon követtem őt – későn vettem észre, hogy jó húsz lábnyira elcsalt a többiektől, akiket éppen eléggé lefoglalt a másik, nagyobb darab ork aprólékos felkoncolása. Ellenfelem kéjesen rám vicsorgott, és most ő lendült támadásba: élvezte azt, hogy ketten vagyunk, és hogy megölhet. Folyamatosan hátrálnom kellett hosszú, de nehezen mozgó fejszéje elől, és csak idő kérdése volt, mikor szorít sarokba. Elmém lázasan kereste a megoldást, és végső elkeseredésemben a sűrűbb nádas felé vettem az irányt – azt a részt akartuk aratni azon a napon. Megfelelő szögbe csaltam az orkot, és óvatosan lépdeltem, oldalt, majd vissza. Térdig szakadt a jégbe. Azon a részen régen csónakutat használtunk, de mostanra csak egy földmélyi melegvizű forrás jelezte ennek nyomát – ki is kerültük mindig azt a vékonyabb jégdarabot. Az ork ezt persze nem tudta, és ahogy nagyot mordulva megpróbált kikászálódni, a másik lába is beleszaladt, majd derékig szakadt a lékbe. Felkaptam a tolókaszát, amit az aratók hagytak itt, és vártam egy kicsit, hogy az ork hadd legyen tudatában a vesztének.

Rena.

Sadrek.

Nagyapa.

Rena.

A bordáimba szökő fájdalommal mit sem törődve üvöltöttem, ahogy nekifutottam a tolókaszának. Az ork gerince állította csak meg a ferde pengét.

Elégedetten lihegtem, aztán elájultam.

A tűz elől csak az utóvéd felé menekülhattunk volna, ezért visszabújtunk az álszombékok alá. Engem sikerült felpofozniuk a többieknek, de Nagyapa nagyon rossz állapotban volt, aggódva néztem elszürkülő arcát. Tudtuk, hogy a csónakutak mellett hamar kialszik a tűz, és bízunk abban, hogy az orkok nem akarnak meggyőződni pusztulásunkról. Csak harminchárman éltük túl azt a napot egy kiégett nádasban, összefagyva, fullasztó füstben, de tél végére még kilencen meghaltak – nem bírta a tüdejük a hideg vizet. A sereg elvonult estére, mi pedig utolsó erőnkkel tüzet raktunk az egyik szigeten, ahova nem értek el a lángok.

Nagyapa kiheverte a fagyos fürdőt. Az ork bárd okozta sebből is felépült. Viszont – mint két másik falubeli – a sebbe került méreggel nem tudott megbirkózni: meglágyult az agya, többé nem ismert meg senkit és csak feküdt a semmibe meredve. És így már nem Nagyapa volt, hanem egy hatvanegy esztendő megért öregember, aki a dolgát sem tudta elvégezni egyedül. Szerettem volna megőrizni őt emlékeimben úgy, ahogy gyerekkoromban láttam: amikor Pyarronról mesélt, aztán valami pajzán

nótát énekelt egy papról, aki meghágta a fél falut. De Nagyapa csak egy kupac fonnyadt hús volt, aki alatt cserélni kellett a gyolcspelenkákat, és aki félrenyeli a fejadagját. „Jobb lenne neki, ha elmenne már szegény” – mondogatták a többiek, de

anyám és én meg sem hallottuk ezeket a szavakat. Nagyon ritkán, csak egy-két szívverésnyi időre voltak tiszta pillanatai, és egyik ilyen alkalommal azt mondta anyámnak: „ne hagyjatok meghalni”. Onnantól kezdve még jobban ápoltuk őt, és méreg-hajtó főzeteket itattunk vele, hátha rendbe jön. Úgy gondoltuk, hogy ha egy haldokló nem adja fel a reményt, akkor az élőknek sem szabad. Nagyapa két esztendőig húzta abban a szörnyű állapotban. Csendes temetése volt, szomorú, később megkönnyeb-bült arcokkal. Senki nem tett szemrehányást senkinek.

A pöröly alatt lassan görbültek vissza a felhevített pengék - volt, amelyik elpattant, de ez nem számított. Minden emberre két kasza jutott, olyan kevesen voltunk. Ha finoman köszörüljük élesre a megviselt fémet, mind tudunk majd dolgozni.

Négy év telt el azóta, hogy majdnem odavesztünk a nádasban. Átköltöztünk a mocsár épen maradt végébe, ahol én lettem a falu vezetője, és kemény kézzel fogtam huszonegy emberemet. Nem mozdultunk ki a láp belsejéből, és nem arattunk nádat. Csak a túlélés volt fontos, semmi más. Vetőmagunk nem volt, emberekkel nem találkoztunk, de így a járványok sem jutottak el hozzánk - a mocsári nyavalyákat pedig többnyire ki tudtuk kezelni füvekkel és levelekkel. Még mindig a lápból éltünk: ettük, amit találtunk egymásnak. A négy év alatt így mindössze három embert vesztítettünk. Nem múltunk el nyom és név nélkül, mint annyi más falu.

A nádas két széléről még mindig figyeltük a síkságot, így láthattunk egy szétvert ork sereget nyugat felé sietni, néhány napra rá pedig az üldözőket a Hat Város valamelyikéből - nem festettek jobban, mint az orkok. Később még többször ólálkodtak felénk kisebb szabadcsapatok, de nem voltunk olyan botorok, hogy bármelyiknek is felfedjük magunkat.

Komolyan csak a seregek után koslató dögevőkkel gyűlt meg a bajunk: ők voltak azok, akik a mocsárba is bemerészkedtek, és mindig felfedeztek bennünket. Egyszer még néhány wul-madarat is utunkba sodort a balszerencse; azon a napon két emberünk halt meg, és utána napokig tisztíthattuk a fegyvereket.

A faluban lassan, de gyógyírra lelt az emberek lelke: özvegyek találtak egymásra, szerelmek szövődtek és egy utód is született. Nekem is lehetett volna már pulyám - Dira régen kinézett magának -, de nem bírtam elfelejteni Rena jeges szemeit, és amikor azt álmodtam, hogy a csónak fölém borul; mindig az ő sikoltásait hallottam. Inkább anyám mellett maradtam, aki mind többször esett bús némaságba, és egyre gyakrabban szorult vigasztalásra.

Túléltek. Ennek próbáltunk örülni. Amikor pedig a legutolsó rablóbanda átvonulása után egy teljes esztendő telt el nyugalomban, és a dögevők sem zaklattak bennünket, úgy döntöttem, hogy megkockáztatjuk az aratást. Újraépítettük a kis pajtát és a kovácsműhelyt, és elkezdtem visszakalapálni a kocérokot, hogy lehessen velük nádat vágni.

Az utolsónál tartottam, amikor Duk abbahagyta a fűjtatást, és ép szemével délkelet felé bökött.

- Jönnnek. Sokan.

Felnéztem. Több száz, ha nem több ezer lovas. Mögöttük pedig bizonyára közeleg párezer gyalogos is. Messzelátó lencsék villantak, felesleges volt elbújnunk. Észrevettek bennünket, és miután a fősereg megállt, ötfős csapat indult meg felénk. Befejtem az utolsó kaszát, amíg odaértek. Akkor aztán jobban megnéztem őket. Széles nyakú, megtermett páncélos vezette sorukat harcedzett lovon - pompás jószág volt, nekem mégis az jutott róla eszembe, hogy milyen régóta nem evett színhúst a falum. A kísérőkön is acélvérték domborodtak hidegtől védő nemezköpenyük alatt, arcukat meggypirosra csípte a szél. Jól felszerelt szabadcsapat, akik eleségben sem szenvednek hiányt. Napszitta hajú vezetőjük végigmért, aztán megszólalt:

- Falutok van a lápban?

Kár lett volna tagadni, biccentettem.

- Ki vezeti?

Hegyeset köptem.

- Én volnék az.

Megrándult a szája szegletében egy izom:

- Mi a neved?

- Radek. Ki kérdi?

Hosszan gondolkozott. Már azt hittem, nem kapok választ, amikor mégis leszólt a nyeregből:

- Szólíts Nogrennek.

Nem csengett ismerősen a név.

- Nogren. Mi tetszik?

Fáradt mosoly jelent meg borostás arcán.

- Radek gazda, kihozhatod embereidet a mocsárból. Seregemmel megtisztítottuk a környező pyarroni tartományokat. Visszatérhettek a munkátokhoz, megint szabadok vagytok.

Hallgattam fél percig, aztán ráérősen a vállamra pakoltam a kocérok egy részét, Duk pedig a másik felét. Mentemben még visszafordultam:

- Nogren uram... menjen maga a pokolba.

Azzal faképnél hagytam őt.

Várt az aratás.

Kronológia

A Dúlásról és közvetlen előzményeiről

Részletek a Pyarroni Titkosszolgalat jelentéseiből

Az Égi Fény szerinti 3672. évben, a Dal havában a déli pusztákon összeül a küdügin, a nomád törzsfők tanácsa.

Az Égi Fény szerinti 3672. évben, a Tudomány havában a törzsfők hadiesküt tesznek Shikan nagykánnak, a Nan-shutól számított hetvenkettedik kagánnak, aki – mint utóbb kiderül, Krán rejtett segítségével – így módon összefogva a marakodó déli nomád törzseket immár többszázezres sereg fölött rendelkezik. (Szerfölött érdekes, hogy körülbelül két emberöltővel ennekelőtte már ismeretes e néven egy nagykán, aki forrásaink szerint a Fekete Határ gyeprüvidékéhez közeli Darym-puszták nomád törzsei felett uralkodott volna. Mások szerint a dzur kilich ulusing, azaz a Száz Szablya Népe felett parancsnokló Shikan mégsem azonos eme utóbbi kagánná emelttel, pusztán annak apai nagyatyja. Ismét mások szerint mindez a nomádok barbár névadási szokásai következtében előálló véletlen egybeesés csupán.)

Az Égi Fény szerinti 3672. év késő őszen Chei király követsége dolgavégezetlen tér vissza Ru-Shennonba: nemcsak barátságai szerződést nem sikerül kötniük az új nagykánal, de Shikan kagán egyenesen végpusztulással fenyegeti magát Yllinort is, ha Chei király nem fogadja el őt urának. Yllinor uralkodója ennekutána figyelmezteti Államközösségünket a közelgő fenyegetésre, és felkészül, hogy megvívja birodalma első igazán véres háborúját.

Az Égi Fény szerinti 3673. évben, a Pusztítás havában megfigyelőink szerint kráni tanácsadók tűnnek föl a nagykán oldalán.

Az Égi Fény szerinti 3673. év késő tavaszán az új nagykán ellenlábasának számító kenü deshi törzs hatalmi harcokban megtépázott maradékai elérik Yllinor pusztáit. Chei király befogadja őket, és a déli határvidéket jelöli ki szállásterületükül.

Az Égi Fény szerinti 3673. év nyarán és őszen Taibeg kán, Shikan nagykán ifjú és becsvágyó unokaöccse az enysmoni határvidéket zaklatja, majd téli szállására vonul. Enysmon hadba hívja a területére befogadott – ugyancsak déli nomád származású – simen és lantar harcosokat, de komoly ütközetre nem kerül sor.

Az Égi Fény szerinti 3673. évben, a Halál havában a Három Pajzs országaiban hadi készültséget rendelnek el, készleteket halmoznak föl, megerősítik a várakat és fegyverbe hívják a férfiakat.

Az Égi Fény szerinti 3674. év tavaszán Shikan nagykán személyes vezérletével többszázévezres sereg indul meg Enysmon ellen. A syburri és belső-pyarroni segédcsapatokkal kiegészített enysmoni hadakat az amug-hasti és manziri csatában szinte az utolsó emberig lemészárolják. A túlélők a várakba húzódnak vissza, ám azok legtöbbször egy-másfél hónapon belül elesik. Ennek fő oka, hogy a védők a többszöri figyelmeztetés ellenére sincsenek fölkészülve a nomádok meglepő mágikus erejére, ami alig leplezett kráni támogatásra utal. Egyedül Erdim városa állja a megismétlődő rohamokat; maroknyi védőjének kitartása a halált megvető hősiesség mintaképévé válik.

Eközben Taibeg kán seregével nyugatra fordul, hogy megakadályozza az esetleges yllinori ellentámadást és felprédálja Syburrt. A Dorlan-medencében lassan gyülekezik hadunk, de a szemlét a hadvezérek közötti személyes ellentétek súlyosbítják. Darres generális, a keleti sereg Dreina-rendi vezére a predoci és edorli csapatokat be sem várva elindul, hogy föltartóztassa az Államközösség szíve felé irányuló csapást. Eközben a nyugati hadsereg nem mozdul, erejét a központi régió védelmére tartalékolja. Közben egy sempyeri sereg megindul Enysmon felszabadítására, illetve a Lar-dor sűrűn lakott partvidékének biztosítására.

Az Égi Fény szerinti 3674. évben, a Dal havában a kagán tümenei, azaz tízezres seregei ostromzár alá veszik Enysmon városát. A falak mögé képzett fejvadászok hatolnak be, és a mágikus védművek tönkretételével szabad utat nyitnak az ostromló seregeknek. A védők egy része kitör és Sempyerbe menekül.

Az Égi Fény szerinti 3674. évben, a Tűz havában a nomádok az Enysmonnál szakított résen át a sűrűn lakott, központi területek felé hatolnak előre. A Chei király pálcája alatt küzdő százezres yllinori sereg üldözőbe veszi őket.

Az Égi Fény szerinti 3674. évben, a Tűz havában a pyar hitű országok összefognak, hogy megmentsek a Szent Várost: még az északi pyar kultúra fellegvárának számító állammal, a távoli Erigow-val is követváltások zajlanak. Az Államközösség országaiból is megérkezik az erősítés első hulláma. A syburri hadsereg maradékai átszerveződnek és egyesülnek az yllinori hadsereggel, hogy harapófogóba szorítsák a nomádokat.

Az Égi Fény szerinti 3674. év nyarán Darres generális számbeli hátrányban lévő keleti hadserege fényes diadalt arat Amrun mellett, és visszavonulásra készíti Shikan nagykánt. (A Dorlan völgyében ekkor születő mondás - „Győzött, mint Darres” - a

későbbi események tükrében érthető módon azóta a „korán iszik a medve bőrére” értelemben használatos.) A nomádok ennek ellenére kifosztják és fölperzselik több városunkat, a nagykán pedig Sempyer felé vonul vissza, hogy a lehető legnagyobb kárt okozza a Pajzsállamoknak. Darres az ellenség után indul, miközben futárai magabiztos hadijelentésekkel érkeznek a Szent Városba. Ezek hatására a megfontoltan előrenyomuló nyugati hadsereg parancsnokát hosszas viták után leváltják tisztségéből, noha ő – utóbb isteni ihletettséggének tartott – elemzések tucatjait küldi haza, melyben részletesen indokolja tetteit. A helyébe lépő tábornok az utasításoknak megfelelően mozgásba hozza az Államközösség seregeit nyugaton is.

Chei király serege Taibeg kán várakozásainak megfelelően átkel a Santriolon. A nomád támadás kifulladás, a tümeneket üldöző yllinoriak Enysmon alatt találkoznak Pyarron nyugati hadaival.

Az Égi Fény szerinti 3674. évben, a Tűz havában a nagykán seregei ziláltan vonulnak vissza a Három Pajzs felé, majd tovább, pusztákra. A hadjárat folytatódik, seregeink diadalittasan üldözik a megvert ellenséget.

Az Égi Fény szerinti 3674. évben, a Harc havában a Fekete Határ felől a híradások szerint többszázévezres ork hordák özönlik el határvidékeinket, és a belső régiók felé törnek. Északon a Darym-puszták peremén, délen Syburr felől támadnak. Ez utóbbi Pajzsállamot egyszerűen legázolják, ám nem bocsátkoznak komoly ütközetbe az yllinori király hadaival. Chei király sem kockáztatja seregeit egy ellentámadásban, inkább megerősíti országa határait.

Az Égi Fény szerinti 3674. évben, a Harc havában a Dorlan-völgy városai sorra elpusztulnak, az Államközösség központját védő helyőrségeket legyűrik. A Szent Város romba dől, a több évezred alatt fölhalmozott tudás legjava, kincs és szépség az enyészeté lesz.

Az Égi Fény szerinti 3674. év őszen és telén a két pyarroni hadsereg északnak fordul, de már későn. Még egyesülve sincs esélyük a támadók túlerejével szemben: több jelentéktelen győzelem után apránként felmorzsolódnak, és kisebb csapatokra hullanak szét, melyek minden központi parancs és ellátás nélkül kóborolnak a pusztasággá vált vidéken. Darres Sempyer felé vonul vissza egységei maradékával. A kráni hadak – főleg az orkok – a korán beköszöntő tél dacára is a meghódított országrészekben maradnak, és nagy területeken portyáznak.

Shikan nagykán kísérletet tesz Sempyer elfoglalására, de különösebb siker nélkül kell téli szállására vonulnia. Eközben Chei király minden erejét országa határainak megerősítésére összpontosítja, mivel több kémé jelentései szerint újabb nagy kráni támadás van kibontakozóban.

Az Égi Fény szerinti 3674. évben, a Halál havában a Fellegvár helyőrsége Elorand nagymester vezetésével még állja az orkok meg-megújuló rohamait. Rövidesen azonban - minden bizonnyal térkapun keresztül - egy tartományi légió tűnik fel a falaknál. A Fellegvárat ostromló erőkhöz kráni lovagok és aquir vérű varázstudók is csatlakoznak.

Az Égi Fény szerinti 3674. évben, a Halál havában elesik a Szent Város: a Tizenhármak Pyarronba érkezésével eldőlt a küzdelem. A Prófétával vívott varázspárbajból a Kosfejű fattyai kerülnek ki győztesen, a Gömbszentély a Fellegvárra zuhan, és maga alá temeti védőit. Az erőd falain számos híres hős esik el: Elorand, az Aranykör lovagrend nagymestere egyben Krad Kegyeltje, Ute Betan, Adron főpapja és Kegyeltje, Simoneus Rugerano, Alborne főpapja és Kegyeltje, Ordaric Lykargon, Kyel főpapja és Kegyeltje, Sorquas Devastor, Uwel Kegyeltje. Az Államközösség vezetői és a Papi Szék ideiglenesen Viadomóba költözik.

Az Égi Fény szerinti 3675. évben, a Tűz havában a Larmaron-medencét kráni portyázók járják, orkok dúlnak mindenfelé. Az Államközösség jóformán irányítás nélkül marad, seregünk maradványai Sempyerbe vonulnak vissza. A Larmaron hegység orkjai rablóportyákat indítanak a feldúlt országba, és összeecsapásokba bonyolódnak a gyepűvidék felől érkező fajtársaikkal. A zavarosban halászva számos kisebb fosztogató csoport - goblin hordák, perdenioni hegyi törzsek, sőt még a vidéken rég kivesztettek hitt egyéb nem emberi fajok is - csatlakozik a harácsolókhoz.

Az Égi Fény szerinti 3675. évben Yllinor uralkodója Jorgul alatt megállítja az országa déli határait áttörő nomád főerőket. A Santriol-hegységre zúduló sokezer orkot tarran és elf hegyivadászhai fogadják illendően.

Az Égi Fény szerinti 3676. évben, a Dal havában a győztesek között kitör a zsákmány elosztásáért vívott küzdelem. (Híradások szerint a varthani bíbor orkok néven ismert horda ismeretlen okból kiírt három nomád nemzetséget, mire általános belháború üt ki a nomádok és ez előbbieik között.) Járvány és éhínség tizedeli területeink megmaradt lakosságát. Syburr és Sempyer városát továbbra is ostromgyűrű fogja körbe.

Az Égi Fény szerinti 3676. és 3677. évben a híradások szerint egész Yneven több tucatnyi híres khuryak fogad személyes vérbosszút kthac Arqun Garthakka kráni hadúr ellen, Sorquas Devastor halála miatt.

Az Égi Fény szerinti 3677. évben a kráni Külső Tartományok egyik köteles rendjének, az Anat-Akhannak meghal a két és félszáz évnél is idősebb mentora, mire a klán útnak indul a Fekete Határon keresztül az yllinori területek felé.

Az Égi Fény szerinti 3677. évben, a Harc havában az erdőkben bujkáló menekültek szabadcsapatokká szerveződnek, és fölveszik a küzdelmet ellenségeinkkel. Az egyik szabadcsapat parancsnoka, Nogren Praedarmon hamarosan legendás hírnévre tesz szert.

Az Égi Fény szerinti 3678. évben tekintélyes flotta tűnik fel Predocban; a vitorlák felett a Hat Város, Shadon és egyes Kereskedő Hercegségek zászlai lobognak. A hajók fedélzetéről a Dél szinte minden szegletéből verbuválódott zsoldoscsapatok szállnak partra.

Az Égi Fény szerinti 3678. évben, a Bosszú havában egy ősi, vélhetőleg godoni eredetű térkapun át shadoni veterán csapatok érkeznek - egy Angyali Testőr vezetésével - Syburr alá. Egyesülnek Chei király seregével - továbbá a hozzájuk északról, a tengerpart irányából csatlakozó zsoldosegységekkel - szétzúzzák a várost fojtogató ostromgyűrűt.

Az Égi Fény szerinti 3679. évben, a Harc havában Enysmon szétszóródott népe is közös lobogó alá gyűlik, és visszafoglalja feldúlt, porig égetett otthonát.

Az Égi Fény szerinti 3680. évben a pyarronita rend hatalmas kolostorrendszer építésébe kezd Ó-Pyarron romjain.

Az Égi Fény szerinti 3680. évben, a Hatalom havában Nogren Praedarmon szabadcsapatai a reguláris seregek maradékai-val, illetve a külhoni - shadoni, dzsad, valamint a Kereskedő Hercegségekből és a Hat Városhoz tartozó - zsoldosokkal és segédcsapatokkal győzhetetlen sereggé egyesülve pörölyként zúzzák szét a Dúlás hordalékaként visszamaradt ork és nomád hordákat, sorra szabadítják föl a Pajzsállamok tartományait.

Az Égi Fény szerinti 3683. évben Államközösségünk megtorló hadjáratot indít a pusztai nomádok ellen.

Az Égi Fény szerinti 3685. évben, a Tűz havában híre jön, hogy Shikan nagykan haldoklik - ám közben újabb nomád hadjárat készülődik Sempyer ellen. Az ork-nomád szövetség harcosai hatalmas veszteségek árán elfoglalják Sempyert, de előrenyomulásuk megakad.

Az Égi Fény szerinti 3685. évben, a Harc havában egy sempyeri harcosiskola felveszi a Praedarmon Lobogói nevet, és még ez év őszén Nogren Praedarmon felszabadítja Sempyert. Ez az esemény a Dúlás háborúinak utolsó jelentős mozzanata.

